

Tù Nhân

Contents

Tù Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	33
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49

Tù Nhân

Giới thiệu

Thể loại: cung đình, nhất công nhất thụ, ảm áp, công sủng thụ. Người dịch: QT aka đại thúcEdit: Tiểu Hi aka Hà Ảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nhan>

1. Chương 1

Đêm sâu lắng, ánh trăng tỏa ánh sáng ngân bạch, thoáng như một cái ***g sương mù bao quanh thành trấn, ban đêm yên tĩnh không nghe thấy một chút tiếng động, trừ bỏ một góc Cầu Lan náo nhiệt nhất trong thành trấn.

Bóng đêm càng sâu, việc làm ăn của Cầu Lan kỹ viện lại càng tốt.

Lạc Khả Khả cũng không ở tại kỹ viện, chính là ở tại nơi rất gần kỹ viện.

Bởi vậy ban đêm tiếng động lớn rầm rĩ cùng nhiệt náo, tiếng xe ngựa bên ngoài điều phố... Y đều nghe được.

Là nơi đạo tặc thường ở, nơi y ở có thể nói là nguy hiểm tới cực điểm.

Tất cả các phần tử bất lương đều ra vào nơi này, bất quá bởi vì y vóc dáng nhỏ lại không phải người gặp phải việc này, cho nên thật cũng tương an vô sự.

Nơi này long xà hỗn tạp, nói thẳng là nơi người ta tránh chỉ e sợ chạy không kịp, mà y ở tại đây, người xấu lại không thèm tìm đến y làm phiền, nguyên nhân chỉ có một từ đơn giản —— chính là bởi vì “Tiền”.

Nói dài một chút, đó là “Không tiền”.

Lại nói dài thêm một chút nữa, y có một tên khác nữa, gọi là “Nghèo mạt rệp”. (cái này là ta chém a)

Cho dù du côn lưu manh muốn từ trên người y trá ra một tử nhi, chỉ sợ tìm đến huyết của y cũng trá không ra, mà lũ du côn này cũng không nghĩ làm không công, bởi vậy y ở chỗ này rất ưu nhân.

Bởi vì y rất nghèo, cho nên nơi nào ít tiền thì ở nơi ấy, ở đây người khác không thích ở, vì thế tiền thuê rất rẻ, y ở tại chỗ này, muốn ăn cơm no thật cũng không khó.

Y trời sanh tính nhạc thiên, đối với nơi ở như vậy cũng không để ý, dù sao y cũng không có bản lĩnh gì, muốn y giẫm lên đầu người khác để đi lên, y không có cái dũng khí đó mà cũng không nhẫn tâm được: muốn y nghiêm chỉnh hướng về phía trước thôi! Y lại trời sanh tính lười, sách nhìn một trang, liền ngủ một đêm, nhưng nói trắng ra thì chữ nhận ra y, chính là y không nhận ra chữ.

Muốn y đi làm khóa kế (những người cùng giúp việc kiếm ăn với mình) của cửa tiệm thôi, y lại là người ít cơ bắp, chủ quán công đạo phía trước, y hì hì nở nụ cười một chút liền quên, ngay chính y đều biết mình thật là không hợp làm khóa kế tiết kiệm.

Nếu nói y có bản lĩnh gì, cũng chỉ biết có hai chữ —— nhạc thiên.

Cũng chính là y không có bản lĩnh gì, trừ bỏ nhạc quan sáng sửa ra cái gì cũng không biết.

Cá tính lười này của y, ở lúc cha mẹ y sống thì, cũng chỉ biết tức chết bọn hần; bởi vì nghe nói nhà bên cạnh y có một nhà tiên tri nói rất đúng sự thật, nói nhà y có để thất tinh vào ở, cũng nói đúng là y sẽ trở thành hoàng đế.

Cách ngày, nương y liền sinh y, cho nên cha mẹ y ngày đêm trông mong được dựa vào y để sống sung sướng, nghe nói nhà tiên tri lại xem cho y, nói y mệnh cách kỳ lạ, là thanh long vào đời, chỉ tiếc...

Hần không nói đáng tiếc cái gì, cha mẹ cũng hỏi không ra.

Vào lúc y mười sáu tuổi, cha mẹ qua đời, mà y hiện nay đã hai mươi hai tuổi, trong nhà vẫn vô ngân vô thổ, lúc đó nhà tiên tri lại đã chết, cho nên cũng không có thể đi đập chiêu bài của hần, nói hần dự đoán là không đúng.

Hiện giờ y chỉ kém không đương tên khát cái, bốn bề cầu người hảo tâm cho hần một ngụm cơm ăn, làm tên nô tài của hoàng đế còn hơn, không khỏi cũng kém đến nhiều lắm, thầy tướng số tiên đoán này cũng vô cùng nhảm nhí.

Y tuy không nghiêm túc muốn đập chiêu bài của hần, nhưng là tưởng tượng đến cha mẹ từ nhỏ muốn y học để vương, y liền lửa giận bùng bùng, đều là thầy tướng số tiên đoán chết tiệt hại y thống khổ như thế.

May mắn thầy tướng số chết sớm, nếu là hần còn sống, y còn lười như thế nào nữa, vẫn muốn đi huyền nháo một trận mới thành quen.

Trong mơ hồ truyền tới tiếng người rầm rĩ, nhưng y đã quen ở chỗ ồn ào, kể cả trời có sập xuống y vẫn có thể ngủ, đúng lúc y ngủ đến mê man thì, đại môn truyền đến tiếng đập cửa, âm thanh lớn như muốn đập vỡ cánh cửa.

“Bên trong có người không? Bên trong có người không?”

“Ai a? Không biết có phải bọn nát rượu lạc đường không?”

Lạc Khả Khả không cam lòng đứng dậy, nguyên nhân đứng dậy là y sợ cửa bị đập thủng, như thế y lấy tiền đâu bồi thường, bởi vậy đành phải miễn cưỡng đứng dậy, không quá cao hứng ứng thanh.

Mới vừa mở cửa, một đám người đều mặc y phục nha môn từ ngoài phòng ủa vào, một bộ hình dạng hung thần ác sát, y còn làm không rõ ràng lắm tình hình, người dẫn đầu liền hỏi.

“Người là Lạc Khả Khả?”

“Đúng vậy, quan gia, ta là cái lương dân an phận thủ thường, không biết có gì đắc tội?”

Y còn chưa nói xong, đã bị một người giữ lại, rồi không biết hướng miệng mũi y dùng cái gì, y ngửi thấy một loại hương vị kỳ quái, rồi mới ngất.

Ở trước lúc ngắt một khắc, y còn nhin không được nghĩ: muốn bắt ta đi ngủ thực đơn giản, chỉ cần kêu ta ngủ thì tốt rồi, làm gì còn lãng phí mê hồn hương, ta ham mê lớn nhất đời này chính là đi ngủ a!

Hoàn toàn không nghĩ đến vì cái gì người khác bắt y, Lạc Khả Khả đối với đi ngủ nhưng chấp nhất thật sự, dù sao nằm ở trên giường cũng là ngủ, bị mê vọng cũng là ngủ, đều là đi ngủ.

~~o0o

~~Lạc Khả Khả nghe đến chuyện xưa “giấc mộng Nam Kha”, đúng là y làm sao không hữu dụng nữa, cha mẹ cũng là thỉnh mấy phu tử dạy cho y, cho nên điển cố câu thành ngữ này y nhớ kỹ.

Điển cố “giấc mộng Nam Kha” chính là một nam nhân nằm mơ, mơ đến hán bình thần thanh vân kiêu ngạo, thú mỹ nữ, tử tôn mãn đường, thọ chung chính tẩm, vừa tỉnh lại mới phát hiện bên cạnh cơm còn chưa nấu chín, hán đã ở trong mơ hưởng tất cả mọi vinh hoa phú quý.

Bởi vậy giấc mộng Nam Kha kêu là chỉ hoàng lương một mộng, nói đều là cảm thán nhân sinh đoản tạm, phú quý giống như mây bay trong nháy mắt lướt qua.

Nhưng là chiếu theo cái nhìn của Lạc Khả Khả, người này thích đi ngủ liền nói chính mình thích đi ngủ thì tốt rồi, làm gì phải kéo theo một đồng lớn; như Lạc Khả Khả, liền trung thực thừa nhận chính mình thích ngủ, cái người nói việc này có hay không, chính là làm người khác cảm thấy hán không trung thực mà thôi.

Bất quá Lạc Khả Khả mới mở hai mắt, phát hiện chính mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, hoa lệ, trên người phủ y phục tỏa hương thơm ngát, trước mắt còn có một đồng người quỳ trên mặt đất, thoạt nhìn còn nghĩ mình chính là đang mộng Nam Kha.

“Hoàng Thượng tỉnh, Hoàng Thượng tỉnh...”

Kháo nhỉ? Vì cái gì mà y lại nằm mơ ban ngày? Y nhớ kỹ y là người rất trung thực, luôn luôn không thích mơ ban ngày.

Nhưng câu “Hoàng Thượng tỉnh” này, mặc y nhìn thế nào cũng là dùng để gọi y. Y vì cái gì lại biến thành hoàng đế, làm sao chính y cũng không biết?

“Hoàng Thượng, người đói không? Hay khát?” Cung nữ bên cạnh run rẩy, quỳ gối một bên dò hỏi, nhưng là khóe mắt nàng lại trộm nhìn nam nhân trung niên đứng ở gần Lạc Khả Khả nhất.

Mãn triều văn võ quỳ thành một hàng dài, cũng chỉ có nam nhân trung niên này không quỳ, thái độ nói chuyện của hán đối Lạc Khả Khả, cũng giống như là đối với một bạch si (kẻ điên) mà nói chuyện, mặc dù hán một miệng đều là Hoàng Thượng dài Hoàng Thượng ngắn, nhưng là đáng về nói chuyện căn bản không đem y bỏ vào trong mắt.

Lạc Khả Khả cảm thấy tướng mạo của hán tựa như hán là phu tử đệ nhất âm hiểm.

Một phu tử thích dọa người nhất, còn thích lấy roi đánh người, bất quá cha mẹ Lạc Khả Khả đưa tiền nhiều, cho nên hán không bị đánh, nhưng là đứa nhỏ nghèo bị hán đánh có cũng không ít, hán có thể nói là người Lạc Khả Khả này ghét nhất.

“Hoàng Thượng, tiên hoàng băng hà, dưới gối vô tử, hoàng thất điều linh, căn cứ vào gia phả hoàng tộc, ngươi là đại hoàng tôn thứ năm mươi bốn lưu lạc bên ngoài, ngày nay vương vị không người có thể kế thừa, cho nên từ nay người sẽ gánh vác, chọn ngày triệu cáo thiên hạ, làm cho người đăng cơ.”

Lạc Khả Khả há hốc miệng, tử thầy tướng số tiên đoán nguyên lai không sai, y thật sự có thể làm hoàng đế!

Hoàng đế là toàn bộ thế gian lớn nhất, y muốn ngủ liền ngủ, y muốn ăn liền ăn, có công tác tốt như thế, y đương nhiên phải nắm lấy không tha.

Đến nỗi triều chính không đến phiên y quản, bởi vì chức vụ của trung niên nam tử là giam quốc, hán dạy y trước phải tắm rửa ba mươi ngày, lấy kính thân mình.

Ba mươi ngày sau, lại đối bên ngoài tuyên xưng y bệnh thật sự trầm, không biện pháp quản lý quốc sự, đành phải từ hán giam quốc này giám thị quốc sự.

Qua sáu mươi ngày, đúng lúc y ăn đến mập mập tròn tròn nhất, y lại bị hạn chế cuộc sống ở trong một cung điện, vừa đi ra cung điện, liền có thị vệ đối y ngăn cản, nói là giam quốc có lệnh, muốn y nghỉ ngơi dưỡng thân.

Tới ngày thứ chín mươi, bên ngoài tiếng chém giết nổi lên tứ phía, ở lúc y còn không rõ ràng lắm tình huống, cửa lớn cung điện bị đánh bật ra.

Một nam tử vóc dáng cao lớn phủ khôi giáp tiến đến, ánh mắt nhìn y, tựa như y bại hoại hơn cả kẻ điên khiến người ta phỉ nhổ, hoặc là trùng bệnh lười ăn hết.

Tóm lại, hắn thoát nhìn chính là một khuôn mặt muốn đem con hại trùng là y này giết chết.

“Người chính là hoàng đế Lạc quốc?”

Lạc Khả Khả gãi gãi đầu, hắn là không đúng đi, đúng hơn là hắn chưa đăng cơ.

“Không biết!”

Ánh mắt Hầu Lực Vô từ khinh thường biến thành bỉ thị.

Lạc quốc là đại quốc, triều cương nhật loạn, ở trên vị người trọng dụng tiểu nhân, bọn hắc huy quân nam hạ, dân chúng hoan nghênh tới cực, binh lính lại lập tức khí giới đầu hàng, không hề chiến ý, đánh hạ Lạc quốc còn dễ dàng hơn hắc tướng tượng, nhưng cũng phản ánh ra một sự thật —— thì đó là hoàng đế Lạc quốc là kẻ vương bát cao tử, mà cuộc đời hắc hận nhất chính là loại hèn nhất cùng vương bát đản, xem ra nam nhân trước mắt chính là do hai loại người đó tạo thành.

“Không biết? Rất sợ chết cũng phải có mức độ, người đến tốt cùng là phải hay không phải?”

Hầu Lực Vô nghe y nói không minh bạch, trực giác nhận định y là một tên ngu ngốc hồ đồ thậm chí là rất sợ chết, người như vậy có thể đương thượng hoàng đế, trách không được Lạc quốc lại bị diệt.

Cái thứ hung thần ác sát này, tựa như lưu manh, Lạc Khả Khả còn không trả lời, đã bị hắc nhấc lên, thẳng đến ngoài cửa.

“Ai yêu, thất lưng của ta a...”

Hầu Lực Vô trí nhược vông vắn (nhắm mắt làm ngơ).

Lạc Khả Khả thực khó chịu, bởi vì bả vai nam nhân này vô cùng kiên nghị, gập bụng y, khiến cái gì trong dạ dày y đều nhanh phun ra, hơn nữa tư thế hắc nắm y thực khiến người khó chịu, thất lưng y giống như sắp đứt, y dám phát thệ, người này nhất định là cố ý tra tấn y.

Cuối cùng Lạc Khả Khả đi tới một đại điện mà y chưa từng thấy, tọa trên long kỷ thật lớn làm từ hoàng kim trong điện thượng là một nam nhân cao lớn, làm Lạc Khả Khả thấy miệng đều nhanh rút xuống.

Vị tướng quân đem y vác đến so với nam nhân bình thường đã cao lớn, nhưng nam nhân ngồi ở long kỷ so với tướng quân càng thêm cao tráng, hắc đội một chiếc mũ trắng sáng bóng, chỉ lộ ra khuôn mặt.

Lạc Khả Khả vừa thấy, nhất thời ngây ngốc. Oa! Nam nhân này nói lông mi là lông mi, nói miệng là miệng, cái mũi lại cao lại thẳng, diện mạo của hắc chỉ có thể nói là anh tuấn, Lạc Khả Khả sống đến thời điểm này, đều không xem qua có nam nhân đẹp như thế.

Đôi mắt hắc bắn ra tia nhìn rét lạnh, Hầu Lực Vô lập tức đem y cưỡng áp trên mặt đất, bắt y quỳ xuống.

Lạc Khả Khả làm người vốn không có cốt khí gì, người ta muốn y làm thế nào y liền làm như thế, dù sao quỳ cũng không phải chuyện gì to tát, y liền thành thành thật thật quỳ xuống.

“Bẩm vương thượng, người này chính là hoàng đế tân kế nhiệm của Lạc quốc.”

“Người chính là hoàng đế của Lạc quốc, Lạc Khả Khả?”

Nam tử thanh nhược hồng chung, âm thanh vang vọng cả đại điện, gần như muốn phá vỡ màng tai Lạc Khả Khả.

Trong điện bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, cung điện tụ tập hơn trăm người, ngay tiếng hô hấp tựa hồ đều đã đình chỉ, mỗi một người đều cúi thấp, bị uy thế của hắn làm cho chấn động.

“Ta tên là Lạc Khả Khả, nhưng nói ta là hoàng đế tân kế nhiệm, giống như phải, cũng giống như không phải.”

Hầu Lực Vô trừng y liếc mắt một cái, bĩu thị trong mắt càng thêm nặng nề, tên vong quốc chi quân này lại vì mạng sống của mình, bắt đầu đưa ra kiểu như thật mà giả.

Ngồi ở long kỷ, Tiệt Thiên Lưu lãnh thanh nói: “Ba tháng trước nước ta đã thu được tin tức Lạc quốc Lạc Khả Khả đăng cơ, người nếu là Lạc Khả Khả, chính là quốc quân của Lạc quốc, sao lại hình như đúng, lại giống như không đúng?”

Lạc Khả Khả thở một hơi thật mạnh, y căn bản không làm qua chuyện gì mà quốc quân phải biết làm, chẳng những mỹ nữ đều không ôm qua, càng không hưởng thụ qua rượu trì thịt lâm, chỉ bắt quá mỗi bữa cơm giám quốc đều cho y ăn no, đúng là lúc đầu có chút thiếu, nhưng là chung quy so với bên ngoài còn hoàn hảo hơn.

Y thật sự bị ai khi là hoàng đế trong tiên đoán của thầy tướng số, còn không trải qua một ngày làm hoàng đế liền vong quốc, còn bị bắt cho quốc quân địch quốc xét hỏi, thật sự là đen đủi.

Bất quá may mắn y trời sinh tính nhạc thiên, gặp được chuyện khó khăn đều có thể cười cho qua, thế là y nâng đầu cười khổ một chút.

Chính là y diện mạo khả ái, cho dù cười khổ, vẫn không lộ ra một chút cay đắng, lại giống như đang đùa giỡn vô lại, làm cho Hầu Lực Vô càng thêm xem thường y.

“Ừ, tính ta là tốt lắm.” Y không thích tranh luận, bởi vì tranh luận còn tổn thương nguyên khí lẫn nhau, mà y hiện đang đối sắp chết, chỉ vì binh hoảng mã loạn, không ai đem bữa sáng mang y ăn.

Nghe y nói, Hầu Lực Vô khinh thường hừ một tiếng.

Trong lãnh mâu của Tiệt Thiên Lưu không ngừng lóe ra hào quang, thanh âm của hắn bỗng nhiên trở nên phi thường khinh nhu.”Người... Muốn sống, hay muốn chết?”

Có thể không cần hỏi vấn đề rõ ràng như thế không? Cho nên Lạc Khả Khả đáp rất đơn giản, thử hỏi ai muốn chết a?

“Đương nhiên muốn sống a, chết tử tế không bằng lại sống, câu này chính là danh ngôn của ta!”

Hầu Lực Vô tức đến cắn răng cắn lợi, đối với Tiệt Thiên Lưu bảm báo: “Vương thượng, Lạc quốc đã vong quốc, mà quốc quân lại không hề cảm thấy thẹn với lòng, người này nếu ở Bắc quốc đã sớm thành đối tượng cho mọi người sỉ cười, không bằng đem y trảm, đỡ phải nhìn cái phế vật này liền tức giận.”

Lạc Khả Khả chuyển hướng Hầu Lực Vô, y cũng không phải là người không có tự trọng, đúng là y có nhạc thiên đến thế nào, nhưng là vẫn có tôn nghiêm làm người cơ bản.

“Người nói chuyện khách khí chút, thiên hạ có người thật thà giống như ta không? Còn chưa sinh ra, đã có thầy tướng số ở trong nhà nói nhảm nhí bấy bọ, nói ta có mệnh hoàng đế: cả đời về sau, cha mẹ đối ta kỳ vọng cao, mỗi ngày muốn ta xem thiên thư, xem cũng xem không hiểu, cái gì bốn thư năm kinh, khiến cho ta bị bệnh, còn bị sốt một tháng mới tỉnh.” Càng nói càng khí phẫn, Lạc Khả Khả dùng sức trừng mắt Hầu Lực Vô. Hừ, không phải chỉ có hắn mới dám trừng người, Lạc Khả Khả y cũng có ánh mắt, cũng có thể trừng lại hắn, hắn tưởng mình lại trừng thua hắn sao?

“Sau khi cha mẹ qua đời, trong nhà vô thố vô ngân, ta ngay trên đường làm chút việc, kiếm một ngụm cơm ăn, lại bị người mặc danh kỳ diệu bắt vào hoàng cung, mỗi ngày bị nhốt ở trong tiểu cung điện; ai làm Hoàng Thượng lại không rượu trì thịt lâm, nhưng ta mỗi ngày thô trà đạm phạn, giống như ngồi tù, vốn nghĩ phạm nhân còn có một ngày ra lao, không ngờ được ta sau khi được người thả ra, người lại nói ta là phạm nhân mang tội chết, sẽ đem ta đưa lên đoạn đầu đài, này ai có thể chịu được?”

Hầu Lực Vô ngây người một chút, Lạc Khả Khả vốn còn quỳ, nhưng là thật khí cực, khí này là khí ba tháng bị nhốt trong cung, khiến mệnh y cũng không muốn đứng lên.

Muốn y quỳ, phải để y tâm tình sáng khoái, bằng không mơ tưởng bắt y quỳ, y phải cho bọn hần biết người nghèo cũng có tự trọng của người nghèo, không phải chỉ có mặc người bài bố mà thôi.

Y chỉ vào cái mũi của Tiết Thiên Lưu, càng nói càng lớn thanh, bụng đầy ủy khuất đều không phun ra, thật rất không thoải mái.” Còn có, người hỏi là cái vấn đề gì? Ta muốn chết hay muốn sống? Nói nhảm, ta nếu muốn chết, ta liền sẽ tự sát, không cần người vấn đồng vấn tây. Hiện tại ta đã nói xong, miệng rất khát, cũng không thể trước cho ta một ly trà uống sao?”

Y nói xong một tràng, cảm thấy miệng khát quá, lại hướng người đòi nước uống, có thể nói là vô lại tới cực điểm.

Hầu Lực Vô bị y mắng đến sững sốt, nhưng Tiết Thiên Lưu lại là đánh giá y, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên.

“Nếu như người nói, người chính là hoàng đế bù nhìn, ta sẽ điều tra rõ sau đó lại xử trí.”

Cuối cùng có người nói một câu có lý, Lạc Khả Khả phi thường hài lòng gật đầu. “Ta đây cũng không thể ăn cơm sao? Hôm nay ta còn chưa ăn sáng đâu!”

2. Chương 2

Trên điện gần trăm người, không biết là ai đột nhiên phù phù nở nụ cười, đại khái cũng khó có thể chịu được sự ngông cuồng của Lạc Khả Khả, nhìn y vừa muốn uống vừa muốn ăn, tựa hồ hoàn toàn không nghĩ đến chỉ cần địch quân ra lệnh một tiếng y sẽ một mạng quy thiên.

Hơn nữa y một mặt trắng bạch non nớt, tựa như một tiểu đệ đệ không hiểu chuyện nhà, ai cũng không cách nào khởi dậy sát ý chân chính, hơn nữa y vừa mới thổ lộ lời kia cũng rõ ràng y bị bắt đến hoàng cung lại không đường lựa chọn.

Người nọ mới vừa cười ra tiếng, Tiết Thiên Lưu lập tức nâng đôi mắt lạnh liệt đảo qua đại chúng, tất cả lập tức an tĩnh, có thể thấy uy nghiêm của Tiết Thiên Lưu thật rất thấu tình đạt lý.

“Lạc quốc còn đại loạn, ta muốn tiếp chương Lạc quốc, người có ý kiến không?”

Tiết Thiên Lưu đã chiếm cứ hơn phân nửa Lạc quốc phú thứ (giàu có và đông đúc), còn lại chính là biên cảnh cùng hương tích nhượng Lạc quốc, những cùng hương tích nhượng này căn bản là không hề giá trị, hương dân càng sẽ không chống cự, tay không đến bắt cũng không phải vấn đề, sở dĩ hần hỏi Lạc Khả Khả lời này, ý vị thị uy tương đối nồng nặc.

Lạc Khả Khả lại thể nào nói vẫn là quân vương chính thống Lạc quốc, cách giết y là tống lao vĩnh viễn, bởi trong ngữ khí của Tiết Thiên Lưu mang sát ý nồng nặc.

Cho thấy người người cảm như hàn thiên, mỗi người đều vì sát ý nồng liệt phát tán trên người Tiết Thiên Lưu mà khiếp sợ, vừa gãi gãi đầu, một dáng không biết sống chết mà mở miệng bày tỏ.

“Đương nhiên không ý kiến, người nói xong rồi chứ? Ta thật sự rất đói, rất khát, hơn nữa vài ngày nay ta còn chưa tắm, trên người ngứa chết được. Cũng không thể mang cho ta chén trà, rồi cho ta chén cơm, rồi mới chuẩn bị nước nóng, để cho ta tắm rửa dơ bẩn trên người sao?”

Tiết Thiên Lưu hơi hơi thu liễm ánh mắt ngoan lệ, không phát ra một lời; nhưng Hầu Lực Vô dưới hần thực khó mà nhịn được loại hèn nhát trước mắt, hần nhịn không được từng bước tới trước, âm thanh nô dương.

“Người là vua một nước, hiện giờ binh lâm dưới thành, người không suy nghĩ hối hận, còn ở đây đại phóng quyết tử, người rốt cuộc có biết hai chữ vô sỉ viết thế nào không?”

“Không biết.” Lạc Khả Khả đáp đến rõ ràng.

“A?” Hầu Lực Vô lần thứ hai sững sốt.

Lạc Khả Khả hai tay bày ra, một dáng xòe tay vẽ mặt “chữ biết ta, nhưng ta không biết nó”, dù sao này là sự thật, y vốn không biết chữ.

“Ta không biết chữ, không biết hai chữ “vô sỉ” viết thế nào, nếu người biết viết, người viết lại cho ta xem.”

Hầu Lực Võ tức xuyết nữa học máu, phong khí thượng võ phương bắc, hấn thân mình là dựa vào một thân man lực mới thành đại tướng đệ nhất trận tiền của Tiết Thiên Lưu; bất quá Tiết Thiên Lưu không chỉ cần có vũ lực, hơn nữa văn võ song toàn, sau khi lên ngôi vị, để Bắc quốc luôn bền cùng ngày càng cường thịnh.

Vài năm nay, hấn theo Tiết Thiên Lưu chinh chiến bốn bề, cho tới bây giờ chưa gặp qua một kẻ điên vô lại nào khiến tức chết, hấn mỗi một câu, một chữ, đều làm cho sùng thượng võ dũng, võ đức, hấn nghe mà gần như muốn bóp chết.

Đúng là Lạc Khả Khả không phải thật sự chửi hấn vô sỉ, chiếm tiện nghi hấn, chính là chưa bày tỏ hết, nhưng tại hấn nghe được, tựa như châm vào hấn, khiến hấn lửa giận bùng bùng.

Hấn nhắc lên quyền đầu, đi về phía trước vài bước, muốn đem cái tên điên ngu ngốc chưa được giáo huấn, nhưng một đạo âm thanh trầm thấp từ đằng trước truyền đến.

“Dừng tay.”

Toàn thân Hầu Lực Võ cứng đờ, ánh mắt lãnh liệt của Tiết Thiên Lưu khiến hấn toát mồ hôi lạnh, hấn tự biết thất thố, lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

“Thuộc hạ đáng chết, nhưng thất thố như thế...” Đầu của Hầu Lực Võ gần như đập lên trên đất.

Lạc Khả Khả thật chịu không nổi đói bụng, y the the kêu lên: “Rốt cuộc có cho trà, cơm, nước nóng cho ta hay không?”

Âm thanh sắc bén của y gần như xuyên thủng màng tai của mọi người, ngay cả Hầu Lực Võ cũng xuyết nữa phải bịt tai lại, hấn quay đầu, trợn mắt mà nhìn Lạc Khả Khả.

Lạc Khả Khả đã nhìn quen hoành mi thụ mục (mày dữ mắt dưng) của hấn, y không chút phản ứng, dù sao bụng thì đói, ai còn có sức mà quản người khác a?

“Đến một tòa cung điện sạch, cho y trà ngon, cơm ngon cùng nước nóng, lập tức kéo xuống, người khác báo cáo chiến huống.”

Không cần người khác kéo, vừa nghe có cơm ăn, Lạc Khả Khả lập tức hoa chân múa tay vui sướng theo sát binh lính rời khỏi.

~~o0o

~~Tiết Thiên Lưu nghe xong chiến báo, đúng là Lạc quốc gần như không có chống cự, nhưng trên khuôn mặt hấn còn chưa lộ ánh mắt đắc ý, đến khi đuổi hết mọi người, còn độc nhất Hầu Lực Võ, hấn mới lộ ánh mắt u ám.

“Người đối với Lạc Khả Khả có cái nhìn gì?”

Bởi vì vừa mới thất thố xấu xa khiến cho Hầu Lực Võ mang hận trong lòng, mới mở miệng liền chém tung tóe cách cách chửi một đồng, chửi toàn là quỷ nhát gan, quả liêm tiên sĩ, sợ chết, là kẻ phế vật vô dụng nhất mà hấn từng thấy.

“Phế vật? Người thật sự cảm thấy như vậy sao?”

Hầu Lực Võ là tâm phúc của Tiết Thiên Lưu, mà cá tính của hấn thẳng thắn cũng khiến cho Tiết Thiên Lưu vô cùng hân thưởng, thế là hấn nói càng mạnh mẽ thêm.

“Vương thượng, người nhìn đáng sợ chết của y, rõ ràng là vô dụng...”

Tiết Thiên Lưu đột nhiên cắt ngang lời hấn, bày tỏ ý kiến của mình.

“Người có biết vừa rồi y có bao nhiêu lần ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt toàn bộ thần sắc không sợ hãi? Có mấy người có thể lần đầu tiên nhìn thấy ta, còn có thể trấn tĩnh như thường vậy? Mà ta còn là kẻ diệt quốc của y, là một người có thể không hỏi xanh đỏ trắng đen liền làm thịt y.”

Hầu Lực Võ nghĩ đó là bởi Lạc Khả Khả là phế vật điên khùng, đầu nhỏ như quả nho vô pháp ý thức nguy cơ, nhưng hấn biết thú mà cảm miệng.

Bên ngoài Tiệt Thiên Lưu mặc dù anh tuấn, nhưng là ánh mắt lãnh liệt lợi hại của hắn thường thường sẽ khiến người lần đầu nhìn hắn không ngẩng đầu nhìn thẳng, hơn nữa thân phận cùng bá khí của hắn, Hầu Lực Võ chưa từng thấy người nào dám nhìn thẳng Tiệt Thiên Lưu.

“Này... Này...” Lời Hầu Lực Võ muốn nói, nhất thời không nói được.

Người có cam đảm nhìn thẳng Tiệt Thiên Lưu ít lại càng ít, cho dù hắn lần đầu nhìn thấy Tiệt Thiên Lưu lúc còn niên thiếu, cũng bị khí thế của hắn làm cho cúi đầu.

Lạc Khả Khả rõ ràng là một phế vật, kẻ điên, theo lý, y đáng lẽ không có dũng khí nhìn thẳng quân vương Tiệt Thiên Lưu của mình mới đúng.

“Vương thượng có ý gì?”

Tiệt Thiên Lưu một hồi mới mở miệng nói: “Phái người giám thị y một thời gian, nhìn y là ngốc thật hay giả ngốc? Thuận tiện đem toàn bộ quá khứ của y đào lên hết, ta muốn biết sự thật có như lời y nói hay không —— y là bị bắt đến vương cung, thân bất do kỷ.”

“Dạ, thuộc hạ lập tức phái người đi thăm dò.”

~~o0o

~~Bọn hắn tra ra như lời Lạc Khả Khả nói mà còn khoa trương hơn, từ nhỏ y tiếp nhận đế vương học, chỉ vì cha mẹ tin lời thuật sĩ nói như vậy, tin tưởng y là thanh long chuyển thế.

Không thể tưởng được y không chỉ đàn độn, mà còn đối với hứng thú đọc sách cũng không có, cả ngày chỉ thích chăn dê, đuổi trâu, hát sơn ca, khiến cho cha mẹ y suýt tức mà chết.

Năm mười sáu tuổi, cha mẹ qua đời, cuộc sống của y lâm vào khốn cảnh, mỗi ngày trôi qua là từng trận từng trận khốn khổ.

Gian thần Lạc quốc đều nói, triều cương đại loạn, dân chúng lầm than, đốt giết bắt bớ đều nghe thấy, y ở trong nơi long xà hỗn tạp, sáu năm bình yên vô sự, chưa từng bị uy hiếp chút nào.

Còn kể tất cả lưu manh du côn đều vì hắn nghèo đến mức ngay cả treo cổ cũng lấy không được một văn tiền, bởi vậy đành phải bỏ qua cho y, không để ý đến y. Lại nói y là kẻ điên trắng đầu, mọi người rõ như ban ngày, không biết nên khóc hay cười, đành phải để thí y, để y trở thành kẻ ngốc hết thuốc chữa.

Bởi vậy mỗi ngày Lạc Khả Khả tiêu diêu độ nhật (ung dung sống qua ngày), tất cả lưu manh du côn đều chừa y ra, đành phải mắt mờ mắt nhắm để y vui vẻ tự tại ở địa bàn của mình.

Năm hai mươi tuổi, quốc quân Lạc quốc qua đời, hắn không có con cái, không người có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, Gian Tương vì muốn nắm quyền triều chính, tra khắp gia phả tổ tông quốc quân Lạc quốc, đem dân thường Lạc Khả Khả này tìm về hoàng cung, lập làm hoàng đế.

Bất quá tuy được làm hoàng đế, thực tế chưa từng được thượng qua lâm triều, quản việc quốc sự, đều là Gian Tương một mình làm quyết sách, còn y thì bị giam ở hậu cung, chịu sự giám sát của thị vệ.

Sự thật với lời của Lạc Khả Khả nói không sai một chữ, mà ngay cả Hầu Lực Võ nhìn cuộc đời hai mươi năm của Lạc Khả Khả cũng nhận không được đồng tình với y.

“Xem ra y ngu si bẩm sinh.”

“Lạc Khả Khả không biết chữ, văn không được, vậy người cảm thấy võ thì thế nào?”

Câu hỏi của Tiệt Thiên Lưu suýt khiến cho Hầu Lực Võ bật cười, chính là bởi vì đối phương là quốc quân, cho nên hắn mới nhận cười, nhưng vấn đề của vương thượng thật còn khiến hắn nghẹn đến lạc giọng.

Với dáng vẻ thịt không ra thịt của Lạc Khả Khả, tùy tiện một người có thể đem y tóm lấy ném ba vòng ra ngoài, nhìn không ra y có võ công gì.

“Theo thuộc hạ thấy, Lạc Khả Khả cũng không có võ công.”

Nhìn miệng má của phế vật, hắn không tin y có võ công.

Tiết Thiên Lưu cầm chặt chén trong tay.

“Một kẻ bình thường không văn không võ, lại có sáu năm ở tại nơi loạn nhất của Lạc quốc, lại là nơi của lưu manh du côn, vậy mà không ai tìm y làm phiền? Vậy đạo lý ra sao?”

Hầu Lực Võ chỉ cảm thấy vương thượng lo nhiều, muốn hấn tin Lạc Khả Khả là người có tài năng, còn không bằng kêu hấn tin trời sụp xuống còn dễ tin hơn. Hấn đoán rằng lưu manh du côn này không mong tìm uế khí của Lạc Khả Khả, nhất định cũng nghĩ như mình.

“Vương thượng, ta nhìn y thật là uất ức quá, cho nên tìm y chỉ mang phiền phức mệt mỏi cho chính mình, bởi vậy mới không ai muốn tìm y gây phiền.”

Ly rượu trong tay của Tiết Thiên Lưu đã hết, trong mắt tinh quang đại thịnh.

“Kẻ hiền năng, đại ẩn ẩn vu triều, trung ẩn ẩn vu thị, tiểu ẩn ẩn vu lâm: nếu triều chính hủ bại, kẻ hiền năng không mong tại triều làm quan, đương nhiên ẩn trong thị, có đúng không?”

“Ách?”

Hầu Lực Võ là kẻ võ tướng, nghe không hiểu mấy câu tựa tốt của cổ ngữ, hấn nghe đến hồ trong hồ đồ, chính là từ ánh mắt của Tiết Thiên Lưu hấn hiểu được Tiết Thiên Lưu cũng không nhận Lạc Khả Khả là kẻ phế vật, hơn nữa còn có chút đề phòng với y.

“Ban mấy mỹ nữ cho y, ta muốn nhìn y có thật là phế vật? Hay là phế vật giả?”

Hầu Lực Võ kinh ngạc, có chút cà lăm, hấn càng lúc càng không hiểu vương thượng của mình suy nghĩ cái gì? Làm sao lại còn muốn ban mỹ nữ cho Lạc Khả Khả?

“Ban mỹ nữ cho y? Nhưng là y vô công vô lao.”

Tiết Thiên Lưu rũ mí mắt xuống, khoe miệng kéo lên nụ cười không mang tiểu ý.

“Y nói làm hoàng đế, chuyện mê nhất chính là hưởng thụ rượu trì thịt lâm, ta liền cấp cho y rượu trì thịt lâm. Nếu y thật sự là phế vật, chỉ sợ cao hứng còn không kịp; nếu y giả vờ, ta liền nhìn bản tính tiềm ẩn của y như thế nào!”

~~oOo

~~Lạc Khả Khả cau mày ưu tư, mặc dù ăn no đến căng bụng, trà thượng hạng đến phun ra, tắm rửa thơm đến trầm đắm còn nghe mùi, rõ ràng Tiết Thiên Lưu hết thấy đều đồng ý đáp ứng yêu cầu của y, nhưng sắc mặt của y khổ giống như ăn mười cân hoàng liên, khổ đến muốn khóc...

Bởi vì y vừa tắm rửa xong, trên người còn trần như nhộng, đột nhiên có vài mỹ nữ mở cửa cung xông vào, xúm lại, khiến y xuýt nữa lộ cái mông trắng trắng ra.

Y từ nhỏ đến lớn, ở đâu nhìn qua cái trần trượng này, sợ quá vội vàng lấy khăn bố che chính mình lại nhảy lên giường đắp chăn bông, nhưng những mỹ nữ này cũng nhảy lên giường, làm y sợ đến mức chạy loạn lên.

“Làm gì? Các cô nương, ta...ta còn trần truồng, như thời cổ, không biết thánh nhân nào từng nói, nam nữ thụ thụ bất thân, các người nhất thiết không được tới gần.”

Y nói lời của tiên thánh tiên hiền, đến nỗi người nào nói, y nào biết a? Dù sao chỉ cần là cổ nhân, liền nói cổ thánh nhân liền đúng rồi.

Hầu Lực Võ phụng mệnh mang những mỹ nữ đứng đầu đến cung điện của Lạc Khả Khả.

Hấn tâm đầy ghen tị, tâm rất không tự vị, nghĩ hấn chiến công hiển hách, việc thượng cống mỹ nữ cực đỉnh, tay còn chưa được sờ qua, các nàng đều là hầu hạ vương thượng, chỉ có vương thượng mới có thể một tay ôm những mỹ nữ xinh đẹp này, không thể tưởng được hiện lại cho Lạc Khả Khả tiện nghi, thú thật khiến hấn ghen tị không thôi.

“Vương thượng có lệnh, hấn nói người muốn tửu trì nhục lâm, bèn chuẩn bị mấy mỹ nữ đến hầu hạ người, người thích chơi thể nào thì chơi thể ấy.”

Lập tức một trong những mỹ nữ trong đó thơm lên má của Lạc Khả Khả, khiến Lạc Khả Khả sợ đến mặt trắng bệch.

Y vội vàng nhảy lên, cũng không màng khăn trong tay suýt không giữ được bộ vị trọng điểm, liền vọt lên trước mặt Hầu Lực Võ, kêu thảm thiết.

“Tướng quân, thỉnh người đem những mỹ nữ này rút lui hết, ta vẫn là thất nam, chịu không nổi kích thích mãnh liệt như thế, ta rất sợ nữ nhân, thật sự rất sợ...”

Tiểu tử này được tiện nghi còn gần dỡ, hẳn muốn những mỹ nữ này bồi mình ở trên giường lăn một vòng, còn không được cái phúc này mà!

“Sợ cái gì? Tội cùng người không phải nam nhân?”

Hầu Lực Võ nói đến khinh thường, chỉ là vạch áo cho người xem, ném cái nhìn khinh thường cho Lạc Khả Khả, không ngờ được Lạc Khả Khả cúi đầu rì rầm, âm thanh nhỏ như kiến cào nói chuyện.

“Ta đích xác là nam nhân, nhưng là ta có...có...”

“Có cái gì?”

Hầu Lực Võ đối với y vừa ghen tị vừa hâm mộ, khẩu khí rất không vui.

Ánh mắt của hắn đã ganh đến chịu không nổi, từ mấy mỹ nữ nằm trên giường dời đến, bởi vì các nàng đã nhẹ cởi la sam, chuẩn bị tốt muốn hầu hạ Lạc Khả Khả.

Chỉ cần là nam nhân, ai không muốn hưởng thụ điểm phúc của Lạc Khả Khả, không ngờ được y còn một đồng vắn đề lớn, rốt cuộc y có mượn phúc hay không?

Đầu của Lạc Khả Khả chỉ tới miệng của Hầu Lực Võ, y dùng ngón tay nhẹ nhàng kẻ sát Hầu Lực Võ. “Tướng quân, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?”

Chịu không nổi kẻ phế vật nội này, Hầu Lực Võ rống to một tiếng: “Có nói cái gì thì nói ở đây được rồi, làm gì mà nói lén la lén lút? Là nam nhân phải rõ ràng.”

Lạc Khả Khả dưới tiếng rống khó chịu của Hầu Lực Võ thì vâng vâng dạ dạ, y không biết nói cái gì, khiến nói càng nhỏ hơn.

Lúc này những mỹ nữ kia toàn thân trần trụi nằm ở trên giường Lạc Khả Khả, ánh mắt của Hầu Lực Võ kể cả sắc đẹp trước mắt cũng nắm không xong, ở đâu lại chú ý đến cái tiếng nho nhỏ không nghe nổi của y.

“Người nói cái gì? Nói lớn tiếng một chút...”

Một trong những mỹ nữ thuộc kiểu Hầu Lực Võ hâm thường, cuối cùng nàng cởi bạc sa xuống, lộ ra vóc người xinh xắn, khiến bụng dưới Hầu Lực Võ một trận hỏa nhiệt.

“Ân, chính là cái...này, cho nên...”

Nhìn được mà ăn không được khiến cho Hầu Lực Võ huyết khí thượng dũng, hận không thể một chưởng đánh bay Lạc Khả Khả. “Người nói lớn tiếng một chút, ta nghe không được lời phế của người.”

Lần này Lạc Khả Khả nói phi thường lớn tiếng, tiếng lớn đến ngay cả thị vệ đứng canh ngoài điện cũng nghe được.

“Ta nói là ta có giấu bệnh, ta không thích nữ nhân, chỉ thích nam nhân cường tráng như tướng quân, nếu là tướng quân, ta nguyện ý đem lần đầu tiên cho người; nếu vương thượng của người muốn cho tử tri nhục lâm, không bằng kêu hắn ban tướng quân cho ta, như vậy ta sẽ rất cao hứng.”

Sắc mặt Hầu Lực Võ từ đỏ biến thành tái nhợt như xác chết, rồi mới tái như đám cỏ, trong thời gian ngắn mà thay đổi ba sắc mặt, có thể nói sắc mặt cả đời hắn thay đổi nhanh nhất.

“Người nói bậy cái gì? Ta đánh chết người!”

Hầu Lực Võ tức đến gần như muốn xay xầm.

Nhìn hần xuất chương, Lạc Khả Khả vội vàng nói: “Người không cần đánh ta, như vậy vương thượng của người sẽ tức giận.”

Thủ chương mạnh mẽ của Hầu Lực Võ ngừng lại, Tiết Thiên Lưu kỉ luật nghiêm minh, thưởng phạt rõ ràng, nếu hần làm tổn thương Lạc Khả Khả, vương thượng có thể sẽ tức giận xử phạt hần.

“Chính là như vậy, ta không thích nữ nhân, chỉ thích nam nhân; thỉnh người đem những nữ nhân này đi, ta không thích để nữ nhân thấy ta trần truồng.”

Ánh mắt của y hướng Hầu Lực Võ đánh giá trên dưới, Hầu Lực Võ vừa nghĩ tới y thừa nhận thích nam nhân, mà lại thích kiểu như mình, tim của hần liền dựng lông.

Mặc dù Tiết Thiên Lưu không có khả năng đem mình thưởng cho Lạc Khả Khả, nhưng giờ phút này nhìn ánh mắt “Thưởng thức” của Lạc Khả Khả, khiến tay chân hần phát run.

Cho tới bây giờ hần mới phát giác phở Lạc Khả Khả này có ánh mắt “sắc” như thế.

“Tướng quân, cánh tay của người rất thô, được người ôm chặt cảm giác nhất định rất đã.”

Hai má Lạc Khả Khả phỉếm hồng, hai mắt cũng hưng phấn, hơn nữa có dấu nước miếng, vẫn tiến tới tiếp cận hần, như muốn đem cả thân áp vào ngực hần.

“Mùi trên thân nam nhân thơm quá a, ta có chút nhịn không được...”

Mắt nhìn cả người Lạc Khả Khả ngã vào, hơn nữa như có vẻ mặt muốn dâng nộ hôn, Hầu Lực Võ một thân nổi da gà, hần đối nam nhân không có chút hứng thú, nhất là phở vật này.

Không, cho dù là nam nhân khác, hần cũng không có hứng thú, hần chỉ thích nữ nhân mà thôi.

Hần thối lui vài bước, liền chưa có cảm giác đụng vào cột nhà, mới xoay người chạy trốn chết, tốc độ còn nhanh hơn phía sau có truy binh đuổi theo hần.

Bởi chạy trốn quá nhanh, nhanh đến mức hần không kịp thấy vẻ mặt của Lạc Khả Khả phía sau, khoe miệng kéo lên một nụ cười gian kế.

Nụ cười gian hiểm kia thuần thực vô hà, dường như là tuyên thủy (nước suối) diễm dương, liếc một cái có thể thấy rõ vô cấu thuần tịnh trong đó, từ cái nụ cười thuần tịnh kia có thể hiểu biết, y vừa mới mở nụ cười đùa giỡn vô thương phong nhã.

3. Chương 3

Hầu Lực Võ sợ đến chạy chặt vật, tựa như có quỷ không bỏ ở phía sau hần, hần chạy trốn thở hổn hển, cho đến khi rời khỏi cung, còn lo lắng mãnh liệt quay đầu lại nhìn.

Cảnh tượng này hoàn toàn rơi vào đáy mắt của Tiết Thiên Lưu, chỉ thấy mãnh tương đệ nhật dưới tay hần, lại một khuôn mặt kinh hoàng thất thổ chạy trốn, kể cả khi ở chiến trường lọt vào tay của kẻ địch thủ, cũng chưa từng thấy qua hình dạng lúng túng này của hần.

“Phát sinh chuyện gì? Ta không phải bảo người mang mấy mỹ nữ cho Lạc Khả Khả, người vì sao một mặt kinh hoàng thất sắc? Giống như phía sau có ngàn vạn quân địch thủ truy sát người?”

Sắc mặt Hầu Lực Võ trương hồng lên, nghĩ tới cũng biết, hần hiện một dáng thiết định khó coi tới đỉnh.

Hần cuối thấp đầu, thăm mắng chính mình vô dụng, cuối cùng lại bị vương thượng nhìn thấy bộ dạng này chính mình, trên mặt không khỏi lúc xanh lúc hồng, trong đầu đem Lạc Khả Khả mắng đến thể vô hoàn phu (đầy thương tích).

Tiết Thiên Lưu xoay người, “Theo ta đến đây.”

Tiến vào cung nghỉ ngơi của Tiết Thiên Lưu, hần còn chưa hỏi vì sao Hầu Lực Võ lúng túng như thế, Hầu Lực Võ đã tự hành hướng hần thỉnh tội.

“Vương thượng, nói không lừa ngài, lần này ta thật sự bị Lạc Khả Khả dọa chết mất.”

Tiết Thiên Lưu thần nhiên nói: “Người cao lớn tráng kiện, y dáng người thấp bé; võ công của người cao cường, y tay trái gà không chặt, người bị y dọa cái gì? Còn hướng cho là mang mấy mỹ nữ cho y, hầu hạ y, chuyện đơn giản như vậy, có thể nào người lại làm không được?”

Nghe trong lời của Tiết Thiên Lưu ẩn ý trách cứ, Hầu Lực Võ sắc mặt đau khổ, nguyên bản muốn biện giải, lại nghĩ đến chính mình thân làm tướng quân, nếu dùng lý do biện giải không khỏi cũng không dùng được, bởi vậy đem đầu cúi thấp hơn.

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Muốn Hầu Lực Võ bày tỏ “loại hình thưởng thức” của Lạc Khả Khả đối với hắn, hắn nghĩ tới một trận ác hàn trên thân, nhịn không được cả người run lên, chính là vương thượng hỏi hắn, hắn lại không thể không đáp.

“Lạc Khả Khả nói... nói... nói y không hứng thú với nữ nhân.”

Tiết Thiên Lưu mi phong nhướng lên, đúng là nghe thấy Lạc Khả Khả có đam mê long dương, hắn vẫn còn bất động thanh sắc.

“Nếu chỉ là như vậy, cũng không đến nỗi người chạy trốn chết?”

“Chính là... Chính là... Y nói y thích dạng như ta.”

Ấp a ập ứng, Hầu Lực Võ nói đến hết sức thống khổ, nhất là câu nói cuối cùng, nói ra thường là so với muốn lấy mạng của hắn còn khó chịu.

“Y còn nói muốn mang cho y đám mỹ nữ, còn không bằng thỉnh vương thượng đem ta hiến cho y, y sẽ càng cao hứng.”

Đúng là lời lại khó nói ra như vậy, chính là đối mặt với Tiết Thiên Lưu, Hầu Lực Võ vẫn không nghĩ nói dối.

Mà lời nói này đối với hắn mà nói thật sự là trăm điều thống khổ, nhưng hắn vẫn dũng cảm nói, tin tưởng với tìm hiểu của Tiết Thiên Lưu với hắn, Tiết Thiên Lưu phải biết sẽ không đem hắn cấp cho Lạc Khả Khả.

“Ha ha ha...”

Hắn mới nói xong, Tiết Thiên Lưu lập tức cười to, tiếng cười gần như rung chuyển ngôi nhà, tiếng cười nghe như chưa từng được cười, mà tiếng cười này rất buồn cười, khiến hắn dừng không được tiếng cười.

Hầu Lực Võ trợn mắt há hốc mồm, hắn hầu hạ Tiết Thiên Lưu mấy năm nay, gần như chưa từng thấy hắn cười to, cho dù đánh hạ thành trì Lạc quốc, hắn cũng lạnh lùng như thường, không thể ngờ được hắn vừa gặp nạn từ chỗ Lạc Khả Khả, khiến vương thượng của mình cười ha ha.

“Thật là Lạc Khả Khả, vài câu đã làm người sợ đến mức chạy từ cung điện của y ra, kể cả mỹ nữ cũng đồng thời trả lại cho ta, thật không hiểu nên hay không nên nói y là người trí mưu?”

“Ý của Vương thượng là những điều y nói với ta là giả?”

Hầu Lực Võ hiện tại chỉ muốn biết một sự kiện, nghĩ tới “sắc nhân” vừa rồi của Lạc Khả Khả, còn khiến hắn lạnh từ đầu đến chân mà!

Tiết Thiên Lưu liếc mắt liền nhìn thấu trò vặt của Lạc Khả Khả, “Đương nhiên là giả, chẳng qua y thích tự tác thông minh, ta phải đi phản tương y một quân.”

“Phản tương nhất quân?”

Hầu Lực Võ còn chưa hiểu tâm tư của Tiết Thiên Lưu, Tiết Thiên Lưu đã xua tay muốn hắn đi xuống; hắn nghi hoặc mà theo lời lui xuống, nhưng vẫn không hiểu Tiết Thiên Lưu rốt cuộc có ý gì?

~~oOo

~~Tắm thật thơm tho, đồ ăn càng ngon nhất khiến cho Lạc Khả Khả ăn đến trương bụng lên, lúc này cái giường bông mềm mềm như đang vẫy gọi y; lúc hoàng hôn, y kịp đuổi đám mỹ nữ kia ra, giờ một người một giường, thật là rất thư thái, cho nên y rất muốn hát một ca khúc.

Vừa mới mở miệng, ngoài phòng thị vệ phụ trách giám thị y đột nhiên cung kính mở cửa, đợi đến lúc Tiệt Thiên Lưu đi tới sau cung điện của Lạc Khả Khả, thị vệ lại cung kính đóng cửa.

“Đây... Đây không phải Đại vương sao?”

Lạc Khả Khả chuyển đầu nhìn Tiệt Thiên Lưu, sợ hãi nhảy xuống, nhưng Tiệt Thiên Lưu ba bước sải thành một bước đi nhanh đến trước giường của y.

“Nghe nói người không thích mỹ nữ bốn vương tặng?”

Địch tình Tiệt Thiên Lưu lại phải hưng sư vấn tội (lên núi vấn tội)? Lạc Khả Khả cười khúc khích, như dùng cách tứ lượng bạt thiên cân (bốn lượng đẩy ngàn cân) hồi ứng.

“Cũng không phải không thích, mỹ nữ xinh đẹp như thế ai mà không thích? Chính là... tiểu nhân có bệnh giấu...”

“Người nói yêu thích nam nhân sao?”

Nghe nói, Lạc Khả Khả tựa hồ muốn cười, bởi vì y nhớ tới cảnh tượng lúc trước Hầu Lực Võ chạy như ma đuổi ra khỏi đây; nhưng y chưa cười, chỉ là gãi gãi đầu, giả vờ bộ mặt ngưng ngưng bất an.

“Dạ, hóa ra Đại vương đã biết, ở trước mặt Đại vương thật ngại, ta chính là nam nhân như vậy, nữ nhân không thích, chỉ yêu nam nhân.”

“Người thích kiểu như Hầu Lực Võ sao?”

Hai mắt Lạc Khả Khả sáng rực, như không thể chờ được, chà chà hai tay, một dáng cao hứng sắp quay tít lên.

“Đại vương muốn đem Hầu Lực Võ tướng quân ban thưởng cho ta sao?”

“Người thích nam nhân cao lớn vạm vỡ như Hầu Lực Võ sao?” Âm thanh trầm thấp của Tiệt Thiên Lưu lại hỏi một lần nữa.

Lạc Khả Khả vội vàng gật đầu, nói càng như thiên hoa loạn trụ (ba hoa), e sợ cho Tiệt Thiên Lưu không hiểu y đối với nam sắc có yêu thích.

“Đúng vậy, nếu như Hầu tướng quân có thể để cho ta ôm một cái, vậy nhất định là sung sướng không cách nào hình dung, chính là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, tiểu nhân lại không miễn cưỡng yêu người khác, cho nên thì... thật là không tưởng.”

“Lên giường...”

“Đa tạ Đại vương để cho ta đi ngủ, ta ngủ trước đây.”

Lạc Khả Khả tưởng hết thấy đã giải quyết xong, liền nhảy lên giường, lại không lường được Tiệt Thiên Lưu còn chưa nói xong.

“Lên giường, cởi y phục ra, tối nay bốn vương sung sướng hạnh người.”

Lạc Khả Khả mới sải bước lên giường, nghe Tiệt Thiên Lưu nói, chân phải nhất thời không nghe sai khiến mà giật giật ngưng lại, như nghe lời kinh khủng, sau đó ngã ngay xuống giường. Y kinh hô một tiếng, lại không có ngã xuống, bởi Tiệt Thiên Lưu một bước kịp thời ôm lấy y.

Hắn biết vô có lực, một tay nắm lấy thắt lưng của y, để y không đến mức ngã sấp xuống, nhưng bị nắm không thoát được.

Lạc Khả Khả nâng đầu lên, mặt của Tiệt Thiên Lưu cách y chỉ một tấc.

Tiệt Thiên Lưu đang cười, hơn nữa nụ cười này thật xảo quyệt, dường như sớm biết được lời của y vừa rồi đều là lừa gạt Hầu Lực Võ, gài bẫy Hầu Lực Võ.

“Đại vương...”

Tim của Lạc Khả Khả đập lia đập lịa, thâm kêu thâm.

Mà sự thật còn thê thảm hơn y nghĩ, bởi lời sau đó của Tiệt Thiên Lưu khiến cho cái miệng của y mở to đến nỗi có thể nhét được ba quả trứng gà.

“Thế nào? Bốn vương còn tráng kiện hơn cả Hầu Lực Võ, khí lực cũng hơn hẳn, không phải là người kiểu người thích sao?”

“Đại vương, người cao lớn như thế, ta cũng chỉ đến ngực của người mà thôi, này, này... thân hình kém rất nhiều, không phải ta hiềm khí Đại vương, mà là ta sợ ta hầu hạ không được Đại vương, khiến Đại vương vô pháp tận hưởng.”

Nụ cười của Tiệt Thiên Lưu không đổi, nhưng lực đạo tay nắm thắt lưng Lạc Khả Khả lại mạnh lên, khiến y muốn thoát cũng thoát không được.

Tối nay Lạc Khả Khả đừng mơ mà trốn, hẳn nhất định phải bức bộ mặt đích thực của y ra.

“Bốn vương chính là thích thân hình như người, thoát nhìn nhỏ bé cần che chở, hết sức khiến người luyến tiếc, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, mau cởi y phục ra!”

“Ách...”

Lạc Khả Khả từ vẻ mặt thông dong dần dần chuyển xanh, y cuối cùng cũng biết cái gì là tự làm tự chịu, càng biết cái gì là thông minh phản bị thông minh ngộ (thông minh lại bị chính cái thông minh của mình hại lại).

“Ta, ta... là lần đầu, cũng sẽ không biết không hiểu phải làm thế nào để Đại vương vui sướng, Đại vương muốn đi tìm những mỹ nữ đó không...”

Hai bàn tay kia của Tiệt Thiên Lưu vừa nóng vừa lớn, bị hắn nắm lấy thắt lưng, khí huyết cả người Lạc Khả Khả đều nhanh chảy ngược, lại nghe hắn nói lời đùa giỡn như y là nữ nhân, cả người đều muốn “hoa oanh” rồi!

“Bốn vương yêu nhất là lần đầu của thiếu nam ...”

Thật bất hạnh, hết thấy lý do y có thể nghĩ tới đều bị Tiệt Thiên Lưu phản bác từng cái, còn nói đến đạo lý rõ ràng, khiến Lạc Khả Khả cứng họng không nói, quả muốn đập đầu mà.

“Nhưng ta không phải thiếu nam, tuổi ta rất lớn, đã hai mươi hai tuổi, xem như lão già rồi.”

Cho dù là tự biếm thân giá (tự chê bai chính mình), Lạc Khả Khả cũng không để ý, dù sao y vốn chính là người không có cốt khí, không thích thể diện, chỉ cần có thể trốn ra một kiếp, muốn y nói gì cũng được.

“Làn da của người thật mịn, rất hợp khẩu vị của bốn vương, thiếu nam của Bắc quốc không có cơ thể như người, người khiến bốn vương động xuân tình, từ khi thấy người trên đại điện, bốn vương đã vội vã muốn ôm người.”

Mặc dù biết rõ hai người đều là nói dối, nhưng chuyện tới nông nỗi này, Lạc Khả Khả chỉ có hai lựa chọn, không phải thật sự nằm trên giường qua đêm, chính là phải đẩy Tiệt Thiên Lưu ra, cho hắn biết kỳ thật mình không dốt nát như hắn tưởng tượng.

Lựa chọn trước là muốn bồi Tiệt Thiên Lưu qua đêm, cũng chính là mình phải nằm ở trên giường, bị hắn..., cảnh tượng này... này... nghĩ đến khiến Lạc Khả Khả ứa cả mồ hôi lạnh.

Lựa chọn sau cũng thật thảm, nếu không đánh mà khải, há chẳng phải một đời cũng không xuất cung, bởi Tiệt Thiên Lưu đã biết y cũng không dốt không ngốc, vậy y chỉ có hai kết cục.

Một là với thân phận giả thừa kế đệ nhất của Lạc quốc hoàng triều mà nhìn, Tiệt Thiên Lưu nếu nhân từ một chút, nhất định đem y nhốt cả đời, nhưng nếu Tiệt Thiên Lưu thủ đoạn độc ác, y chỉ sợ phải đầu rơi máu chảy.

Hai lựa chọn đều hại không ít, y lại thế nào cũng không cách nào chấp nhận mình ở dưới thân nam nhân tư tư a a, xem ra tai kiếp khó tránh, y nhận.

“Đại vương, người tha ta đi, ta chỉ là muốn cuộc sống yên bình, lập tức muốn rời khỏi chốn thị phi này mà thôi, cho nên mới đùa bốn tướng quân, ta thừa nhận là ta không đúng. Đại vương là nhân trung chí long, lại có thể thấy được quỷ kế của ta, Lạc Lạc bội phục, thỉnh người để ta xuất cung.”

Lạc Khả Khả cuối cùng nói thật, khẩu khí còn rất to, khẩu khí này ngân đến thành ý thiệt tình, hoàn toàn không có một chút hư tình giả ý.

“Cho nên người từ đầu giả điên giả ngốc?”

Ánh mắt Tiết Thiên Lưu khẩn nhìn chăm chú y, ánh mắt lợi hại kia có thể khiến tiểu hài tử sợ đến phát run, oa oa khóc. “Hoặc là người từ nhỏ đã giả điên giả ngốc?”

Lạc Khả Khả nở nụ cười, “Đại vương, ta là dân thật, cho nên kể cả lưu manh cũng không thích tìm ta gây phiền, người nhìn ta như vậy, gài bẫy được người khác sao?”

“Ít nhất người khiến Hầu Lực Vô chạy trốn chết, ta tin đám lưu manh này cũng như vậy mới tha cho người.”

Tiết Thiên Lưu kết luận nhanh thương hữu lực, nụ cười của Lạc Khả Khả chuyển thành khổ.

“Đó là vì Đại vương phải nắm giữ nữ tử như thế đến đây, Lạc Lạc tự biết không cách nào hưởng thụ diễm phúc này, Hầu Lực Vô tướng quân lại rất dữ, ta rất sợ hắn, cho nên mới muốn khiến hắn cách xa ta ra một chút, có thể nào tự bảo vệ mình cũng có lỗi sao?”

“Sợ?”

Tiết Thiên Lưu kéo lấy y áo của y, hướng đến trước ngực mình, Lạc Khả Khả cảm thấy mình như đánh vào một vách tường thiết, đập vào mũi của y mà phát đau, y muốn dụi cái mũi, chẳng qua y biết vừa đưa tay dụi mũi, nói không chừng Tiết Thiên Lưu sẽ thừa cơ bắt lấy tay y, thắt lưng của y đã bị chế trụ, cũng không thể ngay cả tay cũng không tự do.

“Ta hoài nghi người còn sợ ai, kể cả bốn vương cũng không ở trong mắt.”

Lạc Khả Khả kêu oan hô to đến ai cũng nghe.

“Oan uống a, Đại vương, lá gan của Lạc Lạc nhỏ lắm, vừa không biết văn lại không biết võ, người ra lệnh một tiếng, ta liền rơi đầu xuống đất, ta đều sợ người hơn bất cứ ai a!”

“Nếu sợ ta, vậy người càng phải biết đối với ta trăm y trăm thuận, sao ta bảo người cởi y phục, người lại giả lời nhắm nhĩ, còn không động thủ.”

Lạc Khả Khả liếm liếm môi, như đã biết tai kiếp khó tránh, đúng là biết nói cũng vô dụng, y vẫn lập lại lần nữa.

“Đại vương, Lạc Lạc không có tư sắc gì, hơn nữa vẫn là kẻ tay ngang, người xác định thật sự muốn Lạc Lạc hầu hạ người sao?”

“Ta chính là muốn người đem nay hầu hạ ta.”

“Được rồi, Lạc Lạc hầu hạ người.”

Nghe như nhận mệnh, nhưng Lạc Khả Khả bỗng nhiên ôm bụng. “Thảm, Đại vương, ta... ta vừa mới ăn rất no, như ăn đến đau bụng, bụng đau quá, ta muốn đi nhà xí.”

Tiết Thiên Lưu tỏ rõ ý khiến ân hừ hai tiếng.

“Đại vương, người cũng biết nam nhân chỉ dùng nơi đó làm sướng, hiện giờ ta đau bụng, ta sợ lộn dơ bẩn Đại vương, cho nên... cho nên...”

“Người cứ việc yên tâm, bốn vương sẽ giúp người xử lý.” Tiết Thiên Lưu thần nhiên nói: “Người chạy nhà xí xong, ta gọi người tẩy trừ thân thể người, yên tâm, những người đó sẽ tắm rất là sạch, không làm bẩn bốn vương.”

Sắc mặt Lạc Khả Khả biến đổi, y nhận thua.

Muốn mở hai đùi của mình, cho một đồng người tẩy trừ thân mình, nghĩ tới cảnh đó khiến mặt y đen thui, cho nên y ngoan ngoãn mặc cho Tiệt Thiên Lưu ôm mình ngồi trên đùi của hắn, không dám chống cự.

“Đại vương, người muốn thế nào mới tha cho ta?”

Y than vài tiếng, trước kia giả điên giả ngốc, lừa được thế gian, sao biết chính là lừa không được quân chủ địch quốc, xem ra Tiệt Thiên Lưu có thể đánh hạ Lạc quốc, không chỉ bởi vì Lạc quốc nội loạn, càng vì hắn có một thân anh minh cơ trí, hùng tài đại lược.

Tiệt Thiên Lưu nói rất lãnh đạm, cũng nói rất thật.

“Chờ ta biết rõ ràng ngọn nguồn rồi nói sau, tự nhiên sẽ quyết định tha cho người, hay là chém người.”

“Ta không ngực không eo, ôm lại tuyệt không thoải mái, Đại vương thật sự không suy xét nghĩ kêu mấy mỹ nữ đến hầu hạ người? Hơn nữa muốn biết rõ ngọn nguồn của ta, tựa hồ không cần Đại vương tự mình đến ‘nghị thân’ chứ.”

“Bốn vương chinh chiến nhiều ngày, chính cần phát tiết, người hiện tại nghe thơm ngát.”

Tiệt Thiên Lưu ngửi hương vị trên người y, y không có hương son phấn như trên người cô nương, nhưng mùi thơm ngát tự nhiên kia cũng bất đồng, chính là khiến y thật đối vị, hơn nữa bắt đầu cảm thấy rất đối bụng, nơi phía dưới càng đối, hương khí dục vọng của hắn càng động dậy ngo ngoe muốn động.

“Chỉ cần Đại vương đồng ý thả ta, ta có thể đem mình biến thành rất thối, thậm chí còn thối hơn heo trăm lần, khiến Đại vương hưng trí cũng không còn.” Lạc Khả Khả than vãn nói.

Chính là nghĩ cũng biết, Tiệt Thiên Lưu sẽ không hảo tâm như thế.

“Ha ha ha...”

Tiệt Thiên Lưu cười to khiến Lạc Khả Khả ngồi ở trên đùi của hắn, thiếu chút nữa bị quăng xuống, y không giả điên cũng không giả ngốc, không ngờ lại khiến Tiệt Thiên Lưu vui vẻ như thế, làm y thật hoang mang không thôi.

“Đại vương có cái gì buồn cười?”

Lạc Khả Khả khó hiểu, y nói là lời thật, không ngờ lại có thể chọc cho Tiệt Thiên Lưu khai trướng chỗ cười.

“Lạc Khả Khả, người rất thú vị, người là người đầu tiên nhìn thấy bốn vương, chẳng những không sợ còn dám nhìn thẳng bốn vương, hơn nữa ở trước mặt bốn vương nói những lời nói dối như vậy mà còn không đỏ mặt thở hổn hển, thậm chí ngay cả quỷ kế gài bẫy Hầu Lực Vô đều phi thường cao chiêu.”

“Đại vương, người không phải đang ca ngợi ta chứ?”

Lạc Khả Khả lộ ra nụ cười khổ, nhưng y luôn nhạc thiên thích cười, đúng là cười khổ cũng hoàn toàn không thấy khổ, chỉ phát tán ra khí chất thuần chân, khiến Tiệt Thiên Lưu nhìn không chớp mắt.

“Chính xác là ca ngợi người.”

Lời này qua tai của Lạc Khả Khả càng như nói móc, y đem mặt chuyển qua hướng Tiệt Thiên Lưu, hào phóng thừa nhận sự thật Tiệt Thiên Lưu là mỹ nam tử, mặc dù mình không phải mỹ nam tử, nhưng ánh mắt nhìn mỹ nam tử, chung quy đều lộ ra.

“Đại vương là mỹ nam tử tuyệt thế, nhìn đã thưởng tâm lại đẹp mắt, người không dám nhìn thẳng nhất định không biết mình bỏ sót cái gì?”

“Người cảm thấy bọn họ bỏ sót cái gì?”

Âm thanh Tiệt Thiên Lưu trầm thấp, trong mắt bắn ra tia lửa.

Lạc Khả Khả gãi gãi đầu, bởi câu hỏi này không nên trả lời, còn ánh mắt của Tiệt Thiên Lưu cũng khiến cho y có chút không được tự nhiên, cảm giác lạnh sống lưng, như sau đó sẽ phát sinh chuyện rất đáng sợ.

“Đại vương muốn nghe nói thật hay nói dối?”

“Người cảm thấy ta muốn nghe thế nào?”

Lạc Khả Khả thở dài một tiếng, nghĩ cũng biết, người có thể hạ mặt nạ của y, tự nhiên cũng có thể liếc một cái là biết y nói dối, đối mặt với kẻ thông minh vẫn là nên trung thực!

“Ừ, nhất định là nói thật. Nhưng nói thật là lời ca ngợi Đại vương, ta nghĩ thường ngày Đại vương nghe lời ca ngợi nhất định nghe đến lỗ tai mọc kén, không cần ta phải gắm lụa thêm hoa.”

Cơ trí của Lạc Khả Khả khiến Tiết Thiên Lưu long tâm đại duyệt, hần lại cười to, hơn nữa lần này tiếng cười càng dài cũng càng có lực, khiến Lạc Khả Khả thiếu chút nữa lại ngã từ trên đùi của hần xuống, ngoài miệng nhin không được nói thắm.

“Nhìn không ra người lại thích cười như thế.”

Đêm này, mặc dù Tiết Thiên Lưu chưa thật sự trên giường hảo hảo sung hạnh y, song chỉ là bọn hần một hỏi một đáp như vậy, cả tối này Tiết Thiên Lưu không biết cười bao nhiêu lần.

Tiếng cười của hần rất lớn, khiến cho lỗ tai của Lạc Khả Khả gần như muốn điếc.

Y chưa bao giờ biết có người thích cười như thế, hơn nữa tiếng cười lớn như thế, nếu hần ở bên cạnh y còn cười vài lần nữa, nhất định y sẽ thành kẻ điếc.

Nhưng có thể trở về bản tính, không cần trước mặt người khác giả ngốc, cũng khiến cho tâm tình Lạc Khả Khả rất tốt, hai người cứ ngồi nói cho đến sắc trời vừa sáng, Tiết Thiên Lưu mới rời đi.

4. Chương 4

Sau khi Tiết Thiên Lưu rời đi, Lạc Khả Khả đã mệt đến mức gục xuống gối liền ngủ, trên giường còn lưu lại hương vị của Tiết Thiên Lưu.

Lạc Khả Khả dùng mũi ngửi mạnh, “Nam nhân đến cả hương vị cũng bá khí như thế, xem ra thật là một nhân tài làm quốc quân.”

Mà Hầu Lực Vô ở trước cửa thủ vệ cả đêm, một đêm đều nghe thấy tiếng cười không ngừng truyền tới của Tiết Thiên Lưu, làm cho toàn thân hần dựng lông, cảm thấy chỉ cần tiếp cận Lạc Khả Khả, sẽ giống như bị trúng tà.

Tiếng cười của vương thượng đêm nay so với từ lúc sinh ra đến giờ còn nhiều hơn, chỉ là kinh khủng tới cực điểm, hần thật không hiểu, Lạc Khả Khả kia là một nam tử thịt không thịt, tư sắc không tư sắc, văn tài không văn tài, vì cái gì có thể làm cho vương thượng cười ha ha?

Nhưng tưởng tượng đến mình bị Lạc Khả Khả lừa là đoạn tụ chi phích sọ đến mức chạy trời chết, lại có thể lý giải vài phần.

Vài ngày trước nếu có người nói hần bị một tên lùn Lạc quốc dọa đến mức bỏ chạy, hần nhất định sẽ chém chết tên hồn trưởng ăn nói lung tung đó.

Nhưng hiện tại hần không thể không thừa nhận, kể cả mình cũng là một người thông minh mà còn bị Lạc Khả Khả lừa, xem ra cơ trí Lạc Khả Khả cao hơn hần, sau này hần cũng không thể không dò xét y một chút?

~~oOo

~~“Ai ai ai...”

Đã than vãn cả ngày, trong cuộc đời Lạc Khả Khả chưa từng gặp qua tình huống nào như vậy, Tiết Thiên Lưu chẳng những bóc trần được nguy trang của y, lại còn bàn xong quốc sự liền đến đây. Hần đến đây cũng không sao, nhưng đến Hầu Lực Vô có việc gì cũng lại chạy đến đây.

Bọn hần một vị là quân vương, một vị là đại tướng tâm phúc của quân vương, hại cung điện của y suốt ngày có người qua lại, muốn nhìn một chút nam nhân có thể mê đảo Tiết Thiên Lưu là vị nào.

Thậm chí nghị luận cũng để y ở cùng, có phải đẹp như thiên tiên hay không? Hoặc là so với mỹ nữ trong cung càng thêm kiều mị động nhân?

Kết quả vừa nhìn thấy vóc dáng lùn tịt này của y, mọi người còn tưởng y là cung nhân phụng dưỡng Lạc Khả Khả, đối với y gọi đến gọi đi.

Bất quá Lạc Khả Khả cũng vui vẻ sắm thành tiểu cung nhân, đối với mấy người “nhàn nhàn không đại chí” này quay vòng vòng.

Việc này không quan trọng, quan trọng là có một đồng nữ nhân tìm y gây sự, âm thanh the thé ồn ào muốn tìm Lạc Khả Khả.

Y là trêu ai chọc ai? Nhìn đến dáng vẻ hung hãn của mấy nữ nhân này, y cảm thấy thực... thực phiền.

Đúng, không phải sợ hãi, cũng không phải khủng hoảng, chính là ngại phiền.

Nói thẳng ra, Lạc Khả Khả là người ghét nhất phiền phức.

Bởi vì ngại làm hoàng đế phiền phức, cho nên y không thích làm hoàng đế, y chỉ cần có cơm ăn, có nước uống, nhàn nhã vui vẻ sống cả đời như thế cũng không việc gì.

Tóm lại y là một nam nhân có chí hướng rất nhỏ.

Hiện tại bị đám người lục cung trang điểm lòe loẹt vây quanh, hại y mỗi lần đều dùng đầu, nghĩ cách làm cho mấy nữ nhân này không tiếp tục đến đây làm phiền.

Chính là mỗi lần một đám đi rồi, lại có một đám nữ nhân khác đến đây mắng y mê hoặc quân vương, nói y không hề xinh đẹp, có thì tướng tượng cũng thật ủy khuất.

Y cùng Tiết Thiên Lưu yêu đương một chữ cũng không nói, đừng nhắc đến chân chính lên giường, đến hôn môi cũng không có, y giải thích mình bị oan, lại bị người chỉ chỉ nói y cùng Tiết Thiên Lưu có quan hệ ám muội, như thế thử hỏi làm sao Lạc Khả Khả không cảm thấy ủy khuất cho được?

Lạc Khả Khả đoán Tiết Thiên Lưu mỗi đêm lại đây tìm mình, là bởi vì hiện tại hắn rất nhàm chán, mà mình lại là một tên hề làm hắn cười.

Bởi vì mỗi lần y nói chuyện, đều có thể làm cho Tiết Thiên Lưu vui vẻ cười ha ha, mặc cho y không hiểu mình nói có cái gì buồn cười; y đoán có thể là người Bắc quốc rất nghiêm túc, mới làm cho Tiết Thiên Lưu nhàm chán như thế, vì vậy cứ mặc kệ y nói cái gì cũng cảm thấy rất buồn cười.

Nhưng mấy nữ nhân này thật là phiền chết người, y đã cùng Tiết Thiên Lưu nói, hắn có thể đến vào ban ngày, chính là không cần đến vào ban đêm, để tránh khiến cho người khác hiểu lầm, hại người khác tưởng y là nam sủng của hắn.

Đúng lúc đó, Tiết Thiên Lưu đã nhanh chóng tiến vào cung điện.

Lạc Khả Khả không cách nào khác ngoài thở dài, y trở mình trên giường, làm một lễ, cũng không quỳ xuống, bởi vì chờ một chút Tiết Thiên Lưu sẽ làm theo thói quen của hắn.

Thói quen của hắn chính là ở trong tấm cung của y, trước tiên ngồi xuống giường, rồi mới đem mình đặt trên chân của hắn, chính vì như vậy, người khác mới nghĩ bọn y rất thân mật.

Sau vài ngày, Lạc Khả Khả nhận không được nghĩ muốn khen Tiết Thiên Lưu thật sự là một nam tử hán, mặc dù mình cũng không nặng, nhưng cả một đêm đều ngồi trên đùi hắn, cũng không thấy hắn tê chân.

Cùng là nam nhân, người khác nhìn anh tuấn, thân mình lại cường tráng, thực sự là làm cho người cũng là nam nhân như mình ghen tỵ a!

“Đại vương, ăn hoa quả...”

Lạc Khả Khả cầm một quả trái cây đút vào miệng mình, hoàn toàn không nghĩ đến Đại vương ở trước mặt, phải biết để Tiết Thiên Lưu ăn trước, chỉ tập trung ăn một mình, một ngụm liền nhét đầy miệng.

“Thế nào? Tâm tình ngươi hôm nay không tốt?” Tiết Thiên Lưu liếc mắt một cái liền nhìn ra dáng vẻ Lạc Khả Khả hôm nay có vẻ dữ hơn bình thường.

“Ai, là thật không tốt.”

Bây giờ ở trước mặt Tiệt Thiên Lưu, Lạc Khả Khả vô cùng trung thực, dù sao làm bộ, chắc chắn Tiệt Thiên Lưu sẽ lại vạch trần mặt nạ của y, vậy y đóng kịch cho ai xem? Làm gì phải tự chịu khổ?

Y nuốt vào mấy thứ trong miệng xong, mới cau mày ưu tư nói: “Đại vương, người có biết hiện giờ địch thủ của khắp nữ nhân trong thiên hạ là ai không?”

Tiệt Thiên Lưu chớp mi một chút, “Này, ta thật sự không biết.”

“Nghĩ cũng biết người không biết.” Lạc Khả Khả lại thở dài lần nữa, “Chính là ta, người khác hoài nghi ta dùng nam sắc mê hoặc Đại vương, liền chạy đến xem ta là bộ dạng gì, ta ứng phó thật sự mệt mỏi!”

Tiệt Thiên Lưu lần thứ hai chớp mi, “Ý của người là?”

Ai, Tiệt Thiên Lưu đang giả ngốc cái gì? Nghĩ cũng biết ý tứ của y là gì.

“Đại vương, chúng ta cái gì cũng không phát sinh, ta là bị oan, suốt ngày có một đồng mỹ nữ kéo đến, phiền chết ta!”

“Thế thì đơn giản, vậy làm cho nó phát sinh đi!”

Lạc Khả Khả gật đầu xưng đúng: “Đúng vậy đúng vậy, Đại vương quả nhiên anh minh thần võ, liền để nó phát sinh... Di?” Thuận đà nói tiếp, y mới phát hiện đoạn nói chuyện này hình như không đúng lắm, thế là nói một nửa liền ngừng lại.

Lúc này mặt Tiệt Thiên Lưu đột nhiên sát gần y, khuôn mặt tuần suất như vậy dựa vào y quá gần, thiếu chút nữa làm y tâm tạng vô lực (anh đoán là cái gì anh cũng hém biết =))) (là như thế tim + nội tạng vô lực á =)))

Lạc Khả Khả bị dọa nhảy dựng lên, lấy trái cây trong tay làm lá chắn, vội vàng pha trò nói: “Đại vương là muốn ăn hoa quả sao? Ta lấy cho người.”

“Đích xác là muốn ăn.”

Dọa chết y, hại y tưởng Tiệt Thiên Lưu có ý nghĩ không an phận với y.

Ha ha ha, quả nhiên là y nghĩ nhiều quá, bên cạnh Tiệt Thiên Lưu có vô số nữ nhân tuyệt đẹp đêm cả ngày không xong, hoàn phi yến sào (béo gầy) cho hấn tuyền tròn, không có khả năng lại đi coi trọng một nam nhân lùn tịt không chút thịt như y chứ?

Mặc dù lấy tiêu chuẩn Lạc quốc, y cũng không phải rất lùn, nhưng là so với Tiệt Thiên Lưu cao lớn dọa người này, y đúng là có lùn hơn.

Đến nỗi Tiệt Thiên Lưu mỗi đêm đều qua, phải biết là bởi vì y có thể đùa làm hấn cao hứng vui vẻ.

Vừa thống trị Lạc quốc, như vậy chắc chắn có nhiều chuyện phiền não, cho nên hấn mới ở đây nghe y làm trò cười, cũng không phải một chuyện kỳ quái.

“Nếu Đại vương không chê ta đã cắn qua, quả này liền cho Đại vương.”

Lạc Khả Khả cầm quả trong tay đưa lên, Tiệt Thiên Lưu không nhìn đến nửa quả bị y cắn qua kia, khuôn mặt tiến lại càng gần.

Kỳ quái, hình như là hấn không muốn trái cây, ngược lại giống... như là đang nhìn môi y! Là mắt mình hôm nay bị mờ? Hay thật sự là Tiệt Thiên Lưu đang nhìn môi y?

“Ta nghĩ muốn ăn trong miệng người...”

Ăn trong miệng y? Ngụ ý muốn... Muốn...

Lạc Khả Khả đúng là người thông minh, nhưng nhất thời đầu óc không suy nghĩ được, hướng chỉ mặt Tiệt Thiên Lưu đang dựa vào càng gần, làm cho thân thể y cứng còng, y theo bản năng muốn lấy tay đẩy ngực Tiệt Thiên Lưu, nhưng ngực hấn như tượng đồng tường thiết, làm cho y cảm thấy dưới lòng bàn tay phẳng phất có một trái tim hỏa nhiệt đập mạnh, lòng bàn tay giống như sắp bị thiêu.

Lúc môi hai người mập hợp, trong não Lạc Khả Khả trống rỗng.

Đây là chuyện không có khả năng phát sinh nhất trong thiên hạ, đầu óc y như thế nào có thể trống rỗng? Đúng lúc nào y đang trống rỗng, một chiếc lưỡi mềm mại ẩm ướt xâm nhập vào trong miệng y, khiêu khích đầu lưỡi của y, làm sau lưng y nổi một trận da gà.

Bàn tay Tiết Thiên Lưu để sau lưng y, hai người gần như ngực đối ngực, đến tột cùng là tìm ai đập loạn xạ, Lạc Khả Khả cũng không nhận ra.

Y chỉ cảm thấy mình như đang nhảy vào ngọn lửa đang cháy, thừa nhận khổ hình lửa cháy đốt người.

Tiết Thiên Lưu chẳng những kích thích môi lưỡi y, một tay khác còn thò vào bạc y mặc lúc đi ngủ của y, dùng ngón cái thô ráp xoa hai nhũ tiêm của y.

Một dòng điện lưu làm cho bộ vị của y bắn thẳng lên, Lạc Khả Khả thiếu chút không thở được.

“Đại... Đại vương, người... người không có đoạn tụ chi phích chứ?”

Y không chỉ bị dọa, một đời y chưa từng cả lăm cũng trở nên cả lăm, nói chuyện thật không minh bạch, mà câu trả lời của Tiết Thiên Lưu là lại cho y một cái hôn.

~~oOo

~~Hai người không biết hôn bao lâu, đến lúc Tiết Thiên Lưu bỏ Lạc Khả Khả ra, y đã thượng khí không tiếp hạ khí, y phục cũng đã tuột đến bắp vai, phong tình vô hạn.

Đôi con ngươi đen láy của Tiết Thiên Lưu tràn ngập ánh lửa, hai bàn tay y dùng sức kéo y phục của Lạc Khả Khả xuống, thẳng đến phần eo, lộ ra nửa người trên trần trụi không có thịt của Lạc Khả Khả.

“Hiện tại thì có.”

Đây chính là trả lời cho câu hỏi Lạc Khả Khả vừa hỏi hắn có đoạn tụ chi phích hay không.

Nghe xong, Lạc Khả Khả thiếu chút té xỉu, thậm chí quên luôn lúc này mình đang y phục không chỉnh tề, lại cùng Tiết Thiên Lưu ở trên giường, y nhất định sẽ thất thân.

“Đại vương thỉnh nghĩ lại, này... cái...” Lạc Khả Khả sợ đến mức thiếu chút nữa nói không được. “Chính là có thánh nhân cổ đại nói âm dương cùng hợp, như thiên địa, phu như thiên, thê như địa; cho nên nói đúng là chúng ta không nên làm đoạn tụ...”

“Ta phu như thiên, người thê như địa, không có gì không đúng a!”

Câu trả lời của Tiết Thiên Lưu liên phá hỏng lời của Lạc Khả Khả, mà ánh mắt của hắn cũng tham lam chăm chú nhìn hai nhũ tiêm trước ngực Lạc Khả Khả, nhũ tiêm kia như một đóa hoa hồng nhỏ, dưới sự vuốt ve của hắn, giống như một đóa hoa hồng diễm nở rộ.

Vừa mới thưởng thức cặp môi thơm ngon ngọt ngào của Lạc Khả Khả, làm hắn nóng lòng muốn biết bộ vị này của y cũng khiến kẻ khác thêm muốn hay không?

Lạc Khả Khả nóng nảy, “Đại vương, thỉnh người nghĩ lại, ta không phải nữ, thê là dùng để chỉ nữ mà?”

“Người vì cái gì nói nhảm nhiều như thế? Ta nói người là thê của ta, người chính là thê của ta.”

Tiết Thiên Lưu không thích nói nhảm, hắn nhanh tay đem Lạc Khả Khả đặt lên giường, xoay người đè ở trên người y, thể trọng của hắn làm Lạc Khả Khả không thể ngồi dậy, càng đừng nói vùng vẫy.

Thật... Thật nặng a, Lạc Khả Khả cảm thấy mình như bị cự thạch đè trên người, thân thể động đậy không được, mà Tiết Thiên Lưu lại hôn môi y lần nữa, y lại bị hôn đến thở không ra hơi.

Phải kháng nghị, nhưng nói cũng không nói nên lời, kháng nghị như thế nào a?

Y phục y hai ba cái đã bị cởi sạch, trần trụi giống như trẻ mới sinh.

Tiết Thiên Lưu cúi xuống cắn mút nhũ tiêm y, tựa như nhũ tiêm y có bao nhiêu mỹ vị, làm cho chân tay y phát run, tim giống như muốn nhảy ra ngoài.

Di? Nguyên lai cảm giác cùng hôn cùng ái với người khác thoải mái như vậy, trước kia như thế nào y đều không nghĩ đến có cảm giác như vậy a.

“Người không vùng vẫy?” Tiệt Thiên Lưu tươi cười mang về nam tính sung mãn đầy tính xâm lược.

Cũng không biết rốt cuộc như thế nào, Lạc Khả Khả phát hiện cùng ở với Tiệt Thiên Lưu, không chỉ không cần giả ngốc, hơn nữa Tiệt Thiên Lưu luôn hiểu y suy nghĩ cái gì.

Huôn hồ nhìn mỹ nam tử như Tiệt Thiên Lưu này chẳng những dưỡng mắt, cũng thực thưởng tâm duyệt mục (thoải mái ngắm nhìn), nụ cười của hắn có thể làm cho tim mình tê tê, hiện tại cũng không ngoại lệ.

Bởi vì bị Tiệt Thiên Lưu hôn đến không có cách nào hô hấp, giờ phút này Lạc Khả Khả thở hổn hển nói: “Kỳ thật việc này cũng không đáng ghét giống như ta tưởng tượng.”

“Trước kia không có kinh nghiệm sao?”

“Trước kia ở nơi long xà hỗn hợp, khó tránh khỏi nhìn đến một số, xem lâu cảm thấy rất phản cảm, vì thế không có để trong đầu, nhưng là...”

“Hiện tại cảm giác không giống?”

Tiệt Thiên Lưu biết hắn nói cái gì, không tự chủ được lộ ra nụ cười đắc ý, bởi vì hắn làm cho Lạc Khả Khả có cảm giác như vậy.

“Àn...”

Lạc Khả Khả rên rỉ một tiếng, bởi vì Tiệt Thiên Lưu liếm nhẹ nhũ tiêm hồng diễm của y, một trận khoái cảm tràn khắp thân thể.

Từ rất nhỏ, y đã biết mình là một nam nhân không có cốt khí, chưa sẵn khoái thì chưa dừng lại, có thể nằm, tuyệt không ngồi, có thể ngồi, tuyệt không nằm.

Cho nên y rất nhanh thân phục dưới khoái cảm mà Tiệt Thiên Lưu mang đến, bàn tay to của Tiệt Thiên Lưu ở trên thân thể y vuốt ve, làm cho toàn thân y run lên, nửa người dưới nhanh chóng đứng thẳng, so sánh y hiện tại với con người không có dục vọng gì trước kia, là hai người khác hẳn nhau.

Nhất là hỏa nhiệt dưới thân bị đùi Tiệt Thiên Lưu ma sát, cổ khoái cảm kia thật sự là không nói nên lời, trên đời lại có chuyện sướng khoái như thế, thật sự là khiến kẻ khác khó có thể tưởng tượng.

Thật không biết vì sao trước kia y kiên trì không cùng người khác phát sinh quan hệ, cảm giác hiện tại, giống như cái gì cũng không phản cảm.

Sớm biết rằng thất thân là chuyện thoải mái như vậy, y việc gì phải kiên trì không thất thân, hiện tại suy nghĩ, thất thân hình như cũng không hại, ít nhất dưới kỹ thuật cao siêu của Tiệt Thiên Lưu y muốn thất thân.

“Lại hôn một chút đi, cảm giác rất tốt a, bên kia cũng sờ nhiều một chút, cảm giác giống như rất thích.”

Một khi Lạc Khả Khả đã xác nhận mình muốn thất thân, lập tức không chút lịch sự hiến môi, còn thuận tiện cầm tay Tiệt Thiên Lưu sờ nhũ tiêm của mình.

“Ha ha...”

Khóe môi Tiệt Thiên Lưu run rẩy, một tay đỡ trán ngẩng đầu cười to, cười đến gần như không thở được.

Lạc Khả Khả ôm lấy cổ hắn, Tiệt Thiên Lưu cười ngực cũng theo đó rung lên, làm cho y thiếu chút cũng rung theo.

Nam nhân này thật thích cười, ấn tượng cùng lần đầu tiên gặp mặt kém nhiều lắm? Cổ nhân đã nói nhìn người không thể nhìn qua tướng mạo (trông mặt mà bắt hình dong), quả nhiên là lời lẽ chí lý.

“Ta đây sẽ không khách khí.”

Tiệt Thiên Lưu còn chưa cười xong, hai bàn tay đã ở trên người Lạc Khả Khả chuyển động, môi cũng trêu đùa mặt Lạc Khả Khả, hôn mút lỗ tai y, làm cho người dưới thân lại run rẩy.

“Không cần khách khí, một chút cũng không cần khách khí.”

Lạc Khả Khả trả lời vô cùng hào phóng, hận không thể để hân chà xát nhiều hơn, xoa nắn nhiều hơn, hôn nhiều hơn.

Muốn chết a! Cảm giác sáng khoái giống như đang đầy lên, ít nhất hiện tại y cảm thấy ham muốn không ngừng.

5. Chương 5

Tiết Thiên Lưu quả nhiên như lời hắn nói, không chút khách khí lần thứ hai hôn Lạc Khả Khả, hơn nữa lần này hôn càng mãnh liệt, nước dãi màu bạc chảy xuống từ bên mép bờ môi phần nộn của Lạc Khả Khả.

Cảm giác rất thoải mái, Lạc Khả Khả mở đôi mắt mê mang, y đã bị hôn đến đầu óc mụ mị, tùy tiện cho Tiết Thiên Lưu làm cái gì với y cũng được, chỉ cần cảm giác này có thể tiếp tục.

Mở rộng hai đùi của Lạc Khả Khả, bàn tay dính đầy dầu cao không biết lấy từ đâu, Tiết Thiên Lưu xoa nắn bộ vị ẩn mật của y, Lạc Khả Khả vô cùng phối hợp nâng cái mông lên, tuyệt không thẹn thùng.

Dù sao cảm giác rất thích, còn thẹn thùng cái gì? Y hận không thể để hân xoa nhiều một chút, làm cho y dục tiên dục tử, y đã hoàn toàn không còn chí khí giường cờ trắng đầu hàng.

Sau lại ngại chân mỗi, y còn lấy gối để ở dưới thắt lưng của mình, y trời sinh ghét nhất là phiền phức, để như vậy, chân y sẽ không mỏi, phần eo liền nâng cao, có thể để cho Tiết Thiên Lưu thuận lợi nhu lậu.

Dầu cao kia vừa bôi vào, còn cảm thấy mát lạnh, nhưng không bao lâu liền biến thành cảm giác nóng rực, hại Lạc Khả Khả nóng đến mức muốn ngâm mình trong nước lạnh.

Kỳ quái, sao lại nóng như thế a? Đó là cái quái gì vậy?

“Người bôi cho ta cái gì? Nóng quá, nóng quá...”

Chịu không nổi nhiệt độ như thế, thắt lưng Lạc Khả Khả nhịn không được bắt đầu xoay, mặc cho Tiết Thiên Lưu có hôn hay an ủi như thế nào, cũng đều không có cách nào làm cho y bớt nóng, dục vọng nam tính của y sục lên không ngừng, nước bọt không ngừng tràn ra, làm cho thân thể y vừa ướt vừa dính, hậu đình vì bất mãn mà khép mở không ngừng.

“Muốn chết, rốt cuộc người dùng cái gì bôi ta?”

Miệng Lạc Khả Khả bắt đầu quát mắng, không còn để ý người này là quân vương nữa.

Hiện tại y không ngừng xoay thắt lưng, xoay đến mức thắt lưng sắp gãy, thậm chí bắt đầu mỏi, như thế làm sao y lại không phát cuồng?

Mặt Tiết Thiên Lưu không hề đổi sắc nói: “Xuân được.”

Lạc Khả Khả còn tưởng mình nghe nhầm.

Xuân... Được, là xuân trong mùa xuân? Hay là xuân được làm cho người ngu đi?

Nhưng y hình như chỉ nghe qua người ta bán “xuân được”? Không có nghe qua có người bán “xuân được”, xuân được có người mua, xuân được không có người bán, cũng không có người ngốc đến mức muốn mua, nếu là có người muốn mua được đó, thì hẳn là hắn đã ngốc đến mức không cần ăn cái được đó.

“Xuân được? Là cái... cái... thứ khi tiểu cô nương trong kỹ viện không chịu bán thân, lão bản liền trộm cho vào đồ ăn của nàng?” Lạc Khả Khả sửng sốt hỏi.

Tiết Thiên Lưu thưởng thức vòng eo thon gọn nhỏ nhắn của y, xinh đẹp đến mức không một mỹ nữ từng hầu hạ hắn so sánh được, hắn chậm rãi cởi áo, còn thịt cương cứng, đã nói rõ lúc này hắn vô cùng kích động.

“So với cái kia mạnh hơn.” Tiết Thiên Lưu nói không hề cảm thấy thẹn.

“Ta không có nói không hầu hạ người, người... người muốn làm cái gì? Ai yêu, ta xoay thắt lưng mỗi quá.”

Nói thẳng ra, y chính là sợ phiền phức, sợ thất lưng mỗi, sớm biết rằng thất lưng mỗi đến mức tự mình muốn đâm, y sẽ không làm cái chuyện đáng chết này.

“Phòng bệnh hơn chữa bệnh, ta sao biết người có thể bỏ dở giữa chừng hay không? Người quý đầu quý não, nói không chừng lại nói người muốn đi nhà xí, ta không chờ lâu như vậy được.”

“Thối...”

Mặc dù không phục, nhưng Lạc Khả Khả cũng không thể nói lại, Tiết Thiên Lưu luôn đâm vào nhược điểm của y, y đành phải ngoan ngoãn thu hồi lời kháng nghị.

Lộ ra nụ cười chiếm hữu dục vọng cường liệt, Tiết Thiên Lưu nói: “Đừng tức, chờ một chút sẽ mát, sẽ không nóng như vậy.”

Nhưng Tiết Thiên Lưu không nói đại khái phải chờ đến sáng mai, hẳn không có ngu đến mức nói cho y sự thật.

Nâng lên hai đùi Lạc Khả Khả, hắn chậm rãi đâm vào hậu đình của Lạc Khả Khả; Lạc Khả Khả cắn môi thở dốc vì kinh ngạc, nhưng cảm giác có một luồng mát lạnh theo Tiết Thiên Lưu tiến vào thể nội.

“Lạnh... Lạnh!” Y kinh hô một tiếng.

Đúng là thân mình bị một vật thật lớn xé rách, nhưng cổ hỏa nhiệt kia theo tiến nhập của Tiết Thiên Lưu mà dần dần trở nên mát lạnh, Lạc Khả Khả thở dài một tiếng, nhưng tồn tại bá khí của Tiết Thiên Lưu không làm y thả lỏng lâu lắm.

“Đúng, lạnh.”

Tiết Thiên Lưu âu yếm hôn một cái, hắn không nói chờ một chút càng biến càng nóng, so với việc y vừa xoay thất lưng còn nóng gấp trăm lần —— vẫn là một câu nói cũ, hắn không có ngu như vậy.

Hơn nữa Lạc Khả Khả tự nguyện hiến thân làm cho hắn càng cố gắng biểu hiện, như vậy sau này số lần Lạc Khả Khả tự nguyện hiến thân sẽ càng lúc càng nhiều, hắn cũng không nghĩ muốn lãng phí một khắc đêm đẹp nghìn vàng này.

~~o0o

~~“Ô... Đây là tính toán sai cả đời ta!”

Kể từ khi gặp Tiết Thiên Lưu, Lạc Khả Khả nhạc thiên càng lúc càng thường cau mày ưu tư, ngay cả chính y cũng cảm thấy mình hình như bất lợi hơn ngày xưa, bởi vì cả đời này y còn không thăm như bây giờ.

Y trần như nhộng nằm trên giường, ngay cả động cũng không động được, cho dù sáng sớm cung nhân giúp y lau người, giúp y xoa bóp thất lưng, cũng không khiến thân của y tốt hơn.

Chỉ cần hơi động một chút, thân thể y liền phát đau muốn chết, nhất là phần eo cũng bộ vị ẩn phía sau đau đến làm y muốn khóc.

“Sớm biết sướng một đêm lại phải trả giá đắt như thế này, ta tuyệt đối không cày.”

Nói không chút kiêng kỵ, đêm qua làm đến không chỉ không đau, y còn bám lấy thân thể cường tráng của Tiết Thiên Lưu, nửu động eo lần nữa, một luồng khoái cảm từ chân lên đầu, lại sáng khoái từ đầu xuống chân, khiến y hận không thể kéo Tiết Thiên Lưu lại thêm lần nữa.

Nhưng Tiết Thiên Lưu đáng giận hoàn toàn không nói cho y biết, sáng hôm sau toàn thân lại đau đến không động đậy được, hại tối qua y bán sức xoay xoay cái eo không ngừng.

Đương nhiên xuân dược đáng hận phát tác cũng có quan hệ, bất quá y không phủ nhận hiệu quả của xuân dược chỉ chiếm một phần, đại bộ phận khoái cảm đều là vì kỹ xảo cao siêu của Tiết Thiên Lưu đem lại, hắn khiến trong đầu y trống rỗng, ngoại trừ xoay xoay eo thì hoàn toàn quên hết thấy.

Mà Tiết Thiên Lưu đáng giận này luôn nhân lúc sau sáng khoái, Lạc Khả Khả còn bận thở dốc, hỏi y có muốn làm lại lần nữa không?

Y hận không thể lại làm một trăm lần, đương nhiên trả lời được, rồi lại đại chiến ba trăm hiệp, lập tức thừa dịp y lại thở dốc, thần trí không rõ, lại hỏi y muốn lần nữa chứ?

Y bị hấn làm cho toàn thân tê dại, tựa như tiểu hài tử lần đầu tiên vui vẻ ăn đường, đâu biết mà cự tuyệt, đương nhiên là gật đầu đồng ý; nhưng sau một đêm, báo ứng cũng đến, toàn thân y đau đến ngay cả động cũng không động đậy được, kể cả bữa cơm y thích ăn nhất cũng không ăn uống được gì hết.

Y chỉ có thể nằm trên giường, ân ân lằm bằm không ngừng rên rỉ.

~~o0o

~~Giữa trưa, Tiệt Thiên Lưu đã đi tới cung mà Lạc Khả Khả ở, thời gian lui tới càng ngày càng sớm.

“Khả Khả...”

Hắn gọi thật nhu hòa, Lạc Khả Khả hừ một tiếng không sức để tỏ ra là trả lời, nếu không trả lời thì thật quá vô lễ, nếu không y kỳ thật tuyệt không muốn trả lời, ai bảo kẻ đầu sỏ ở trước mắt.

“Sáng sớm ngâm nước, tương đối không đau chứ?”

Trong lòng Lạc Khả Khả mắng chửi: Không đau mới là lạ!

Y đau đến hoàn toàn không muốn động, đúng là buổi sáng có ngâm nước nóng, cũng có cung nhân giúp y xoa bóp thắt lưng, nhưng toàn thân y vẫn đau như xương cốt rã ra.

Y nghiêng qua, một bên má vùi trong gối thơm mềm mại, còn má bên kia lấy tay vỗ vỗ. “Đây là bước tính sai lầm nhất cả đời ta.”

“Tính sai gì?”

Tiệt Thiên Lưu vô cùng hứng thú với lời nói của y, nói vậy hôm nay y lại có lời phát biểu của người xưa gì nữa.

Lạc Khả Khả có khí nhưng vô lực chỉ vươn tay, đâm vào ngực phẳng của Tiệt Thiên Lưu, bày tỏ hôm nay vì đau đớn, cho nên nằm ở trên giường suy xét sự tình nửa ngày.

“Đại vương, dáng người của người cao tráng vô cùng, mỗi một nơi tráng thực cường, ẩn chỗ này xem, chỉ sợ ngay cả nơi này người cũng lớn hơn nam tử bình thường; mà ta so với nam tử bình thường còn nhỏ hơn, cho nên chỗ đó cũng nhỏ hơn nam tử bình thường, một cái lớn, một cái nhỏ, cứng lớn lại muốn chen vào cái nhỏ, trách không được đau muốn chết.”

(=)))))) bớ tay á, cái này là em Khả muốn lên trên nà =))))

Tiệt Thiên Lưu nghe một hồi, cuối cùng mới hiểu y nói cái gì, rốt cuộc hấn nhẹn không được mà cười lớn tiếng, cười sang sảng lập tức sung mãn cả cung điện.

Thấy tình trạng đó, Lạc Khả Khả vô cùng khó chịu.

Làm gì a? Tưởng tiếng cười trầm thấp nghe đã, lại đem nỗi thống khổ của y trở thành chuyện buồn cười. Muốn hay không hoá cho hắn ném thống khổ thí thí.

“Đại vương, ta tuyệt không cảm thấy buồn cười.”

Lạc Khả Khả đem đầu quay chỗ khác, có chút bức bối.

“Khả Khả, ngươi không hiểu được nam nhân trọng nhất là xích thốn (kích cỡ) của bộ vị, ngươi nói như vậy, không phải ca ngợi ta sao?” Tiệt Thiên Lưu nói rất kiêu ngạo.

Lạc Khả Khả mới không tin việc này, y một mặt không cấp nói: “Lớn mà vô đương thì chẳng phải là phế vật sao, xích thốn thì có gì mà quan trọng?”

“Ngươi nói là bốn vương lớn mà vô đương sao?” Tiệt Thiên Lưu hỏi lại.

“Ta không có nói, một cái la bu một cái hổ, chính ngươi muốn lấp cái hổ.”

Lạc Khả Khả đáp vô lễ, ai bảo hấn làm toàn thân y đau đến muốn khóc, rốt cuộc đành phải vậy có lẽ thì phải đáp lễ, y còn có sức nói chuyện thì phải tạ trời tạ đất.

Tiết Thiên Lưu cười lần nữa, bèn ôm lấy y, toàn thân Lạc Khả Khả đau đớn, lưỡi vùng vẫy, mặc hấn ôm lấy mình, hai bàn tay thô ráp vuốt ve gò má mềm mại của mình.

Cái ôm như mang đến một dòng nước ấm, Lạc Khả Khả cảm thấy thân tựa hồ không có đau đớn như vừa rồi, ai bảo kẻ này tựa như bếp ấm.

Đại khái là được sưởi ấm, huyết khí thông thuận, bởi vậy cảm giác cũng không đau đớn như lúc nãy. Lạc Khả Khả giải thích với chính mình như vậy.

“Người biết hướng bốn vương phát cầu?” Âm thanh của Tiết Thiên Lưu như tơ đoạn như nhu nhuyễn, nghe ra như mang một chút yêu thương cùng sủng ái.

“Phi phi... Cái gì phát cầu? Đừng đem ta nói như mấy nữ nhân.”

Lạc Khả Khả không chịu bộ mặt kia của hấn, y không phải nữ nhân, cũng không muốn làm nữ nhân.

Bàn tay to ôn nhiệt vuốt ve nhẹ lưng của Lạc Khả Khả, Tiết Thiên Lưu thiện vô, xoa bóp đều là huyết đạo đau nhức của y, thoảng cái đau đớn trên người so với bị hấn ôm thì càng giảm đi không ít, Lạc Khả Khả vì đau đớn nhú mi nhắm mắt mà khoan khoái, cuối cùng khóe miệng lại cong lên.

“Lần vài bận nữa, sau khi quen người sẽ không đau nữa.”

Lời của Tiết Thiên Lưu khiến Lạc Khả Khả mở to hai mắt nhìn, trong tâm rất không tự vị.

“Làm nhiều lần?” Y nhện không được mở to cổ họng, gà mèo quỷ kêu lên: “Mỗi lần đều đau như thế, ai muốn làm a! Bằng không lần sau đổi người nằm dưới, để người ném thống khổ của ta; Mặc dù của ta nhỏ, của người đại, bất quá người cho rằng như vậy ta liền nhất định phải nằm dưới sao?”

Y nói rất khí phẫn, Tiết Thiên Lưu lại mặc khả nại hà, yêu thương không thôi ấn nộ hôn lên cánh môi của y.

Bất quá Lạc Khả Khả không dễ dàng bị hấn đả phát. “Nói a, nói lần sau người phải nằm dưới, đổi cho ta nằm trên!”

Âm thanh của y càng lúc càng lớn, bởi vì y sắp khí phong, trước kia nhan hồi bất nhị quá (không phạm sai lầm lần hai), nói đúng hơn là y sẽ không phạm phải cùng một sai lầm nữa, y Lạc Khả Khả nếu để đau một lần nữa, há lại không phải so với ngu ngốc còn ngu ngốc hơn, y sẽ không trúng kế!

“Được được được, đừng tức giận, ta nói là được mà.”

Lạc Khả Khả dùng ánh mắt “người bớt an ủi ta đi” trừng hấn, y không đoái thân mình đau đớn mà nhảy xuống giường, cầm lấy bút, nhảy lại lên giường.

Y cũng không có dễ lừa vậy, y Lạc Khả Khả là lưỡi nhác cực điểm, nhưng y cũng không phải là kẻ ngu ngốc đến cực điểm, muốn lừa y? Để kiếp sau đi!

“Hừ hừ, nói miệng cũng bằng thừa, ký tên điểm chứng.”

“Lời hứa của bốn vương đáng ngàn vàng, người còn không tin ta sao?”

Lạc Khả Khả đưa giấy bút ra, cười ngọt đến vô hại, nhưng ngọn lửa trong mắt hừng hực bốc lên, tính toán lần này y thật không may, bất quá không có tiếp theo.

“Đại vương, ta tin người là người lời hứa đáng ngàn vàng, nhưng ta sợ người quý nhân nhiều việc nên quên, cho nên ngài vẫn đi đi!”

Lại có người lớn mật như thế, muốn hấn viết mấy chữ, Tiết Thiên Lưu vừa tức tối vừa buồn cười, nhưng nhìn y cười ngọt đến tâm khảm cùng ánh mắt xảo quyết khả ái vô cùng, làm sao mà hấn có thể giận được.

Hấn lấy giấy bút thông thả viết mấy chữ, Lạc Khả Khả đem văn tự chứng cứ bỏ vào túi thiếp thân, đem đầu vùi vào trong lòng của Tiết Thiên Lưu, lớn mật sai khiến Tiết Thiên Lưu.

“Đại vương, người vừa mới xoa bóp cho ta thật thoải mái, xoa xoa nhiều một chút.”

“Thoải mái hơn tối qua sao?”

Ngón tay của Tiệt Thiên Lưu lần nữa ấn ấn huyết đạo của y, nhưng là tâm thần của hắn hoàn toàn ở trên đầu của Lạc Khả Khả đang cọ sát trước ngực hắn, hắn phát giác mình vẫn rất vui vẻ cái cách Lạc Khả Khả làm nũng như vậy, tựa như con mèo xảo quyệt, tâm cam tình nguyện nhảy vào trong lòng của chủ nhân, hưởng thụ sự ái của chủ nhân.

Nghĩ đến nơi nhiệt tình đêm qua, Lạc Khả Khả lờm mắt trừng, nhắc tới đêm qua, y liền nổi giận trong bụng, Tiệt Thiên Lưu rõ ràng lợi dụng lần đầu của y, cái gì cũng đều không hiểu, cho nên mới cường áp y, sớm biết rằng bị áp sẽ đau như vậy, đừng mơ y sẽ nằm dưới.

“Đừng nhắc đến tối qua, giờ toàn thân của ta đau đến muốn chết, đều là tối hôm qua làm hại! Sớm biết rằng nằm trên sàng khoái lại không đau đớn, người tưởng ta sẽ đốt nát mà nằm dưới bị người đè nữa sao?”

Nghĩ tới đêm qua, Lạc Khả Khả cũng rất muốn nện Tiệt Thiên Lưu một trận, bất quá đối phương là người chỉ một câu nói có thể định sinh tử của y, y vẫn an phận một chút, loạn đánh có thể gặp chuyện không may.

Nếu sau khi gặp chuyện không may, còn bị nhốt vào đại lao, rồi lại không được ăn những thức ăn ngon thế này, ngủ không được giường chiếu, cuối cùng còn lao động hai chân đi đến hình tràng, lao lực đem cổ vươn ra để quai tử thủ chém đầu, ai chà...Y chỉ nghĩ thôi cũng mệt mỏi.

Chuyện vừa mệt vừa phiền này, y ít làm thì tốt hơn.

Nói tóm lại, vẫn là một câu cũ —— rất là phiền!

“Tốt lắm, tốt lắm, bốn vương cũng đã ký tên vào tự cứ, người còn muốn giận đến khi nào, lần sau để người ở trên không phải sao.”

Tiệt Thiên Lưu đột nhiên nói lời tốt như thế, Lạc Khả Khả không khỏi có điểm khả nghi, chính là tám tự cứ ở trên người, y không tin Tiệt Thiên Lưu sẽ bội ước, bằng không y sẽ đem tự cứ này bỏ cáo thiên hạ, Tiệt Thiên Lưu há không còn mặt mũi.

“Chờ thân mình ta tốt lên, ta sẽ ở trên người.”

Y trừng mắt dùng uy thế bức bách Tiệt Thiên Lưu lần nữa, nhìn thấy Tiệt Thiên Lưu không có phản bác chỉ gạt đầu không nói, Lạc Khả Khả lúc này mới hài lòng mà nằm sấp trên người hắn, mặc cho ngón tay tài tình của Tiệt Thiên Lưu lướt qua toàn thân của mình, thi triển pháp thuật không hề đau đớn.

Lạc Khả Khả lại hoàn toàn không nghĩ đến, y đã bắt đầu cho phép thừa nhận, muốn cùng Tiệt Thiên Lưu một đêm nữa, mà Tiệt Thiên Lưu ở mặt ngoài bất động thanh sắc, đáy mắt đã dấy lên ngọn lửa mãnh liệt, dường như mong chờ tiếp theo sẽ đến.

~~oOo

~~Nằm vài ngày, nằm đến thân thể cũng gần đóng rêu, Lạc Khả Khả thừa dịp hôm nay ánh nắng ấm áp, thân mình cũng không đau nữa, đi tới bên cửa sổ.

Cũng không biết oán giận hữu dụng, cuối cùng Tiệt Thiên Lưu đã bãi bình đám nữ nhân kia, gần đây cũng không ai đến diệu vô dương uy với y nữa.

Nói yên bình thì rất yên bình, nói nhàm chán cũng thật nhàm chán đến nổi tung.

Hôm nay ngủ cũng rất lâu, y ngáp một cái, nhìn bàn đồ ăn được cung nhân đưa tới, không cần nghĩ cũng biết, chờ một hồi Tiệt Thiên Lưu sẽ lại đây cùng y ăn cơm.

Tiệt Thiên Lưu này cũng thật kỳ quái, trước kia thích buổi tối đến đây ở thì cũng thôi đi, sau này còn đột phát muốn đến ôm nam nhân xinh đẹp như thiên tiên là y này.

Ôm cũng ôm rồi, giờ chẳng những thích mỗi đêm đến đây cùng ngủ với y, càng tuyệt chính là ngay cả cơm cũng thích ăn với y, hơn nữa còn rất thất thần nhìn chăm chú đôi môi hồng khi y đang ăn.

Hắn có phải lâu quá không ôm nữ nhân, nào nở hoa, thật muốn tự mình kiến nghị hắn nên đi tìm nữ nhân sao? Hắn thoát nhìn không giống như là người thiếu nữ nhân a!

Suy nghĩ rất lâu, Lạc Khả Khả cũng không nghĩ ra đầu mối.

Y chỉ biết là mỗi đêm Tiệt Thiên Lưu đều phải ngủ cùng y, hai người kể từ đó về sau rốt cuộc phát sinh một quan hệ, chính là buổi tối Tiệt Thiên Lưu lại không đi tìm nữ nhân khác.

Nói như thế Tiệt Thiên Lưu không phải nhần rất lâu rồi, nhưng hắn thoát nhìn không giống người sẽ nhần nại, có thể nào hắn... hắn đang đợi y?

Một ý tưởng, Lạc Khả Khả lập tức bị hù. Kỳ quái? Bình thường y cũng rất thông minh, thế nào lại suy nghĩ miên man, còn nghĩ kỳ quái đến thế?

Quan hệ của bọn hắn rất kỳ quái, một là quân chủ vong quốc, một là bá chủ tiêu diệt Lạc quốc, chính là Tiệt Thiên Lưu đối với y lại không có địch ý, đương nhiên cũng không thấy Tiệt Thiên Lưu đối với mình có ý tứ, y phải biết chính là chơi vui mới tìm mình chơi một chút thôi?

Hơn nữa buổi tối Tiệt Thiên Lưu ngủ cũng luôn ôm chặt y, y biết Tiệt Thiên Lưu hơn nửa đêm cũng không ngủ, có phải hắn lâu không có nữ nhân, buổi tối ngủ không được?

Mặc dù khuyên giải người này đừng làm chuyện phiến toái này, nhưng Lạc Khả Khả rất cảm tạ Tiệt Thiên Lưu sau khi biết bộ mặt thật của y, lại không giết y, y bắt đầu suy nghĩ có cần kêu Tiệt Thiên Lưu đi phát tiết một chút hay không?

Y ngồi ở trên ghế bắt đầu động não, phải nói thế nào mà không thương hại đến tự tôn nam nhân của Tiệt Thiên Lưu, lại có thể bảo hắn đi tìm nữ nhân khác?

Phải biết rằng tự tôn của nam nhân cũng như trời cao, càng đừng nói tự tôn của quân vương, mà Tiệt Thiên Lưu thoát nhìn chính là loại nam nhân lòng tự trọng siêu cao, tổn thương tự tôn của hắn, có thể rất khó vãn hồi.

Suy nghĩ nửa ngày, Lạc Khả Khả cũng không nghĩ ra cách gì tốt, dù sao lên tiếng bàn chuyện này vẫn rất khó khăn, y tốt nhất là tùy cơ hành sự.

6. Chương 6

Cửa điện bị mở ra, Tiệt Thiên Lưu tiến vào, khác với bình thường hay lui tới, Hầu Lực Vô đi theo phía sau hắn, bọn hắn như thảo luận cái gì, sắc mặt Tiệt Thiên Lưu ngưng trọng, mặt Hầu Lực Vô thì đỏ bừng, càng nói càng lớn tiếng.

“Vương thượng, ta thấy cần phải giết một mà răn trăm, nếu không chúng ta làm thế nào thống trị được đại Lạc quốc? Cho nên phải nắm bắt hết toàn bộ người.”

Ánh mắt của Tiệt Thiên Lưu nhìn về phía đồ ăn trên bàn, chính là theo tập quán bình thường hay ngồi ở vị trí kia, cung nhân xới một bát cơm trắng tỏa làn khói nóng, rồi mới lại xới cho Lạc Khả Khả.

Tiệt Thiên Lưu hướng về nơi Hầu Lực Vô ngồi nói: “Xới một bát cho tướng quân.”

Cung nhân lập tức nhanh chóng xới một bát cho Hầu Lực Vô, chỉ là hai người còn đang thảo luận, lâu không thấy bọn họ động đậy.

Chí hướng lớn nhất của cuộc đời Lạc Khả Khả, không ngủ thì ăn, nhìn đồ ăn với cơm trắng tỏa hương vị thơm ngon, đã sớm chảy nước miếng đầy dạt.

“Ta ăn trước đây!”

Dù sao cơm cũng đã xới, muốn ăn hay không ăn là chuyện của bọn hắn, muốn y đói bụng mà nhìn chằm chằm đồ ăn ngon trên bàn, nghe bọn hắn nói một đồng lời nhảm nhí, y cũng không điên!

Trời đất bao la đồ ăn là nhất, đây là nguyên tắc sùng sùng không động trong tim y.

Y không quan tâm đến bọn hán thảo luận, bắt đầu đại khoái đóa di, ăn đến nổi lay đầu lắc não, một miệng đều là mỹ vị giai hào, hơn nữa mỗi lần ăn, thì vui vẻ lại lay đầu lắc não.

“Ăn ngon, ăn ngon, ăn thật ngon.”

Hầu Lực Vô bây giờ không dám bỉ thị y như trước kia, nhưng nhìn y ăn ngon như quỷ đói đầu thai, cũng nhin không được liếc mắt khinh thường, nhưng lập tức lại quay lại chuyện chính.

“Vương thượng, thỉnh ngài lập tức hạ lệnh, bằng không loạn sự càng ngày càng lớn, sau này chỉ sợ không chỉ thành này phản loạn, nếu tất cả thành đều phản, chúng ta cũng sẽ không thể cai trị Lạc quốc.”

Tiết Thiên Lưu nói: “Người chủ trương khiến thành này phản loạn là ai?”

“Là một văn nhân nổi danh của Lạc quốc, là Trần Văn Thư, trước kia làm quan của Lạc quốc, chỉ vì hán một thân gian tướng, đã bị Giam Quốc bắt chức. Hán tụ tập một đám người phản Bắc Quốc, ở thành này phân tán lời đồn, kích động lòng người, còn nói muốn tấn công lên, mặc dù trong tay hán không có binh lực, nhưng nếu để thanh thế của hán còn lớn thêm nữa, ta thấy sẽ dấy lên thành đại họa.”

“Trong tay hán cũng không có binh lực...”

“Nhưng có nhiều người Lạc quốc hứa ủng hộ bắt đầu nương nhờ vào chỗ của hán, nghe nói thế lực của hán ngày càng lớn, tuy các tướng của chúng ta vây thành đó, nhưng vẫn có nhiều người thừa dịp ban đêm mà lên vào.”

Nghe vậy, sắc mặt của Tiết Thiên Lưu thoáng trầm xuống.

Hầu Lực Vô cố gắng khuyên can nói: “Vương thượng, ngài là người làm đại sự, nếu như hiện tại phóng hỏa đốt thành, khiến cho đám loạn thần tặc tử kia không dám phản loạn, hướng hồ giết một mà răn trăm, chúng ta mới có thể thống trị Lạc quốc.”

Tiết Thiên Lưu ngậm miệng không nói, trì hoãn không chịu hạ lệnh, Hầu Lực Vô nóng ruột.

Phải biết rằng quân đội của Bắc quốc tuy nhiều, nhưng tuyệt không nhiều bằng dân chúng của Lạc quốc, nếu tất cả dân chúng Lạc quốc đều tạo phản, bọn hán há có thể lấy một địch trăm, đương nhiên phải phòng phạm vi tiên.

“Khả Khả, quan điểm của ngươi là gì?”

Tiết Thiên Lưu bỗng nhiên chuyển hướng Lạc Khả Khả, Lạc Khả Khả đầy miệng đều là đồ ăn, nhai còn chưa nuốt xuống, mở to hai mắt nhìn nhìn Tiết Thiên Lưu, đem đồng đồ ăn nuốt xuống, mới chậm rãi lên tiếng.

“Đại vương, người hỏi chính là quốc sự đại sự, Khả Khả sao có thể hiểu? Khả Khả chưa đọc qua sách a!”

Tiết Thiên Lưu không để ý tới lời của y.

“Nói!”

“Ta không hiểu việc này a, Đại vương.” Lạc Khả Khả kêu khổ cả ngày.

Tiết Thiên Lưu bỗng nhiên chuyển hướng sang cung nhân hầu hạ bên cạnh, hạ một lệnh thật kỳ quái.

“Dem đồ hết thức ăn trên bàn.”

Hầu Lực Vô nhất thời trợn mắt há hốc mồm, không biết vương thượng vì sao không ăn cơm.

Chỉ thấy Lạc Khả Khả vội xua tay xua chân, vội vàng ôm chén vào trong lòng.

“Ta nói, ta nói, không được đồ, ta còn chưa ăn no.”

Hầu Lực Vô nhìn ngăn người, nguyên lai không cho Lạc Khả Khả ăn cơm, chính là xử phạt lớn nhất với y, nhìn y quơ tay loạn xạ, Hầu Lực Vô chỉ muốn choáng váng.

Thế nhưng muốn dùng cách này uy hiếp Lạc Khả Khả mới có hiệu, đại khái cũng chỉ có vương thượng mới nghĩ đến đi; nếu hán, chắc một trăm năm nữa mới có thể nghĩ ra cách này.

Lạc Khả Khả nhìn Hầu Lực Võ, lại nhìn Tiết Thiên Lưu, thái độ bình tĩnh.

“Đại vương, tướng quân, Bắc quốc bần tích (nghèo yếu), giống thóc gì đều nông tác dài hạn, các người chinh chiến nhiều năm, phải biết là để cho dân chúng quốc nội ăn được no, ngủ được ấm chứ?”

“Nói tiếp.”

Âm thanh của Lạc Khả Khả càng ngày càng chậm, dường như chìm đắm suy nghĩ.

“Các người chinh chiến nhiều năm như thế, bằng hữu thân như thủ túc chiến tử, thân nhân xa quê hương bất hạnh bỏ mình, tương tâm bỉ tâm, nhân dân Lạc quốc so với các người còn sợ hãi chuyện này. Những năm tới này, Lạc quốc triều cương đại loạn, dân chúng lầm than, có người thân nhân đã chết, có người bằng hữu đã chết, có người mất đi hết thảy, cũng bị mất hy vọng; khi Bắc quốc công tiến đến, những người này không biết người Bắc quốc đối với bọn họ có tính toán gì, bởi vậy nhân tâm hoảng sợ, dù sao những người này cũng từng mất nhiều lắm, bọn hân với ai cũng sợ cả!”

Tiết Thiên Lưu nhẹ giọng nói: “Nói tiếp.”

“Người kích động nhân dân làm loạn sở dĩ có thể triệu tập dân chúng đến thành của hân, chính là bởi hân biết dân chúng muốn cái gì, chỉ cần khiến dân chúng biết kẻ thống trị của Bắc quốc cũng không cùng binh độc vô*, mà hòa bình cùng sống, ai còn muốn phản kháng?”

Lạc Khả Khả ngẩng đầu hướng Tiết Thiên Lưu, ánh mắt đầy nhân từ cùng trí tuệ.

“Cha mẹ có thể an dưỡng tuổi thọ, trẻ em có thể khỏe mạnh lớn lên, mọi người có thể an cư lạc nghiệp, ai lại muốn phá hoại việc này? Nếu Đại vương có thể làm được việc này, ai còn hoài niệm động loạn, tham ô, thường đã đem kinh chịu sợ Lạc quốc cũ thì lớn? Những người này cần không phải là huyết tinh, mà là một điều tốt đẹp chưa tới, Đại vương chỉ cần cho bọn họ hy vọng những việc này, những người này sẽ chẳng phân biệt người Lạc quốc hay người Bắc quốc, toàn tâm ủng hộ Đại vương.”

Thuyết pháp của Lạc Khả Khả khiến Hầu Lực Võ im lặng, hân cũng không phải là người thích chém giết, chính là muốn sớm bình loạn, lời của Lạc Khả Khả đích xác là có đạo lý.

Khóe miệng của Tiết Thiên Lưu cong lên một nụ cười, “Thuyết pháp của Lạc Khả Khả thật hợp ý ta, Lực Võ, đem ý của ta truyền đạt xuống.”

“Dạ, vương thượng.”

Hầu Lực Võ im lặng mà lui ra, khi lui ra, khóe mắt trộm nhìn hướng Lạc Khả Khả, chỉ thấy Lạc Khả Khả lại bắt đầu giống quý đối hầu ăn, hoàn toàn không thấy phong phạm của trí giả vừa rồi, khiến hân nghĩ vừa rồi là ảo giác.

~~oOo

~~Nhìn thấy Tiết Thiên Lưu nâng bát lên, Lạc Khả Khả hướng tới một món ăn chỉ.

“Hôm nay món này là ngon nhất.”

Tiết Thiên Lưu lập tức đưa đĩa tới món ăn này, bất quá không phải gấp vào bát của mình, mà là gấp vào bát của Lạc Khả Khả.

“Người vừa mới nói rất khá, Lực Võ là trong phái chủ chiến, là phái có lực nhất của nhân sĩ, chỉ cần hân hiểu được lời khổ tâm của người, hân sẽ không chủ chiến, ta nghĩ hân đã hiểu.”

Lạc Khả Khả ăn đầy một miệng, “Yên tâm đi, Đại vương, tướng quân chưa ngu xuẩn vậy đâu, hướng hồ tác chiến nhiều năm như thế, ai mà không một muốn chết, nếu có thể khinh tông, ai lại muốn một?”

Lúc dùng bữa, Lạc Khả Khả giúp Tiết Thiên Lưu gấp đầy một chén đồ ăn, hồn nhiên bắt giác ngoại trừ chiếu cổ y ra, cũng bắt đầu chiếu cổ đến Tiết Thiên Lưu.

“Ăn a, Đại vương, người mỗi ngày vì quốc sự cực nhọc, ăn nhiều một chút, nếu không sẽ gục ngã thì làm sao?”

“Sẽ không gục, nhưng mỗi đêm cứ ôm người mà không động thủ như vậy, chỉ sợ cũng phải chảy máu mũi.”

Lạc Khả Khả ngẩn ra, do dự nhìn về phía Tiệt Thiên Lưu, trực giác Tiệt Thiên Lưu là đang nói lời đùa giỡn, nhưng y không dám xác định, bởi y chưa từng nghe Tiệt Thiên Lưu nói lời đùa giỡn.

“Đại vương đang nói đùa sao?”

Tiệt Thiên Lưu khó mà nén tiếng thở dài, hắn biết Lạc Khả Khả là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ tiếc không biết Lạc Khả Khả giả ngốc quá lâu, hay thật sự đối với chuyện tình cảm hắn nhiên không biết, y như chưa phát giác chính mình đã nảy sinh tình cảm độc nhất đối với hắn.

“Nếu ngươi cảm thấy là nói đùa, vậy là đùa đi!”

Lạc Khả Khả nghe không có chỗ nào buồn cười ở đây, cho nên không có cười, ngược lại nhớ tới chuyện luôn tự hỏi lúc trước.

“Đại vương, ngươi từng đề cập phát tiết trong lúc chiến dịch, nhưng ngươi ban ngày xử lý quốc sự, buổi tối cùng ta ngủ, những ngày này chưa từng... chưa từng có cái kia ư.”

Con người đen của Tiệt Thiên Lưu chớp động đầy dục vọng, tình cảm Lạc Khả Khả là muốn, cho nên cuối cùng cũng nhắc tới, không uổng công phí hắn chờ y lâu như thế.

“Trái lại, bốn vương rất lâu chưa từng tìm người thị tẩm.”

“Đại vương không muốn sao?”

Sao có thể? Hắn vô cùng muốn!

Nghĩ tới đêm hôm đó Lạc Khả Khả ở dưới thân hắn không ngừng kêu ngâm khinh suyễn, hắn cũng sắp nhả nạt không được, chính là hắn muốn Lạc Khả Khả tự nguyện chui vào lòng hắn, không mong khiến y khó xử mọi kiểu.

Chính mình vì y mà khổ tâm suy nghĩ, y có thể hiểu?

“Khả Khả, tối nay ngươi muốn sao?”

Lạc Khả Khả gật đầu, “Đúng vậy, đại vương, ngươi nhìn lâu vậy, đích xác cũng cần, ngươi không giống như Khả Khả không có dục vọng gì, không bằng tối nay liền phiên bài, tìm mỹ nữ như hoa như ngọc cùng ngươi đi!”

Con người Tiệt Thiên Lưu ánh lên tia buồn bã, thanh âm trở nên càng trầm thấp thêm, ngữ khí ảm ảm không hề chút vui.

“Ngươi kiến nghị ta tìm mỹ nữ cùng một đêm?”

“Đúng...” Lạc Khả Khả gật đầu lại lập tức lắc đầu, “Không đúng, không đúng.”

Con người của Tiệt Thiên Lưu vốn ảm đạm lại trở nên rực sáng, bắt quá tiếp đến Lạc Khả Khả bày tỏ một chút khiến hắn tức đến bùng nổ.

“Không phải cùng một đêm, đại vương, ta hiểu ngươi phải tìm vài nàng, cùng vài đêm, bằng không nhần quá, tổn thương thân thì làm sao?”

Tiệt Thiên Lưu buông bát đĩa, cho dù có cho thức ăn trước mắt ngon hơn, hắn cũng ăn không vô.

“Cho nên ngươi kiến nghị ta cùng mấy mỹ nữ qua vài đêm?” Âm thanh của hắn càng lúc càng thấp, như đè nén một áp lực hết sức căng thẳng.

Lạc Khả Khả gật đầu.

“Đúng vậy, đại vương, ngươi lâu dài ngủ ở tẩm cung của ta cũng không phải cách, ngươi chìm trong đoạn tụ chi phích, chỉ là muốn nếm tốt, ta cũng không có long dương chi hảo, chính là nhất thời hưng khởi; vì thân mình của ngươi mà suy nghĩ, Khả Khả hiểu ngươi muốn đi tìm mấy mỹ nữ khinh tòng một chút.”

Tiệt Thiên Lưu đứng lên, không hề nhiều lời. “Được, vậy cứ như sở nguyện của ngươi.”

Hắn sải bước đi ra ngoài, biểu tình bình thản, thanh âm trầm thấp, cùng thường ngày cũng không khác gì nhiều lắm, ngoại trừ tối nay hắn chưa cười lần nào hết.

Mà Lạc Khả Khả nhớ kỹ, mỗi lần Tiệt Thiên Lưu cùng y thường có biểu tình khai hoài đại tiểu, tiếng cười kia khiến tai y sắp thủng.

“Ta nói điều gì sai sao? Nhưng là... Nhưng là...”

Nhưng là chung quy y cảm giác mình nói sai, mặc dù phản ứng của Tiệt Thiên Lưu không khác bình thường, nhưng y có thể cảm giác được trong lòng hắn vô cùng không vui, thậm chí là tức tối tới cực điểm, sắc mặt âm u kia khiến Lạc Khả Khả có điểm không thích ứng.

Tối đến, Lạc Khả Khả lên giường, không biết là có thói quen luôn được Tiệt Thiên Lưu ôm giống như ôm nõn lô hay không, đêm nay y lạnh đến ngủ không được, mắt vẫn mở thao láo đến bình minh.

Ô ô ô...

Lạc Khả Khả nhìn một bàn đầy đồ ăn ngon mà ăn không vô, cả đời y luôn rất tham ăn, nhưng hai ngày nay y ăn càng ngày càng ít, hai vành mắt càng ngày càng thâm đen, mỗi buổi sáng nhìn vào gương, y đều cảm thấy mình như bị người đánh hai quyền, cho nên hốc mắt mới càng đen như vậy.

Từ ngày đó đến nay, Tiệt Thiên Lưu thật sự không trở lại đây, có lẽ y đã quen có Tiệt Thiên Lưu bồi y cùng ăn cơm, bây giờ bất quá Tiệt Thiên Lưu không cùng y ăn cơm, tuy bụng đói, nhưng không tham ăn. Rốt cuộc nên làm sao?

Đột nhiên, hắn động não suy nghĩ.

Tiệt Thiên Lưu không đến thăm y, vậy y có thể đi thăm Tiệt Thiên Lưu a!

Lạc Khả Khả không nói hai lời lập tức ra cung điện, thị vệ chỉ là canh giữ an toàn của y, cũng không phải giám sát y, cho nên y đi ra cung điện cũng không ai quản y, để cho y – quân vương của triều trước tự do đi dạo ở trong cung.

Ai yêu, vì Tiệt Thiên Lưu, y lại không sợ phiền hà mà muốn đi thấy hắn, y... y bây giờ có phải bị bệnh hay không a? Bằng không làm sao lại đi làm cái chuyện phiền hà này?

Lạc Khả Khả nghĩ mãi không thông, không có đáp án có thể giải đáp.

Dọc theo đường, y đụng người liền hỏi: “Đại vương ở đâu?”

“Đại vương ở Bách Hoa Cung.”

Có thể là trên người y phục sức không phân rõ giai cấp, cũng không như cách mặc của cung nhân, mà ở trong cung này người ra vào không phải cung nhân cũng chính là Hoàng thượng, bằng không là ái phi của Hoàng thượng, cho nên nếu y đã hỏi, cung nhân tất sẽ trả lời.

Thật vất vả mới đến Bách Hoa Cung, Lạc Khả Khả đã đổ một đầu mồ hôi, phải biết rằng bình thường y ngay cả cửa lớn không ra, cửa nhỏ không tới, cho nên tiến cung nhiều ngày, đúng là đã có thể tùy ý mà đi, sợ mệt nên trước giờ y cũng không muốn đi đâu, không biết đường, bởi vậy cứ vòng qua vòng lại, cuối cùng mới đi đến Bách Hoa Cung.

“Đại vương...”

Ngô nông nhuyễn ngữ mềm mại đáng yêu từ trong cánh cửa của Bách Hoa Cung truyền ra, đám thị vệ trực đêm, canh giữ nhiều, Lạc Khả Khả còn nhìn thấy Hầu Lực Võ từ Bách Hoa Cung đi ra, không khỏi đoán rằng hắn có thể mới vừa cùng Tiệt Thiên Lưu thương nghị xong chuyện.

“Tướng quân, tướng quân...” Y vẫy vẫy tay, hướng Hầu Lực Võ chạy tới, chạy đến thở hổn hển. “Đại vương ở bên trong sao?”

Hầu Lực Võ hiện đối với y vô cùng tôn trọng, trên ngựa dừng chân cước bộ trả lời, thái độ vô cùng cung kính.

“Đúng vậy, vương thượng đang muốn Bách Hoa phu nhân hầu hạ hắn, nghe nói nàng là nữ tử đẹp nhất Lạc quốc, lúc trước vẫn được quốc quân của Lạc quốc sủng ái, sau khi Lạc quốc diệt vong, nàng liền quay đầu ôm chặt vương thượng.”

“Ừ ừ...”

Lạc Khả Khả đáp vài tiếng, y đối Bách Hoa phu nhân căn bản không có hứng thú, y đến đây tất cả đều là vì Tiệt Thiên Lưu.

“Ta đây có thể vào chứ?”

Hầu Lực Vô ngậy người một chút, “Ta nói Vương đang muốn Bách Hoa phu nhân hầu hạ hần.”

Lời nói như thế còn chưa đủ rõ sao?

“Thì ra ta có thể vào.” Lạc Khả Khả vẫn không nghe ra ý tại ngôn ngoại của hần.

Hầu Lực Vô không nghĩ ra hần rốt cuộc đã nói câu nào là Lạc Khả Khả có thể vào, không thể tưởng được y lại hướng tới cửa mà đi, Hầu Lực Vô còn chưa kịp bắt lấy tay của y, Lạc Khả Khả đã mở cánh cửa đi vào.

~~oOo

~~Trên giường trải thảm lông hoa lệ, Tiệt Thiên Lưu đã cởi áo ra, lộ ra tấm thân mạnh mẽ trắng kiện, hần nửa dựa trên giường, đầu tựa trên nhuyển chằm, mắt nhắm hờ, như đang ngủ.

Mà ở trên giường có một nữ tử diễm lệ bị hần ôm trước ngực, áo nàng nửa hở, hai chân trắng nhỏ gắt gao ôm chặt hai chân cường kiện của Tiệt Thiên Lưu, cùng hần cọt cọt.

Khóe miệng Lạc Khả Khả giật giật, trong dạ dày tuôn lên một loại gì đó không biết tên, loại kia vừa đắng vừa chát, vừa chua vừa cay, khiến y chỉ muốn kéo nữ nhân kia ra.

Hầu Lực Vô giữ chặt y, “Đi đi, Lạc Khả Khả, vương thượng đang bận mà!”

Nghe ba từ “Lạc Khả Khả” này, mắt Tiệt Thiên Lưu vốn nhắm hờ bỗng mở lớn, nhất thời cùng Lạc Khả Khả bốn mắt nhìn nhau.

Ngực của Lạc Khả Khả đập loạn một trận, mới mấy ngày không thấy, y bỗng nhiên cảm thấy Tiệt Thiên Lưu tuần mỹ tới cực điểm, khiến ánh mắt của y trì hoãn không rời được.

Chỉ là nữ nhân ở trên ngực hần, khiến y cảm thấy gai mắt vô cùng, giống như Tiệt Thiên Lưu là đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu vừa hôi vừa thối.

“Lạc Khả Khả...”

Hầu Lực Vô còn muốn kéo y lại, nhưng Lạc Khả Khả lại đẩy tay hần ra.

Lạc Khả Khả đi bước lớn về phía trước, đi tới trước mặt của Tiệt Thiên Lưu, hồn nhiên không biết mình hiện có một vẻ mặt như muốn giết người, thoát nhìn sát khí đằng đằng.

Y chọc chọc bả vai của Bách Hoa phu nhân, “Người đi ra ngoài!”

Bách Hoa phu nhân khó hiểu ngẩng đầu lên, thấy nam tử nói lời này cao thì không cao, tráng thì không tráng, rồi mới lại nhìn phía Tiệt Thiên Lưu, dùng ánh mắt hướng hần xin giúp đỡ.

Tiệt Thiên Lưu vẫn nhìn thẳng vào mắt của Lạc Khả Khả, ngay cả động cũng không động.

Lạc Khả Khả lần thứ hai chọc chọc bả vai của Bách Hoa phu nhân, chỉ là khí lực của y không nhẹ như lúc này, bởi y cảm thấy cả đời mình chưa từng tức giận thế này, bây giờ tức đến nỗi cái cổ muốn bùng nổ!

“Đi ra ngoài!”

Y nói lại lần nữa, ngữ điệu lần này có chút rất dữ, nếu nữ nhân này không đi ra ngoài, y có trăm ngàn quỷ kế có thể khiến nàng lên ngựa mà bỏ chạy, nếu nàng không biết điều, y thật sự sẽ không khách khí.

“Đại vương... Y... có thể nào bảo ta đi ra ngoài?” Bách Hoa phu nhân kiêu diễm từng chút bám lấy Tiệt Thiên Lưu.

Trừng trừng bàn tay ngọc nhỏ nhỏ bám lấy Tiệt Thiên Lưu, Lạc Khả Khả bỗng nhiên rất muốn mở miệng mà cắn đứt.

“Đi ra ngoài ——”

Lạc Khả Khả nói lại một lần, hơn nữa sắc mặt của y càng thêm khó coi, hai mắt cứ trừng trừng đôi tay nhỏ bé của Bách Hoa phu nhân đang bám vào Tiết Thiên Lưu, ảo tưởng muốn cắn rứt nó.

Tiết Thiên Lưu cuối cùng có động đậy, hần mở miệng, nhẹ giọng nhắc lại lời của Lạc Khả Khả. “Đi ra ngoài, người cùng Hầu tướng quân đều đi ra ngoài.”

Bách Hoa phu nhân sững sốt.

Hầu Lực Vô ở bên thấy tình trạng đó, cũng cảm nhận được không khí kỳ dị kia, lập tức kéo Bách Hoa phu nhân đi ra ngoài.

*Cùng binh độc võ:

Ở trong quyển Tôn Tẫn dẫn thuật hai câu thoại “Dụng binh vô bị giả thương, cùng binh giả vong” này, mà thuyết minh cách dụng binh. Hai câu thoại này có ý là: ở trên chiến trường, người dụng binh không biết phòng thủ nhất định sẽ chịu thương, người mà dùng hết toàn bộ binh lực nhất định sẽ thu được diệt vong.

“Độc võ” thì xuất từ có ghi chép, tiết độ sứ Lưu Ngụ đối với Công Tôn Toàn vốn dĩ có chút bất mãn, sau này lại vì nhi tử Lưu Hòa dưới âm mưu của Công Tôn Toàn bị Viên Thuật bắt giam làm con tin, Lưu Ngụ mới một mặt vác tâm hần dụng binh vô độ, ý phát động chiến tranh, đồng thời lại sợ thế lực của hần quá lớn không nắm được trong tay, cho nên không để hần xuất binh lần thứ hai. Hai người cứ kết oán càng lâu càng sâu như vậy, cuối cùng Lưu Ngụ phát binh tấn công Công Tôn Toàn, kết quả binh bại, bị vu hãm muốn mưu phản mà bị xử trảm.

Sau này hai cái gốc điển cổ này bị ghép chung thành một thành ngữ “Cùng binh độc võ”, dùng tỏ ý vận dụng binh lực bừa bãi, phát động chiến tranh.

7. Chương 7

Tiết Thiên Lưu vẫn duy trì tư thế bất động, nhưng chỉ khác là lúc trước nơi đó Bách Hoa phu nhân nằm, còn hiện tại thì trống không.

“Lại đây.”

Không cần hần gọi, Lạc Khả Khả liền lao đến ngồi vào vị trí đó, y tiến vào trong lòng Tiết Thiên Lưu, nâng đầu lên, Tiết Thiên Lưu cúi đầu liền cuồn cuộn dâng lên đôi môi hồng nhuận thơm ngát của y, bộ dáng so với vẻ buồn ngủ lúc này cần bản là thiên nhiên chi biệt (một trời một vực), mà Lạc Khả Khả cũng khẩn cấp dâng lên đôi môi của mình.

“Ân a... Ân...” Lạc Khả Khả nâng tay ôm lấy cổ Tiết Thiên Lưu.

Nụ hôn của Tiết Thiên Lưu đã tính vô cùng, tựa như chưa bao giờ hôn qua người, đã man khuây đảo khắp khoang miệng của Lạc Khả Khả.

Lạc Khả Khả phát ra tiếng rên rỉ, bàn tay nhỏ bé nóng ấm di chuyển trên tấm lưng trần trụi của Tiết Thiên Lưu, cơ thể cường kiện kia làm cho y yêu thích không muốn buông tay, thậm chí cứ vuốt ve như thế mãi mãi.

“Nữ nhân kia đụng đến chỗ nào của ngươi, ta cũng muốn đụng chỗ ấy.”

Toàn thân Lạc Khả Khả dấy lên đỏ ửng, y nâng lên con ngươi đen, ngữ khí tra hỏi tràn ngập vị đắng chua.

“Ta không nhớ kỹ...”

Hai bàn tay Tiết Thiên Lưu nâng đầu y lên, ngón tay lướt qua mái tóc của y, trên tóc y phát ra mùi thơm ngát không giống vị dong chi tục phấn của nữ tử, làm cho hần tiếp tục nụ hôn thứ hai.

“Có người ở đây, ai sẽ nhớ mãi việc nhỏ kia?”

Lạc Khả Khả nở nụ cười, dường như vô cùng hài lòng với câu trả lời của hần, y chủ động đưa môi lên, để Tiết Thiên Lưu tiếp tục hôn y, hôn một hồi, Lạc Khả Khả mới nhẹ nhàng dứt khỏi môi Tiết Thiên Lưu.

“Khả Khả? Thế nào?”

Lạc Khả Khả cởi y kết của mình, “Ta không muốn người chỉ hôn miệng của ta, trên người cũng muốn...”

Nghe ngữ khí của y không có chút thẹn thùng, Tiệt Thiên Lưu cười to ra tiếng, mà hai bàn tay hắn đã bắt đầu giúp người yêu cởi xuống y kết, không lâu sau, toàn bộ quần áo của Lạc Khả Khả đã rơi trên giường.

“Đổi ta cởi của người.”

Lạc Khả Khả cởi hết quần áo của mình còn ngại không đủ, hai bàn tay lập tức hướng đến khó kết của Tiệt Thiên Lưu, kéo xuống: Tiệt Thiên Lưu cũng vô cùng phối hợp nâng mông lên, để cho y cởi sạch mình.

Nhìn phân thân đứng thẳng dưới thân của Tiệt Thiên Lưu, Lạc Khả Khả cảm giác nước bọt đã dâng đến cổ họng, y nhìn không được muốn sờ nó.

“Của người thoạt nhìn thật lớn, không nhỏ như của ta.”

Tiệt Thiên Lưu nghe y khen ngợi rồi lại tự ti, thiếu chút nữa cười đến đứt khí, nhưng Lạc Khả Khả rất nhanh nhẹ sờ làm cho hắn cười không nổi, hắn nín thở, Lạc Khả Khả nhẹ nhàng vuốt ve làm cho toàn thân hắn nóng lên.

“Oa, người, người... Người lại to ra.”

Đột nhiên Tiệt Thiên Lưu xoay người, đè y xuống dưới, lần thứ hai hôn môi y, che lại kinh hô của y.

Hai bàn tay của Lạc Khả Khả xoa khắp ngực hắn, dần dần học cách hôn lưỡi, tiến vào miệng Tiệt Thiên Lưu hôn nồng nhiệt.

Hôn đến không thở được, Lạc Khả Khả liên tục hít thở, nhưng y không quên một sự kiện vô cùng trọng yếu, y cần nhắc nhở Tiệt Thiên Lưu một chút.

“Đại vương, người đã nói, lần sau sẽ cho ta ở trên.”

Nghe xong, Tiệt Thiên Lưu ngẩn ra.

Lạc Khả Khả cười vô cùng gian trá. Hắc hắc, lần này tuyệt đối không có khả năng là ta đau.

“Đại vương, ta có chứng cứ, không phải người muốn đổi ý đấy chứ?”

Tiệt Thiên Lưu lại hạ xuống một nụ hôn, giống như muốn che cái miệng của y lại; Lạc Khả Khả bắt đầu vùng vẫy, y tuyệt đối không muốn lại đau như lần trước.

“Đại vương, nếu người không nằm dưới, ta tuyệt đối sẽ không cho người động đến ta.”

“Được rồi.”

Nghe y kiên trì như thế, Tiệt Thiên Lưu đảo cặp mắt trắng dã, thở dài, cuối cùng hắn nhận mệnh nằm ở trên giường, ôm lấy Lạc Khả Khả thấp hơn hắn một cái đầu đặt ở trên người.

Lấy được quyền chủ động, làm cho Lạc Khả Khả cười đến mức miệng cũng sắp lệch, y vui vẻ hôn thân thể Tiệt Thiên Lưu, chính là cái hôn nhỏ nhặt thế này, căn bản không thỏa mãn được ham muốn của Tiệt Thiên Lưu.

“Thấp người xuống một chút, Khả Khả.”

“Không cần? Ta chơi rất vui vẻ.”

“Mau một chút.”

Tiệt Thiên Lưu rất có uy nghiêm, thế là Lạc Khả Khả tâm không cam lòng không nguyện hạ thấp người xuống.

Y vừa mới hạ người, môi Tiệt Thiên Lưu lập tức đi lên nhẹ cắn nhũ tiêm của y.

Khoái cảm lần này tựa hồ còn cường liệt hơn so với lần trước, Lạc Khả Khả dùng hai tay chống đỡ thân thể run rẩy của mình, đôi môi khép mở phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Bàn tay to của Tiệt Thiên Lưu cũng không nhàn rồi, hần vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Lạc Khả Khả, thuận theo lưng đi đến giữa hai mông của y, không ngừng vuốt ve hai cánh mông trắng nõn của y, đưa đến từng trận từng trận khoái cảm đánh ập vào thân thể Lạc Khả Khả.

“Ta... Ta không được... Đại vương...”

Lạc Khả Khả chịu không nổi duyên hôn vuốt ve của hần, nâng lên một đầu tóc tơ tán loạn, hai má đỏ hồng, dục vọng của y đã dựng thẳng, tràn đầy mật dịch.

“Ngô a... A... A... Người làm gì?”

Y đang muốn nâng người lên, ngón tay Tiệt Thiên Lưu thuận thế sát nhập vào dững đạo chật hẹp của y, làm cho thân thể y vừa nhấc lên liền rơi xuống, ngón tay của hần càng tiến càng sâu, lúc sâu đến điểm mẫn cảm thì nhẹ gãi, làm cho thân mình y run rẩy.

“Ta đã nói lần này ta ở trên, người sờ chỗ đó của ta làm gì?” Lạc Khả Khả bất mãn chu miệng.

Tiệt Thiên Lưu cười nói: “Dù sao người cũng rất thoải mái a, có gì không tốt chứ?”

Ân, nói như vậy cũng không sai, đích xác y thoải mái tới cực điểm, nhất là mỗi lần Tiệt Thiên Lưu trườn động ngón tay, đều làm cho thân thể y tê dại, nửa người dưới lại chịu không nổi muốn đứng thẳng.

Nếu thoải mái, sẽ không cần quan tâm quá nhiều.

Quá lười biếng, Lạc Khả Khả quyết định không để ý đến việc nhỏ, chuyên tâm để ý đến vuốt ve của Tiệt Thiên Lưu trên cơ thể, cũng để cho tay Tiệt Thiên Lưu xoa vuốt thân thể y.

Chính là ngón tay Tiệt Thiên Lưu càng động càng nhanh, cái mông của y cũng theo đó đong đưa nhanh hơn, màu đỏ dần dần lan khắp toàn thân y, tựa như trong người có nham thạch nóng bỏng lưu động, ngón tay đã sắp thỏa mãn không được y.

“Đại vương, dừng... Dừng xoa nữa, ta hình như là lạ.”

Y giống như mèo cái đến thời kì phát xuân, mông lay động càng nhanh, hồng nhũ trước ngực bị Tiệt Thiên Lưu cắn mút vừa hồng vừa sưng, y cũng cảm thấy vô cùng sướng khoái, nhưng như thế dường như không đủ, y vẫn cảm thấy hư không.

“Không phải người cảm thấy thực thoải mái sao?”

“Ân... Ân a... A a... A...”

Ngón tay tham nhập của Tiệt Thiên Lưu đã không phải chỉ một ngón, y bị hần vuốt ve đến mức thần hồn điên đảo, còn muốn càng nhiều, càng nhiều...

“Đại vương, ta thật sự là lạ, dừng... Dừng sờ nữa... Ân... A a...”

“Được rồi, như ý của người.”

Tiệt Thiên Lưu rút ngón tay ra, thân thể Lạc Khả Khả liền co chặt lại, cảm giác hư không lập tức ập đến, làm cho y cảm thấy khó chịu hơn lúc này.

“Đại vương, như thế ta cảm thấy càng khổ sở hơn...”

Y cắn lấy môi dưới, mông dao động nhanh hơn, hơn nữa thỉnh thoảng ma sát phân thân cương cứng của Tiệt Thiên Lưu, nhất là chỗ tư mật của y, vừa đụng đến phân thân nóng rực của Tiệt Thiên Lưu thì, lập tức kịch liệt co rút, làm cho y gần như phải cắn răng mới có thể thừa nhận.

Kỳ quái, hôm nay y giống như ăn phải xuân dược, thân thể còn kỳ quái hơn so với lần ăn xuân dược trước.

“Rốt cuộc người muốn cái gì?”

Tiệt Thiên Lưu hỏi, làm cho Lạc Khả Khả cũng không biết trả lời thế nào, y khổ sở nhăn mặt: luận về kinh nghiệm, y chỉ mới làm có một lần, y làm sao biết?

“Ta cũng không biết.”

Lạc Khả Khả thành thật làm cho Tiết Thiên Lưu nở nụ cười, hắn nâng cái mông của y, eo đẩy lên trên. “Vây để cho ta quyết định đi.”

Lập tức Lạc Khả Khả kêu to một tiếng, trái tim như muốn nhảy ra khỏi miệng.

Cảm giác giống như đau lại giống như tê... Lại càng giống sáng khoái làm cho toàn thân y run rẩy.

Tiết Thiên Lưu chậm rãi tiến nhập huyết khẩu chật chội của y, trải qua quá trình vuốt ve chuẩn bị của hắn lúc trước, việc tiến nhập không có tạo cho Lạc Khả Khả đau đớn quá lớn, nhưng cảm giác cổ quái kia, làm cho Lạc Khả Khả há hốc mồm, lại không nói ra một lời.

Tiết Thiên Lưu chậm rãi đóng đưa eo, Lạc Khả Khả nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng.

“Rõ ràng chúng ta đã thỏa thuận, không phải như vậy...”

Y vừa thở dốc vừa kháng nghị, nhưng động tác của Tiết Thiên Lưu càng lúc càng kịch liệt, hại tiếng kháng nghị của y cũng hóa thành tiếng rên rỉ trầm khàn.

“Ân... Ngươi... Ngươi lừa người... Ngươi... Là Đại vương... Còn lừa... Lừa người...”

“Ngươi ở trên, ta ở dưới, ta lúc nào lừa qua ngươi, trên giấy không phải viết như thế sao?”

Mặc dù Tiết Thiên Lưu trả lời rất nhẹ nhàng, nhưng trên trán thấm đầy mồ hôi, thể hiện việc tiến vào nội bích của Lạc Khả Khả mang đến cho hắn nhiều khoái cảm.

“Ngươi... A a... A... A...”

Lạc Khả Khả muốn mắng hắn, Tiết Thiên Lưu lại ra sức đâm lên, làm cho Lạc Khả Khả rên rỉ, y ngẩng đầu, cái mông ngồi xuống, làm cho phần thân của Tiết Thiên Lưu tiến vào chỗ sâu nhất, hai người đồng thời chiếm được khoái cảm lớn nhất.

Cảm giác tê đau xuyên qua thân thể Lạc Khả Khả, chính là một cảm giác sáng khoái khác cũng theo đó mà đến.

“Rất kích thích đúng không? Khả Khả.”

Tiết Thiên Lưu nở một nụ cười gian xảo, hắn để cho Lạc Khả Khả ngồi trên người hắn, một chút tiện nghi cũng không có, chỉ có thể há miệng rên rỉ.

Cuối cùng Lạc Khả Khả biết, vì cái gì lúc viết giấy Tiết Thiên Lưu lại khí định thần nhàn như vậy, nguyên lại hắn đã sớm nghĩ được một chiêu này.

Đáng giận! Y lại bởi vì kinh nghiệm ở phương diện này không đủ nên bị lừa, lần sau y nhất định phải thay mình đòi về một công đạo.

~~oOo

~~Mồ hôi khắp người vô cùng ướt dính, sau khi làm tình, Lạc Khả Khả lười tới cực điểm, y nâng mắt, nhìn thân mình trắng kiện của Tiết Thiên Lưu.

Tiết Thiên Lưu trước khi đứng dậy, còn không quên cho Lạc Khả Khả một nụ hôn.

Tiết Thiên Lưu đuổi cung nhân, tự mình mặc quần áo, dáng người thạc kiện kia, làm cho Lạc Khả Khả thấy không chớp mắt, mặc dù thân y vẫn đau, nhưng vẫn còn tốt hơn lần trước nhiều lắm.

Có lẽ một đêm vui vẻ làm cho y vô cùng hài lòng, ít nhất Tiết Thiên Lưu không bị Bách Hoa phu nhân lừa đi.

Cho nên Lạc Khả Khả quyết định buổi sáng hôm sau nếu thân thể vẫn đau, đến lúc đó lại mắng chửi Tiết Thiên Lưu; nhưng hiện tại, tâm tình của y rất tốt, tuyệt đối không muốn mắng người.

Lạc Khả Khả ngoắc ngoắc ngón tay nhỏ nhắn, Tiết Thiên Lưu lập tức ngồi vào bên giường, y cố gắng đứng dậy, hôn lên má Tiết Thiên Lưu.

“Làm việc đừng quá muộn, hôm nay đừng quá mệt mỏi, ăn sáng xong về nghỉ ngơi đi.”

“Ân, người cũng ngủ đi, ta gọi cung nhân đồ người trở về cung điện của mình nghỉ ngơi.”

Lạc Khả Khả ngáp một cái, mặc kệ Tiệt Thiên Lưu nói gì đều tốt, hiện tại y vô cùng buồn ngủ, xem ra là tối hôm qua tiêu hao thể lực quá nhiều, mà Tiệt Thiên Lưu thật sự là một nam tử hán, thoát nhìn hần tuyệt đối không mệt, hơn nữa tinh thần còn vô cùng tốt làm cho y hâm mộ.

“Đại vương...”

Thanh âm của y mơ hồ không rõ, gọi một tiếng, Tiệt Thiên Lưu quay lại một lần nữa.

Lạc Khả Khả khép mắt, lẩm bẩm: “Đừng quá mệt mỏi, sớm trở về nghỉ ngơi...”

Quan tâm của Lạc Khả Khả làm cho ngực Tiệt Thiên Lưu chảy qua một dòng nước ấm, hần cúi đầu nhẹ hôn môi y, lúc này mới đóng cửa đi, trước khi đi phân phó cung nhân đưa Lạc Khả Khả trở lại cung điện của y.

Cung điện này ngập đầy mùi đã điếm, mà cái mùi này hoàn toàn tương phản với Lạc Khả Khả.

~~o0o

~~“Ai u, ai u...”

Lúc tỉnh giấc, Lạc Khả Khả đã ở cung điện của mình, có thể là cung nhân nhẹ nhàng nâng y trở về, cho nên y mới không cảm thấy đi? Nhưng là tỉnh lại xong, đùi thất lưng, giữa hai đùi, nhất là nơi bị Tiệt Thiên Lưu “bắt nạt” lần nữa, thật là đau đến không chịu nổi, làm cho y oán thán không ngừng.

Mặc dù còn kém cái lần đau đến muốn khóc kia rất nhiều, nhưng không thoải mái chính là không thoải mái, làm cho y hận chết sự ngu xuẩn của mình, viết cam đoan thì làm sao, còn không phải lại bị “ăn”.

Y ai thán một buổi sáng, hối hận không ngừng.

Tới buổi chiều, Tiệt Thiên Lưu lại qua, dáng vẻ già dặn bế y lên chân hần, thân thể ấm áp của hần làm cho Lạc Khả Khả dễ chịu, mà ngón tay hần lại khéo léo vuốt ve huyết đạo của Lạc Khả Khả, làm cho đau đớn của y chậm rãi bay đi.

Đúng là hần đã làm nhiều chuyện như thế, nhưng Lạc Khả Khả lại như lần trước nhảy xuống giường, lấy giấy bút mang lên giường.

Mặc kệ thế nào, y không bao giờ... muốn đau như thế nữa!

“Đại vương, giấy cam đoan này nhất định phải viết thật tốt, mơ tưởng ta tái phạm lỗi lần trước.” Y nâng lên ánh mắt hùng hực lửa giận nhìn Tiệt Thiên Lưu.

Tiệt Thiên Lưu giống như muốn thở dài, lại giống như muốn cười to, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Khả Khả, hần lại nhịn xuống.

“Người muốn viết như thế nào?”

Lạc Khả Khả lia bút trên giấy, lớn tiếng đọc ra: “Lần này bất luận trên dưới, đều phải từ ta tiến vào, người nhận mới được.”

“Được.”

Tiệt Thiên Lưu đáp ứng thật sự sáng khoái, hần lấy bút đề tên lên văn tự, đề xong lập tức ôm lấy Lạc Khả Khả. “Kỳ thật người biết chữ mà!”

Lạc Khả Khả sợ run một chút, ôm đầu kêu thảm thiết.

Đúng a, y đã quên mình đều nói với người ngoài y không biết chữ, mà y liên tục hai lần viết chữ, biết y biết chữ trừ bỏ mình lại thêm một Tiệt Thiên Lưu.

“Oa, sao ta lại làm thế, ở trước mặt người lại không giả trang? Ta xong rồi, này... Đây là bảo mệnh phù của ta a, ta đồ ngu ngốc này!”

Lạc Khả Khả tức đến mức rất muốn bóp chết mình.

Tiết Thiên Lưu nhìn thấy phản ứng thành thật của y, cười đến thiếu chút nữa không đựng được thất lưng.

“Để người khác biết người biết chữ có thể thâm như thế không?”

Lạc Khả Khả nằm trong ***g ngực Tiết Thiên Lưu, thở dài một hơi, tức mình cũng không kịp, dù sao tất cả đều bị Tiết Thiên Lưu nhìn thấu.

“Đại vương, người không hiểu được, ta giả trang ngốc từ nhỏ chính là vì tị họa.”

“Tị cái gì họa?”

Tiết Thiên Lưu sớm đoán được y từ nhỏ liền giả bộ ngốc, cho nên lúc gặp nhau không bao giờ hỏi, không thể tưởng được hiện tại Lạc Khả Khả lại thừa nhận dự đoán của hắn là thật.

Lạc Khả Khả áp má vào ***g ngực của Tiết Thiên Lưu, êm tai nói ra chuyện tình của mình ——

8. Chương 8

“Đại vương, mọi người đều biết Lạc quốc triều cương bại hoại, nhưng mà băng dày ba thước không chỉ một ngày lạnh. Mặc dù thầy bói tính ra ta là thanh long chuyển thế, nhưng chính là bí mật nói cho cha nương ta, không thể tưởng được cha nương ta thật sự là người thông minh, bọn họ thông báo cho tất cả mọi người biết, ta nếu không giả bộ ngốc, có thể sống đến bây giờ sao, chỉ sợ quan phủ sớm vì việc đó liền bắt ta chém đầu, có người nào làm hoàng đế, lại có thể nhận trong dân gian có người tự xưng là thanh long chuyển thế chứ.”

“Cái này thật cũng không sai.” Tiết Thiên Lưu gật đầu.

“Đầu óc của ta thật sự tốt hơn người khác rất nhiều, đọc nhanh như gió, nhìn qua là không quên, phụ tử không cần giảng, tự ta tùy tiện xem liền hiểu, chính là tính ta rất lười, phụ tử liền nghĩ ta không đọc sách, lại nói giả ngốc cũng rất thú vị, vì thế cứ tiếp tục giả bộ.”

Lạc Khả Khả lại thở dài một cái, nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Kỳ thật thầy bói có tìm ta, chúng ta nói chuyện một hồi, đoạn nói chuyện này mới là mục đích trọng yếu nhất để ta giả bộ.”

“Các người nói chuyện gì?”

Tiết Thiên Lưu hỏi, làm cho Lạc Khả Khả lên tiếng muốn nói, lại khó nói ra miệng, y nghiêng nghiêng đầu nói: “Đại vương, đoạn nói chuyện này rất kỳ quái, người chỉ nghe là tốt rồi. Kỳ thật từ lúc ta còn nhỏ, ta liền thường mơ, giấc mơ này rất chân thực làm cho ta muốn quên cũng không quên được.”

Lạc Khả Khả rất ít khi lộ ra biểu tình khó xử, tay Tiết Thiên Lưu đang xoa bóp lưng y không tự giác chậm lại, đồng thời thanh âm cũng trầm xuống.

“Giấc mơ gì?”

Lạc Khả Khả lại gãi đầu một chút, giấc mơ này từ sau khi y trưởng thành, mặc dù không thấy nữa, nhưng cảnh trong mơ vẫn rõ ràng như mới hôm qua.

“Trong mộng ta đều nhìn thấy một bạch ngành lão hổ toàn thân tuyết trắng, nó rất lớn! Người có biết, bạch ngành lão hổ là vua của muôn thú. Nó đứng ở nơi không xa ta, vẫn cứ nhìn chăm chăm ta, hại toàn thân ta không được tự nhiên, nhưng nó không cắn ta, cũng không muốn đuổi theo ta, chính là đứng ở chỗ đó, hai chúng ta cứ như vậy nhìn nhau, ta không hiểu được nó đang nhìn ta cái gì.”

Tay Tiết Thiên Lưu đang xoa lấy lưng Lạc Khả Khả đột nhiên dừng lại, hắn hơi hơi cau mày, lại lập tức giãn ra.

“Có lẽ nó nhìn thấy trên mặt đất, có một con thanh long lười biếng đang ngủ không biết trời đất, con thanh long kia cũng mở một đôi mắt mơ mơ màng màng ngủ không đủ trường nó, còn không rõ tình huống liền nói ‘ta đói’”

Lạc Khả Khả há hốc miệng, “Đại vương, người cũng biết đoán mệnh sao? Bằng không sao lại biết lúc đó ta nói với bạch ngành lão hổ kia là ta đói.”

Tiết Thiên Lưu muốn cười nhưng vẫn nhin xuống, cuối cùng hân hân lên môi Lạc Khả Khả, nhẹ nhàng nói: “Sau đó thì sao?”

“Dù sao liên thường thường mơ, con bạch ngạch lão hồ kia cũng không có vẻ ác ý với ta, hai chúng ta luôn nhìn nhau, chính là mỗi lần cự li đều ngắn lại, giống như đang nói cho chúng ta biết, sẽ có một ngày chúng ta chạm mặt, sau này ta thật không chịu nổi giấc mơ kỳ quái này, chạy đi tìm thầy bói kia, nói sự kiện này.”

“Rồi sau đó?”

Lạc Khả Khả nghiêng đầu nói: “Thầy bói nói, thanh long bạch hổ cùng ra đời, hai cường cùng tranh một phương, mệnh cách để vị của thanh long tuy chính, nhưng đáng tiếc... Đáng tiếc tính thanh long rất lười, nói thêm nếu ta không tỉnh lại, để vị sẽ bị bạch hổ cướp mất, ta nghe thực phiền, liền bắt đầu mắng hân.”

“Người mắng hân?” Tay Tiết Thiên Lưu dừng lại.

“Đương nhiên phải mắng, hân là cái gì, bằng cái gì đến nhà người ta nói ta cái gì là thanh long chuyển thế, khiến cho ta thống khổ không chịu nổi, còn phải giả ngốc, hơn nữa còn dám sai sử chúng ta phải sống thế nào?”

Lạc Khả Khả tưởng tượng đến những thống khổ mình phải chịu, liền tức giận, một bộ dáng muốn giết người. Thối thầy bói đáng giận, nghĩ mình đoán chuẩn là có thể nói lung tung như thế?

“Làm gì? Ta không làm hoàng đế liền chết sao, lão tử chính là không muốn làm hoàng đế, không được sao?”

Nhân sinh là từ mình quyết định, cũng không phải do trời quyết định, Lạc Khả Khả càng nói càng tức, tức đến mức những câu tục cũng đều nói ra.

“Ai muốn hân lắm nhắm nói đông nói tây, cho nên ta liền đập bể bảng hiệu của hân, nói với hân – lão tử không tin, nếu một người thích nhàn tản như ta phải bắt hạnh làm hoàng đế, mỗi ngày bận rộn đến muộn, việc đầu tiên ta muốn làm chính là đốt nhà hân, cho nên đêm hôm sau hân liền bỏ chạy hướng Bắc quốc.”

“Ha ha...” Tiết Thiên Lưu nghe, nhin không được cười ha ha.

Cho tới bây giờ hân chưa nghe qua có người bởi vì bị người khác nói có thể làm hoàng đế, liền tức giận chửi đối phương, còn uy hiếp đối phương nếu phải làm hoàng đế sẽ đốt nhà hân.

Nhưng thế này đích xác rất giống tác phong của Lạc Khả Khả, nếu muốn y làm hoàng đế, y thà... cả ngày ở nhà ngủ đến váng đầu, cũng không muốn làm hoàng đế mệt muốn chết, làm hại Tiết Thiên Lưu lại cười không ngừng được.

Lạc Khả Khả liếc hân một cái, có thể uy hiếp của y đối với người bình thường mà nói thực buồn cười, nhưng Tiết Thiên Lưu phải biết mới có thể tìm hiểu tâm lý của y mới đúng.

“Không thể tưởng được tên thầy bói đáng chết, trước khi đi còn hung ác nói cho ta, hân nói bạch hổ ở tại Bắc quốc, nếu ta không đáng tin như thế, hân đi đầu nhập vào bạch hổ, sau này để bạch hổ phong hân làm quốc sư: ta cũng nói với hân “thúi lắm, nếu bạch hổ dùng ngươi, chúng tổ bạch hổ cũng là đồ ngốc, ta cũng không tin con bạch hổ uy phong lẫm lẫm trong mơ của ta kia, lại là đồ ngốc”.

Tiết Thiên Lưu vuốt ve mái tóc dài của y, cảm thụ sự mềm mại của tóc cùng mùi thơm ngát không ngôn ngữ nào tả được, lười biếng nói: “Cái này trái lại...”

“Dù sao một giả ngốc chơi vui, hai giả ngốc có thể tị họa, cho nên ta liền cứ giả ngốc như thế, không nghĩ tới cuối cùng vẫn bị bắt vào cung làm hoàng đế.”

Tưởng tượng đến đây, Lạc Khả Khả nhin không được than ngắn thở dài, nhưng may mắn y làm hoàng đế còn chưa đăng cơ, cho nên y còn không tính là hoàng đế chân chính.

Tiết Thiên Lưu thần nhiên nói: “Giám quốc chính là thông tri Bắc quốc đã tìm được người kế vị, nhưng không hề để người chân chính đăng vị, cũng không chân chính triệu cáo thiên hạ, ta xem chỉ có mấy người biết thân phận của ngươi, cho nên ngươi cũng không phải hoàng đế, ngươi cũng không dính phải họa sát thân, chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?”

“Chẳng qua người đã là ái thê của ta.”

“Ái... Ái... Ái thê? Khụ khụ... Khụ...”

Lạc Khả Khả bởi vì hai chữ này quá kinh thế hãi tục, cho nên nghe xong thì lập tức sắc nước miếng ho không ngừng, Tiết Thiên Lưu liền giúp y vỗ lưng thuận khí, nhưng lực của Tiết Thiên Lưu lớn vô cùng, vỗ làm y thiếu chút nữa mất mạng.

Đôi tay nhỏ gầy của Lạc Khả Khả hướng về sau vẩy mạnh, ý bảo Tiết Thiên Lưu ngừng tay, bằng không y không bị hai từ “Ái thê” của hắn dọa chết, cũng bị hắn vỗ chết.

“Khụ khụ... Khụ... Đừng vỗ nữa, ta sắp bị người vỗ đến nội thương.”

Tiết Thiên Lưu phóng nhẹ lực đạo, Lạc Khả Khả cuối cùng thuận khí, y lau đi nước mắt bởi vì ho mà chảy xuống, nâng lên ánh mắt nước mắt lưng tròng, cũng không biết đôi mắt sương mù đầy lệ của y làm người khác yêu tiếc như nào, chẳng qua y bày tỏ cùng với hình dạng đáng yêu của y hoàn toàn không giống.

“Yêu, Đại vương, người lúc nào thì học cái loại vui đùa kỳ quái như này? Người thật sự trở nên rất kỳ quái nha, hại ta thiếu chút nữa sắc chết, hai chữ “ái thê” này cũng không thể tùy tiện nói.”

“Tùy người chọn, xem người muốn ái thê hay muốn ái hậu, hoặc muốn ta gọi người là nương tử đều được, tóm lại cả đời này người chính là vợ ta, chính người cũng đã nói “phu vi thiên, thê vi địa”, chúng ta nếu đã là vợ chồng, thì người chính là ái thê của ta.”

Lạc Khả Khả nghe, nhú mày. “Đại vương, người càng nói càng sai, ta là nam, sao có thể làm ái thê của người?”

“Thì đã sao, chúng ta đã phát sinh việc nam nữ, huống chi nam hay nữ đều là người a.”

Càng nghe càng quái, hơn nữa không phải hai chữ kỳ quái có thể hình dung, cảm Lạc Khả Khả thiếu chút nữa rơi xuống.

Chẳng lẽ Tiết Thiên Lưu điên rồi? Nhìn hắn rõ ràng thực bình thường.

Vẫn là làm hoàng đế liên bởi vì bận quá mà bị điên? Cho nên nói y không thích hợp làm hoàng đế, quả nhiên làm hoàng đế thật nguy hiểm, có thể bị điên.

“Đại vương, lúc người còn chưa gặp ta, cũng cùng rất nhiều nữ nhân phát sinh quan hệ, chẳng lẽ những người này đều là ái thê của người sao?”

Mặc dù Lạc Khả Khả chỉ có hai lần kinh nghiệm, nhưng hai lần này lại rất thích, làm cho y không cần nghĩ cũng biết, nhất định Tiết Thiên Lưu có rất nhiều nữ nhân, huống chi hắn cao lớn uy mãnh, khuôn mặt anh tuấn, nữ nhân bình thường nhìn thấy là muốn ngã vào, nếu y là nữ, chỉ sợ đã sớm ngã rồi.

Sắc mặt Tiết Thiên Lưu nghiêm lại, “Ta không yêu các nàng.”

Lạc Khả Khả càng nghe càng mơ hồ, “Người không yêu các nàng, cho nên bọn họ không phải thê của người? Vậy ngụ ý là người, người...” Y tròn tròn đôi mắt, “Người... Yêu ta?”

Sắc mặt Tiết Thiên Lưu không thay đổi, chính là nhìn thẳng vào y, đôi con ngươi sáng ngời hữu thần, làm cho Lạc Khả Khả bị hắn nhìn đến ý loạn hoảng hốt, thậm chí sợ đến lăn xuống giường, vội vàng bảo trì cự li cách Tiết Thiên Lưu ba thước.

“Đại... Đại vương, người đừng đùa ta, can đảm của ta rất nhỏ.”

Bọn y mới biết nhau vài ngày, hơn nữa một người là vong quốc chi quân (vua mất nước), một người là địch thủ quân diệt quốc, nói đến chuyện yêu hay không yêu, không khỏi rất đáng sợ.

Tiết Thiên Lưu không giữ chặt y, càng không có ôm chặt y vào người mình lần nữa, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm y không chớp, ánh mắt kia nóng bỏng vô cùng, làm cho Lạc Khả Khả cảm giác tê dại từ đầu đến chân, cảm giác giống như sắp bị ánh mắt của hắn hòa tan, chỉ còn lại một trái tim.

“Người không yêu ta sao? Khả Khả.”

“Ta... Ta...”

“Vậy vì sao người nguyên ý lên giường với ta? Vì sao không muốn Bách Hoa phu nhân hầu hạ ta? Người luôn luôn vô dục vô cầu, thừa nhận mình là một nam nhân có chí hướng rất nhỏ, vậy người lên giường với quân chủ một nước làm gì? Nếu không phải vì quyền, không phải vì danh, cũng không phải vì lợi, vậy vì sao người lại hiến thân cho ta?”

Đạo lý Tiết Thiên Lưu nói rất rõ ràng, nhất thời Lạc Khả Khả không biết biện bác như thế nào, y đích xác không cầu danh lợi quyền thế, nhưng nếu hỏi y vì sao lên giường với Tiết Thiên Lưu mà không dùng gian kế trốn đi, đáp án chỉ có một —— đó là y là một động vật giống đực, tham hưởng thụ hoan du. (biết là cái chi rầu đó)

“Đại vương, đó là bởi vì lên giường với người thực thoải mái. Người cũng không phải không biết, ta là người không sáng khoái thì không nằm, ở cùng chỗ với người thoải mái như vậy, ta sao có thể cự tuyệt?”

Lạc Khả Khả càng nói càng nhỏ tiếng, bởi vì y nhìn thấy ánh mắt của Tiết Thiên Lưu ảm đạm chìm xuống, làm cho thanh âm của y vốn đang có âm có từ, cũng theo đó giảm xuống.

Y không hiểu yêu, cũng không nghĩ yêu Tiết Thiên Lưu, chính là y không mù, y cũng biết Tiết Thiên Lưu đối xử với y tốt lắm.

Rõ ràng hắn có thể giết y, tra tấn y, thậm chí hắn có thể trói rồi xâm phạm y, nhưng hắn không làm cái gì, ngược lại kiên nhẫn chờ y ngã vào vòng ôm của hắn.

Không thể phủ nhận, Tiết Thiên Lưu đối với y vô cùng ôn nhu.

“Là vậy sao? Người cảm thấy như vậy sao?”

“Ân.”

Lạc Khả Khả gần như cúi đầu xuống, bởi vì ánh mắt ảm đạm của Tiết Thiên Lưu làm cho y thật khó đối mặt, nhưng y vẫn không muốn lừa gạt Tiết Thiên Lưu, huống chi Tiết Thiên Lưu cũng không phải là người y có thể lừa được.

Tiết Thiên Lưu đứng lên, vẻ mặt trở nên lạnh lùng. “Tựa như người nói ‘hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình’, ta cũng không phải là một người đi miễn cưỡng người khác. Người có thể đi, cũng có thể ở lại, nhưng ta sẽ không ôm người nữa, nếu người vì sáng khoái mới ở cùng với ta, tin tưởng sẽ có nhiều nam nhân cũng có kỹ xảo tốt, có thể làm cho người cảm thụ sáng khoái.”

“Đại... Đại vương...”

Mắt Lạc Khả Khả tròn tròn nhìn Tiết Thiên Lưu đang đi khỏi cung điện của mình.

Y vươn tay, giống như muốn vặn hỏi cái gì đó, nhưng chỉ bắt được không khí trống rỗng hư vô, mà Tiết Thiên Lưu đã nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của y.

Tự cứ Tiết Thiên Lưu vừa mới kí vẫn còn trong túi trước ngực, nhưng hiện tại tờ giấy đó không còn ý nghĩa gì nữa.

Lưng Lạc Khả Khả vẫn còn hơi đau, giữa hai đùi cũng còn cảm giác đau đớn, những việc tình giao vui vẻ giữa hai người tựa hồ không phải đêm qua, mà là chuyện thật lâu thật lâu trước kia...

~~o0o

~~“A a a a... Cái gì cũng được, đừng lại làm cho ta nhàm chán thế này.”

Lạc Khả Khả kêu to lên, sau khi kêu xong, chính là lại càng thấy trống rỗng.

Y ở trong cung này một tháng, đại bộ phận người Lạc quốc đã đầu hàng, Tiết Thiên Lưu cũng kiến thiết quy hoạch các thành trấn Lạc quốc một lần nữa, người không phục chỉ còn một bộ phận nhỏ, nhưng những người như vậy do Tiết Thiên Lưu đức chính mà càng lúc càng ít, đêm cũng không nhiều.

Lạc Khả Khả ở tại cung điện cũ, qua những ngày bình lặng.

Có lẽ bởi vì trong ánh mắt của người ngoài, y đã thất sủng, hoặc là Tiết Thiên Lưu không cho người khác đến quấy nhiễu y; tóm lại cung điện của y, trừ thủ vệ, không có một ai đến.

Y thật hoài niệm tình cảnh có nữ nhân đến tìm y gây hấn trước đây, ít nhất y còn có thể dùng gian kế lừa người khác xoay vòng vòng, nhưng hiện nay y chỉ có thể nói chuyện với kiến.

Đến cả Hầu Lực Võ trước đây cứ rảnh là lại chạy đến nói chuyện, đều vì được viễn phái đến nơi cuối cùng có dân chúng phản kháng để tìm hiểu, nên cũng không qua đây.

Mà y hoài niệm nhất, đương nhiên là Tiết Thiên Lưu.

Hắn không đến đây, suốt một tháng Lạc Khả Khả không nhìn thấy hắn, nghe nói hắn vì quốc sự bận rộn mà ngủ ở thư phòng, chúng nữ tử hậu cung đều đang đợi được hắn sủng ái.

Vốn Lạc Khả Khả luôn hy vọng nhân sinh được bình lặng, chỉ cần ăn đến no, ngủ đến no, y sẽ không còn muốn gì nữa, nhưng đến lúc y thật sự được sống cuộc sống mà y từng hy vọng, lại... lại... Lại cảm thấy nhàm chán muốn chết, hại y sắp “hoa oanh” rồi. (ta không hiểu từ này) (hình như nghĩa là nổ tung á, như bom nổ nhưng đây là hoa nổ? thua!)

Ô ô ô... Hiện nay y không chỉ cau mày ưu tư, mà là thậm đến muốn khóc.

Y rất nhớ Tiết Thiên Lưu, nhưng lại cảm thấy không có mặt mũi gì đi gặp hắn, tưởng tượng đến vẻ mặt cô đơn ảm đạm bỏ đi của Tiết Thiên Lưu lúc đó, y cũng rất đau lòng.

Trong một tháng này, có rất nhiều lần Lạc Khả Khả tự hỏi đến việc Tiết Thiên Lưu yêu y, nghĩ đến mức đầu y đau muốn chết.

Phải biết rằng làm cho đầu y đau là một chuyện thực khó khăn, bởi vì chuyện trên thế gian có khó đến đâu, y đều có thể dùng mảnh khỏe cùng vận may để vượt qua, chưa từng nghĩ một việc đến đau đầu.

Nhưng trong một tháng này y nghĩ chuyện yêu hay không yêu Tiết Thiên Lưu, làm cho đầu y đau vô cùng.

Y đương nhiên không yêu Tiết Thiên Lưu, chính là lúc hai người giao hoan thân thể vô cùng hòa hợp mà thôi.

Nhưng hiện tại không có Tiết Thiên Lưu, buổi tối y ngủ một mình cảm thấy rất lạnh, y chưa bao giờ nghĩ mình là người có thân hừ hàn, thể nhưng nửa đêm đều lạnh đến tỉnh lại, hơn nữa không nghe được tiếng cười hào sảng đến gần như làm thủng lỗ tai của hắn, y cảm thấy rất... Rất tịch mịch.

Đương nhiên y cũng đã lén chạy đến cửa ngoài Ngự Thư phòng, nhưng lại vì không biết nói gì với Tiết Thiên Lưu, liền bước thong thả trở về cung điện.

Càng kỳ quái chính là, thân thể của y... Nói ra thật mất thể diện, nhưng cuối cùng y hiểu được vì cái gì có phụ nhân không chịu nổi tịch mịch mà hồng hạnh xuất tường.

Hạ thân y đôi khi nóng nóng cứng cứng, nhất là lúc nghĩ đến việc Tiết Thiên Lưu cùng y giao hoan, nửa người dưới của y liền đứng lên trong nháy mắt, làm cho y không biết nên làm thế nào.

Có lẽ nào y kỳ thật là một người thực *** chăng? Chính là trước kia không biết đến cảm giác thư sướng của việc giao hoan, cho nên vẫn thủ thân như ngọc, mãi cho đến khi gặp Tiết Thiên Lưu, sau khi được Tiết Thiên Lưu cho “cái kia”, liền không nhận được dục vọng của bản thân nữa.

~~oOo

~~“Lạc tiên sinh... Lạc tiên sinh...”

Vừa nghe ba chữ “Lạc tiên sinh” này, tinh thần Lạc Khả Khả liền trở lại. Trong thiên hạ, người dùng danh xưng này để gọi y, đương nhiên chỉ có Hầu Lực Võ, kể từ lúc y hiến kế thu phục phản loạn, Hầu Lực Võ rất tôn kính y, thường thường gọi y là Lạc tiên sinh.

Xem ra Hầu Lực Võ đã trở về, như vậy y sẽ không nhàm chán đến muốn khóc nữa.

Y vui sướng chạy vội tới cửa, thiếu chút nữa va vào Hầu Lực Võ, may mắn Hầu Lực Võ nhanh chóng dừng chân, nhưng Lạc Khả Khả lại té ngã, Hầu Lực Võ vội vàng giang tay ôm lấy eo y, giữ vững thân mình cho y.

“Lạc tiên sinh, người không sao chứ?”

“Không... Không sao.”

Toàn thân Lạc Khả Khả run lên, tay Hầu Lực Võ mặc dù nhỏ hơn tay Tiệt Thiên Lưu một chút, nhưng cảm giác khi ôm eo y giống như Tiệt Thiên Lưu, làm cho toàn thân y tê dại.

“Lạc tiên sinh, vương thượng của ta dùng mưu kế người nói, phái ta đến đó chiêu hàng tên họ Trần kia, đại bộ phận đã đầu hàng, trừ bỏ tên họ Trần cùng thân tín của hắn không chịu đầu hàng, những người khác đều đã đầu hàng, đây có thể nói là thành công rất lớn, đây đều là công lao của Lạc tiên sinh người.”

“Không có gì, chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

Bởi vì hai người đứng rất gần, độ nóng của thân thể Hầu Lực Võ xông vào mũi Lạc Khả Khả, mà độ cao, thể hình của Hầu Lực Võ đều giống Tiệt Thiên Lưu, Lạc Khả Khả nhìn không được ý nghĩ muốn vươn tay sờ ***g ngực Hầu Lực Võ.

Ô ô, làm sao bây giờ? Y hình như muốn phát xuân!

“Lạc tiên sinh, người sao thế? Mặt của người rất hồng? Có phải không thoải mái không?”

Đúng, y rất không thoải mái, hơn nữa là vô cùng vô cùng không thoải mái.

Lạc Khả Khả nhìn mặt Hầu Lực Võ, ảo tưởng Tiệt Thiên Lưu đang đứng trước mặt y, y kim lòng không được gờ hai tay ôm lấy Hầu Lực Võ, Hầu Lực Võ sợ đến không dám động dẩy.

“Lạc tiên sinh, người sao thế?”

“Ta có chút không thoải mái, người ôm ta lên giường trước đi.”

Hầu Lực Võ tưởng Lạc Khả Khả thật sự không thoải mái, lập tức ôm lấy y, đi đến một căn phòng trong cung điện.

9. Chương 9

Tim Lạc Khả Khả thành thịch đập loạn, vị nam nhân trên người của Hầu Lực Võ với trên người Tiệt Thiên Lưu có chút giống nhau, nhất là thể cách của hai người càng giống, mặc dù Tiệt Thiên Lưu cường tráng hơn, nhưng là hiện ở lâu trong “Trạng thái tư xuân”, một ngư tôm cũng tốt thôi!

Lạc Khả Khả bỗng nhớ tới Tiệt Thiên Lưu cho y biết, nếu y chỉ tham đồ thân sắc khoái, chỉ cần nam nhân kỹ xảo tốt đều có thể khiến y cảm giác dục tiên dục tử.

“Hầu tướng quân, người... cùng phương diện kia thế nào?” Lạc Khả Khả hỏi có chút lớn mật.

Hầu Lực Võ không hiểu gian thoại của y lắm.

“Phương diện nào?”

“Nữ... Nữ nhân phương diện kia.” Lạc Khả Khả mở to mắt, thẳng nhìn chăm chú vào Hầu Lực Võ.

Hầu Lực Võ bị y nhìn có chút kỳ quái, hơn nữa Lạc Khả Khả hai má hồng hồng, ánh mắt mang bao nhiêu thể kiều mị, hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút không phù hợp.

Cái gì thế này, Lạc Khả Khả nhìn sao lại kiều mị động lòng người như thế? Chỉ bất quá y hỏi vấn đề này thật rất kỳ quái, bởi vì tôn kính Lạc Khả Khả, cho nên Hầu Lực Võ cũng không nói dối, nói thật lời thật.

“Chắc cũng không tệ, nữ nhân đều rất thích ta.”

Hầu Lực Võ mặc dù trả lời có chút ngượng ngùng, bất quá trong quân lính bình thường đều là nam nhân, hoàng sắc tiểu thoại mãn thiên phi, có thì sẽ càng thể hiện mị lực nam tính tương đối lẫn nhau, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Lạc Khả Khả nuốt một chút nước miếng, Hầu Lực Võ thoát nhìn kiện tráng có lực, nghe hắn nói vậy, kỹ xảo của hắn chắc cũng không tệ, y đã lâu không làm, bỗng nhiên muốn làm quá.

Hơn nữa là siêu muốn, nhất là thân của y, trải qua điều dôn của Tiệt Thiên Lưu xong, bỗng nhiên rất khát vọng có thể lại cùng nam nhân cùng nhau.

“Hầu Lực Võ, người có thể hôn hôn ta không?”

Hầu Lực Võ nhất thời mở lớn miệng, một khuôn mặt như nhìn thấy quỷ, rõ ràng vương thượng của hắn đã nói, Lạc Khả Khả không thích nam sắc, chính là cố ý lừa hắn.

Hắn lúc này mới yên tâm, dừng cảm ở trong đây nhàn nhã, nhưng hôm nay Lạc Khả Khả lại... lại yêu cầu hắn như vậy, sớm biết rằng Lạc Khả Khả đối hắn có hứng thú, hắn chết cũng không đến đây.

Hắn một bộ dạng muốn chạy trốn, nhưng Lạc Khả Khả ở trong lòng hắn, muốn đẩy lại đẩy không ra; sợ với tài trí của Lạc Khả Khả, sau này sẽ chinh hắn muốn sống không được, muốn chết không xong, nhưng là muốn hắn hôn một nam nhân... Hắn chỉ có nghĩ thôi cũng sắp nhũn chân.

Thấy hắn thật lâu không có hành động, Lạc Khả Khả rút cuộc chịu không nổi, y nắm lấy cổ họng của Hầu Lực Võ, đôi môi hồng dán lên miệng của Hầu Lực Võ.

Hầu Lực Võ bị y dọa muốn kêu to, y thuận thế vươn lưỡi tiến vào, từ lúc cùng Tiết Thiên Lưu, y đã học không ít kỹ xảo hôn, cách hôn như vậy có thể làm cho song phương *** tương cao.

Hầu Lực Võ bị y dọa nạt đến không dám động đây, mùi hương hơi thở của Lạc Khả Khả từ miệng vừa thơm vừa ngọt, đúng là nam nhân, nhưng là cùng nữ nhân hôn cũng không có hương dạng gì, hắn cảm thấy hô hấp của mình có chút nhanh hơn.

Nụ hôn này càng lúc càng kích tình, đầu lưỡi của Lạc Khả Khả ở trong miệng hắn không ngừng khiêu kích, trán đầu không khỏi bắt đầu đổ mồ hôi, hơn nữa Lạc Khả Khả ôm thật sự chặt, bàn tay nhỏ bé đã tiến vào y sam của hắn bắt đầu sờ soạng lung tung.

Bàn tay lạnh băng nhỏ bé kia khiến khí huyết của hắn dâng lên, dưới thân cũng gắng gượng trời lên.

Rõ ràng hắn đối nam nhân không hứng thú, hiện tại lại đột nhiên rất muốn đến một chút.

Này... Này rốt cuộc là chuyện như thế nào a? Trong lòng Hầu Lực Võ phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, thân thể của hắn đã sắp nhịn không được.

Ngược lại Lạc Khả Khả nguyên bản xuân tâm dâng dâng, ở trong nụ hôn phát hiện khí vị của Hầu Lực Võ cùng Tiết Thiên Lưu hoàn toàn không giống nhau, cho dù dáng người hắn có chút giống, tay rắn cho chút giống, chính là hắn vẫn hoàn toàn không phải Tiết Thiên Lưu.

Y lại cố gắng hôn nữa, hai bàn tay đã ở trên người Hầu Lực Võ loạn sờ, y nhớ kỹ khi đó y sờ Tiết Thiên Lưu như vậy, hưng phấn đến không nhịn được.

Nhưng y loạn sờ Hầu Lực Võ như vậy, nguyên bản nửa người dưới có chút sưng trướng lên lại càng lúc càng không lớn lên, cuối cùng thậm chí không phản ứng, hơn nữa y về sau còn cảm thấy có điểm ghê tởm.

Ác!

Nếu tiếp tục hôn, y sẽ ói.

Lạc Khả Khả vỗ vỗ ngực, bỗng nhiên có chút buồn nôn, xem ra kỹ xảo của Hầu Lực Võ tuy tốt, nhưng là hoàn toàn không hợp với y, bằng không y sẽ không khó chịu như thế.

Hầu Lực Võ đối nam nhân vẫn có chút ý thức bài cự, đúng là cảm giác hôn vừa rồi rất tốt, nhưng hắn cũng không muốn thật sự cùng nam nhân ở trên giường lăn qua lăn lại, hơn nữa hắn cũng đối với chuyện chính mình lại có phản ứng với nam nhân, sợ đến khuôn mặt tái nhợt.

Hắn trúng tà, hắn nhất định là trúng tà, bằng không sao có thể đối nam nhân... Oa, mới nghĩ đến lại khiến hắn muốn chết.

“Ngô... Lạc... Lạc tiên sinh, ta nghĩ ta còn có chuyện quan trọng, ta rời trước.” Hầu Lực Võ hận không thể chạy trốn khỏi đây.

Lạc Khả Khả vỗ vỗ bình tâm cảm giác ác tâm, tay phải tùy tiện khua loạn, hoàn toàn không thèm để ý hắn, ý bảo hắn có thể rời khỏi.

Thấy tình trạng đó, Hầu Lực Võ lên ngựa bỏ chạy.

Lạc Khả Khả lại khom lưng nôn mửa, còn ói đến vô cùng kịch liệt.

“Nguyên lai không phải cùng... nam nhân nào đều có thể.”

Sau khi ói đến hôn thiên ám địa, Lạc Khả Khả khuôn mặt tái nhợt nằm ở trên giường, vừa nghĩ tới cùng hôn môi với Hầu Lực Võ —— Nôn! Hại y lại muốn ói ra.

Nhưng vừa nghĩ tới Tiết Thiên Lưu cùng y hôn môi, “Đệ đệ” phía dưới y liền sinh long hoạt hổ.

Y che mặt lại, xong rồi, y đối nữ nhân không hứng thú, đối nam nhân cũng không hứng thú, chỉ đối với Tiết Thiên Lưu có hứng thú.

Cả đời y mà không có Tiết Thiên Lưu là không được?

Ô ô... Nhưng làm sao bây giờ? Tiết Thiên Lưu không bao giờ để ý đến y nữa, hơn nữa sẽ không ôm y nữa, mà Tiết Thiên Lưu còn là loại người nói là làm.

Giấc ngủ ngon của y lại một đêm mất trắng như trước, hơn nữa còn ôm chăn bông khóc rống lên, Tiết Thiên Lưu mới một tháng không để ý đến y, y cũng sắp chịu không nổi, nếu sau này hẳn không còn để ý đến y nữa, vậy y không phải so với chết còn khổ sở hơn?

Tựa như y bây giờ, so với chết còn thống khổ hơn trăm vạn lần.

Nhưng y không có tâm trạng nghĩ tới cơm nước, giống như người ta hay nói là bệnh tương tư... Ô oa, làm sao bây giờ? Y có thể thật sự yêu thương Tiết Thiên Lưu hay không?

~~oOo

~~“Lạc Khả Khả cầu kiến.”

Cung nhân bên người của Tiết Thiên Lưu lớn tiếng thông báo tên của Lạc Khả Khả.

Lạc Khả Khả tiến tới thư phòng, trong ngự thư phòng có Hầu Lực Võ cùng một nam tử trung niên, Tiết Thiên Lưu là quan trọng nhất.

Đã một tháng tám ngày bốn canh giờ y không có nhìn thấy Tiết Thiên Lưu, Tiết Thiên Lưu thoát nhìn cũng giống như trước, ngược lại y bởi vì đêm khóc, cho nên có chút tiêu tụy, ánh mắt còn có chút sưng hồng.

Ô ô... Y muốn leo lên đôi chân trắng kiện kia của Tiết Thiên Lưu quá, ngồi trên đó, khiến hẳn cười đến muốn chấn động lỗ tai, nhưng Tiết Thiên Lưu lại dùng một khuôn mặt lãnh đạm mà nhìn y, tựa như bọn y là lần đầu gặp mặt.

Tiết Thiên Lưu mặc dù từng nói yêu y, nhưng đã một tháng tám ngày bốn canh giờ, hẳn lại có hậu cung ba ngàn giai lệ, lại còn có Bách Hoa phu nhân người đẹp vô cùng tranh giành xuất hiện trên giường hẳn, hẳn có thể đã sớm thay đổi không?

Huống hồ là chính mình trước kia nói không yêu hẳn, Tiết Thiên Lưu là nam nhân rất có lòng tự trọng, bị cự tuyệt một lần, cũng sẽ không si luyến y nữa.

Đáng lẽ không nên để y phát hiện yêu thương Tiết Thiên Lưu, bây giờ đã quá muộn?

“Đại... Đại vương...”

Y nhìn trộm Tiết Thiên Lưu, hẳn thoát nhìn vẫn rất đẹp, rất rất đẹp, hại y nhìn đến muốn chảy nước miếng.

Y nhìn từ đôi môi của hẳn, nhìn đến bộ ngực y đã từng sờ, nhìn xuống chút nữa, nhìn về phía bộ vị hài đồng không nên nhìn, y phát giác mình như muốn phát điên.

“Khả Khả, ngươi có ý kiến gì?”

Có ý kiến gì?

Đương nhiên là leo lên đùi của Tiết Thiên Lưu, rồi ôm lấy cổ của hẳn, sau đó lại hôn cái miệng của hẳn a, rồi vươn hai tay của mình sờ soạng từng nơi trên người hẳn, từ phía trên đến phía dưới, rồi mới... rồi mới...

Lạc Khả Khả nuốt nước bọt đầy miệng, tiếp theo ảo tưởng.

Rồi mới chính là đi đến cái chỗ mà Tiết Thiên Lưu còn lớn hơn của y, sau khi hai người từ từ cởi y phục...

“Khả Khả, ngươi có ý kiến gì hay không? Vị này là Trần Thư Văn.”

Lạc Khả Khả cuối cùng hoàn hồn, lúc này mới nhớ tới tình cảnh hoạt sắc thiên hương vừa rồi cùng với y vô duyên, Tiết Thiên Lưu đã không thuộc về y, ô ô... Y lại muốn trốn vào trong chăn bông mà khóc.

Kẻ nam tử trung niên Trần Thư Văn còn hữu thư cuốn khí, một mặt hần nghiêng rằng thiết xỉ, cao ngạo ngược đầu lên.

“Ta tuyệt đối không quỳ dưới quân địch, cho dù ngươi có thể phá Lạc quốc ta, có thể tàn hại nhân dân Lạc quốc ta, cũng có thể đem ta bắt đến kinh thành, nhưng là ngươi tuyệt đối thắng không được thiên thiên vạn vạn dân Lạc quốc ta muốn phản lại Bắc quốc các ngươi.”

Vẻ mặt của Tiết Thiên Lưu vẫn như bình thường, nhưng Trần Thư Văn cứ chỉ thẳng vào mũi hần mà chửi rửa.

“Ngươi tiểu nhân vô sỉ, nếu còn có chút liêm sỉ, thì mau cút về nơi man di Bắc quốc của các ngươi, người Lạc quốc bọn ta há lại để cho các ngươi giày xéo, ta cho dù chết cũng phải liều mạng với ngươi...”

Hần... Hần cũng dám chửi Tiết Thiên Lưu yêu dấu của y, Lạc Khả Khả thiếu chút nữa nhảy lên, ngay cả sắc mặt sạm đen đi, y cả đời còn chưa từng tức giận lần nào...

Đúng rồi, lần trước Bách Hoa phu nhân thiếu chút nữa làm y tức giận, nhưng không giống lần này lại tức đến kịch liệt như vậy, Tiết Thiên Lưu ít nói, nhưng cũng không cho thấy là hần có thể để bị chửi như vậy.

“Ngươi cảm mến cho ta, kẻ hỗn đản này, ngươi nói Tiết Thiên Lưu tàn hại người Lạc quốc cái gì? Ngươi không quỳ quân chủ anh minh, lại đi quỳ lũ Quốc quân, Giam quốc, Tể tướng chó má của Lạc quốc, những người đó đã giết mấy trăm, mấy vạn người dân Lạc quốc, sao không thấy ngươi chửi bọn hần câu nào?”

“Ngươi man tử Bắc quốc, ngươi hiểu cái gì?”

Lạc Khả Khả tức đến mặt cũng muốn méo mó, “Nhìn rõ đi, ta đây vốn là hoàng đế kế vị của Lạc quốc, mắt chó của ngươi để đâu? Ngươi muốn tranh thủ thanh danh tốt? Muốn người khác xưng hô ngươi là anh hùng... Ta phi, ngươi giả quân tử đi lừa gạt thể đạo, đừng ở đây ném người hiện mắt.”

“Ngươi... Ngươi là Hoàng Thượng Lạc Khả Khả sắp kế nhiệm.” Trần Thư Văn quá sợ hãi, lập tức quỳ gối trước mặt của y. “Hoàng Thượng, nghe nói Bắc quốc xâm lấn hoàng cung, ngươi nhất định bị rất nhiều ủy khuất.”

“Ta không phải Hoàng Thượng, trước mắt ngươi vị này mới đúng, sau khi hần xâm lấn ta ngủ ngon, ăn no, so với Giam quốc đem ta nhốt trong hoàng cung còn tự do tự tại, ngươi nói ta ở đây có cái gì không tốt?”

“Nhưng... Nhưng kẻ này là địch nhân của Lạc quốc?” Khí thế của Trần Thư Văn bắt đầu giảm một chút, đại khái hần không muốn lại bị Lạc Khả Khả chửi một trận.

Hậu, đầu của hần là đầu đất sao? Lạc Khả Khả tức đến muốn đá hần một cước.

“Hần không phải, hần là ân nhân Lạc quốc. Lạc quốc loạn mấy năm, hiện giờ có quân chủ hiền minh xuất hiện, ngươi lại chỉ hỏi hần không phải người Lạc quốc? Ta nói ngươi đem chí khí của ngươi dùng sai chỗ, ngươi vì sao không đem chí khí này dùng ở trên người bình dân bách tính, giúp bọn hần khai sáng tốt hơn không?”

Lạc Khả Khả hướng về Tiết Thiên Lưu mà nói: “Hay ngươi muốn giết hần, khiến Lạc quốc lại loạn thêm mấy trăm năm nữa? Ngươi cho rằng chết sẽ là người có quyền có thể có tiền sao? Sai, chết đều là không quyền, không thế, không tiền của bình dân bách tính, binh lính chết một, bình dân sẽ chết một trăm, ngươi có thay những cụ già phụ nữ con trẻ nghĩ qua chưa? Không có, ngươi chỉ nghĩ ngươi không thể đầu hàng địch tộc. Vì sao? Chỉ bởi vì ngươi “phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị” buồn cười này.”

“Nhưng... Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, muốn giết hắn sao? Muốn phản hắn sao? Chờ một năm, nếu hắn còn khiến cho dân chúng lầm than, hoan nghênh người đến giết hắn; cho dù người không giết hắn, ta cũng sẽ một đao chém chết hắn, như vậy được chưa?”

Trần Thư Văn bị Lạc Khả Khả nói đến không còn lời đáp, mà Lạc Khả Khả vòng vòng bên cạnh hắn, càng chửi càng lớn thanh.

“Há chỉ người đọc qua sách, chỉ nghĩ đến thanh danh một mình người, không nghĩ tới dân chúng có an nhạ hay không? Đầu hàng dị tộc thì làm sao, nếu quân chủ dị tộc là minh quân, người cứu chính là thiên thiên vạn vạn bách tính thiên hạ, người đọc sách là muốn tâm vì dân chúng, hay chỉ nghĩ thanh danh của chính mình?”

Lạc Khả Khả hùng hổ hăm dọa, khí thế Trần Thư Văn đều bị y áp hạ.

Cuối cùng hắn đối Tiết Thiên Lưu nói: “Ta không biết người có phải là minh quân hay không, nhưng là ta nguyện ý vì người dốc sức, nếu một năm sau chúng tỏ người là hôn quân, ta nhất định sẽ tạo phản; nếu người là minh quân, đến lúc đó ta lại đến phụ kinh thỉnh tội.”

Trần Thư Văn nhìn phía Lạc Khả Khả, hy vọng đến lúc đó đợi y có thể đi chấp chương quốc sự.

Lạc Khả Khả nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, lắc lắc đầu. “Trước cho biết người, ta không phải hoàng đế, hơn nữa cũng không muốn làm hoàng đế, có hắn làm hoàng đế, ta vui đến khinh tông.”

“Thần hiểu được.”

Trần Thư Văn hướng cửa thư phòng mà ra, trước khi đi cũng không thèm nhìn Tiết Thiên Lưu cùng Hầu Lực Võ một cái.

~~o0o

~~Hầu Lực Võ ngăn ngó nói: “Như vậy đã thu phục hắn? Ta đã dùng hết cường bức lợi dụ, thậm chí đem toàn bộ người nhà của hắn bắt làm con tin đều đối hắn không dùng được, kết quả hắn lại bị chửi lia chửi lịa mà khuất phục.”

Lạc Khả Khả trừng mắt liếc hắn một cái, cái đầu như đậu hủ sao? Ai nói hắn khuất phục?

“Ai nói thu phục? Nếu là Đại vương nhà người quá kém cỏi, muốn hắn sang năm tạo phản, không cần cao hứng sớm như thế; còn có, mau thả người nhà của hắn ra, người nhà của hắn không có tội, bắt người nhà của hắn làm gì? Người làm như vậy, chỉ làm cho Trần Thư Văn càng phản cảm mà thôi.”

Tiết Thiên Lưu gật đầu, “Khả Khả nói đúng, đi thả bọn hắn ra.”

Vừa mới nghe âm thanh trầm thấp vui tai của Tiết Thiên Lưu, liền khiến hai chân của Lạc Khả Khả tê dại, toàn thân hư nhuyễn, y đã lâu đã lâu không nghe tiếng của hắn; y kim lòng không đậu mà dựa vào bên cạnh hắn, nhìn đôi chân trắng kiện có sức của hắn, siêu muốn leo lên.

Chính là Tiết Thiên Lưu còn để cho y leo lên sao?

Ô ô... Y làm sao càng ngày càng không chí khí, trước kia y không phải là người, thường dùng quỷ kế để người khác đừng làm phiền y nhất, hiện giờ muốn nghĩ cách làm phiền Tiết Thiên Lưu thì sao đây?

Không được, y không thể không chí khí như thế, ít nhất y... cũng là thanh long chuyển thế, há có thể không dùng được như thế; muốn lần nữa leo lên chân của Tiết Thiên Lưu, y dùng chút biện pháp không được sao?

Đúng a, cho dù Tiết Thiên Lưu đã không yêu y, thì tính sao?

Y sẽ nghĩ biện pháp lại khiến Tiết Thiên Lưu yêu y không được sao, với vai diễn từ nhỏ đến lớn của y, nhất định có thể thuận lợi thành công, dù sao bị Tiết Thiên Lưu sẽ nói thức phá.

“Đại vương, ta tự nhiên cảm thấy đầu rất choáng váng a...”

Lạc Khả Khả ần ần đầu, một dáng vẻ sắp ngã.

Hầu Lực Võ muốn vươn tay, lập tức nghĩ đến chuyện lúc trước, hắn từ hoàng cung chạy về nhà, vừa nghĩ tới đôi môi hồng của Lạc Khả Khả, nửa người dưới vô dụng của hắn lại có phản ứng, sợ đến mức hắn vào trong miếu cầu thần bái phật, chỉ hy vọng tà trong người mình lập tức bị tẩy trừ.

Suy nghĩ, tay của Hầu Lực Võ sợ hãi rút về.

May mắn hắn không vươn tay, bằng không Lạc Khả Khả nhất định sẽ cắn rứt tay hắn, ai muốn hắn đến gần chuyện.

“Thế nào? Khả Khả...” Tiệt Thiên Lưu vươn tay dịu y.

Lạc Khả Khả thuận thế hướng vào trong lòng của Tiệt Thiên Lưu, tới một chút, lại tới một chút là có thể leo lên chân hắn. Ít nhất y hiện giờ đã đứng đến chân của hắn, cho nên tay y liền mạnh mẽ sờ hắn tiếp.

Oa, cơ thể của Tiệt Thiên Lưu trắng trắng rắn chắc, hắn siêu tưởng niệm hai đùi xinh đẹp đã lâu không thấy này, y cảm động đến trong mắt có chút lệ thủy ướt át.

Chính là hiện giờ không có thời gian cảm động, trước tiên leo lên rồi nói.

Lạc Khả Khả bước đi, tự động leo lên đùi của Tiệt Thiên Lưu; vừa mới leo lên đùi của hắn, bộ ngực tưởng nhớ lại ngay trước mặt, khiến y nhịn không được mà đưa tay tiến vào y phục của hắn mà sờ soạng.

“Khả Khả...” Tiệt Thiên Lưu nhẹ mở đôi môi gọi tên y.

Lạc Khả Khả tựa như mèo cái thời kỳ phát tình mà toàn thân khô nhiệt, đói khát mà nhìn đôi môi của Tiệt Thiên Lưu. Y muốn hôn một chút, rồi lại liếm một chút, lại hút vài lần...

Không chỉ hôn miệng, y còn muốn hôn cổ của hắn, rồi lại cắn một chút hồng nhũ của hắn...

“Đại vương, thành tín là căn bản của một người, một người nếu mất đi thành tín, liền mất đi tư cách làm người.”

Hầu Lực Võ trợn mắt há hốc mồm, Lạc Khả Khả vừa mới nói đầu y choáng váng, chính là y leo lên chân của vương thượng thì tay chân cũng dùng, hơn nữa còn rất nhanh, thoát nhìn tuyệt không giống dáng vẻ người không thoải mái.

Hơn nữa vẻ mặt y nhìn vương thượng mê đắm, một khuôn mặt muốn đem vương thượng “Sách ăn vào bụng”, thật rất kỳ quái.

Càng kỳ quái chính là, vương thượng Tiệt Thiên Lưu của mình, vẻ mặt của hắn như muốn cười mà phải kiềm nén không cười, một tay đặt trên lưng của Lạc Khả Khả, phòng ngừa Lạc Khả Khả bất ổn mà từ trên đùi của hắn té xuống.

Không khí của hai người rõ ràng rất quỷ dị, không thể tưởng được Lạc Khả Khả mới lên tiếng, lại bắt đầu đàm vấn đề thành tín, mà Tiệt Thiên Lưu cũng trả lời vô cùng thành thật.

“Người nói đúng vậy, thành tín đích xác là nguyên tắc căn bản nhất của làm người.”

Nhìn đôi môi của Tiệt Thiên Lưu khép mở, Lạc Khả Khả muốn nhào tới hôn một cái, chính là tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu (không nhịn việc nhỏ không làm được việc lớn), nhịn một chút nữa là được rồi.

Chỉ cần nhịn một chút nữa, chờ một chút muốn hôn thế nào, hút thế nào cắn thế nào, đều là tự do của y.

“Đại vương, đây là tấm tự cứ lần trước của ngươi, ước định trên này ngươi có thể thực hiện không?” Lạc Khả Khả đem tấm giấy trên thân lấy ra.

Hầu Lực Võ rất muốn nhìn xem trên tấm tự cứ kia viết cái gì?

Bởi vì Tiệt Thiên Lưu bỗng nhiên ngửa đầu cười to lên, mà Lạc Khả Khả ôm chặt cổ hắn, như sẽ bị y lay xuống.

“Được, ta thực hiện.”

Hầu Lực Võ còn chưa nhìn tự cứ kia, Tiệt Thiên Lưu liền hướng cửa nói: “Lực Võ, ngươi có thể đi ra ngoài, ta cùng Khả Khả có việc tư phi thường trọng yếu cần đàm.”

Hắn chuyển hướng Lạc Khả Khả, biểu tình ần ần dẫn ý cười.”Dù sao thành tín của một người là rất trọng yếu.”

Hầu Lực Vô kinh ngạc đến hai tròng mắt muốn rớt ra, hắn xem Lạc Khả Khả một khuôn mặt mê đắm mà nhìn Tiệt Thiên Lưu, còn Tiệt Thiên Lưu cũng hai mắt sáng rực mà nhìn Lạc Khả Khả.

Hai người này đang muốn diễn trò gì, hắn hoàn toàn không hiểu, đành phải thuận ứng lời của Tiệt Thiên Lưu đi ra ngoài.

Bất quá trước khi đi ra, nhìn thấy mị nhãn của Lạc Khả Khả như tơ, khổ của hắn có chút là lạ, hắn vội vàng xông ra cửa.

Trúng tà, hắn nhất định lại trúng tà!

10. Chương 10

Ngự Thư phòng không có giường lớn, chỉ có một cái giường nhỏ để nghỉ ngơi, nhưng Hầu Lực Vô vừa đi ra ngoài, Lạc Khả Khả đã chịu không nổi hôn lên môi Tiệt Thiên Lưu, đem hắn áp lên giường.

Ô ô, quả nhiên Tiệt Thiên Lưu thật sự là tốt nhất, Hầu Lực Vô giả căn bản là không dùng được.

Tiệt Thiên Lưu mới hôn mạnh y một chút, toàn thân y liền mềm nhũn, hôn một chút nữa, toàn thân y liền phát nóng, hôn vài cái sau, toàn thân y đã nhũn ra ghé lên người Tiệt Thiên Lưu thở dốc.

Hai bàn tay Tiệt Thiên Lưu lướt qua mái tóc tơ của y, từ bờ môi của y hôn một đường đến cổ y.

Đầu Lạc Khả Khả ngửa ra sau, đem cổ của mình hiến ra.

“Đại vương, ta... ta nghĩ thật lâu...”

Y thở hổn hển, tim đập thật nhanh, ngón cái của Tiệt Thiên Lưu xoa nắn hồng nhũ của y, làm cho y rên rỉ ra tiếng, còn chưa đụng đến nửa dưới của y, thắt lưng y đã uốn éo, hai đùi quặp chặt eo của Tiệt Thiên Lưu.

“Nghĩ cái gì?” Tiệt Thiên Lưu chậm rãi cởi quần áo ra.

Nhìn thấy thân thể tinh mỹ của hắn, Lạc Khả Khả thiếu chút nữa chảy nước miếng, y cũng không chút thẹn thùng, ngay lập tức cởi quần áo của mình, hận không thể ngay lập tức dán chặt lấy Tiệt Thiên Lưu.

“Ta nghĩ ta đã yêu ngươi.” Lạc Khả Khả nói không chút thẹn thùng.

Đây là kết luận y có được sau một tháng mất ngủ, nghĩ đến nỗi đau sắp đau chết, không biết tra tấn y bao lâu mới có được.

Tiệt Thiên Lưu nở nụ cười, hắn trượt tay xuống, hướng đến bờ mông trắng nõn của Lạc Khả Khả, Lạc Khả Khả nhẹ nhàng thở dốc vì kinh ngạc.

Tiệt Thiên Lưu lại nhẹ cắn lỗ tai y. “Ta biết sẽ có một ngày ngươi nghĩ thông suốt.”

Lạc Khả Khả kinh hô: “Hay là ngươi cố ý không để ý tới ta, giả thành đáng vẻ thật cô đơn, chính là muốn đầu của ta đau muốn chết, đem chuyện này nghĩ thông suốt?”

Tiệt Thiên Lưu không hề che giấu gạt đầu thừa nhận, lúc đó đúng là hắn cố ý làm bộ làm tịch, chính là muốn Lạc Khả Khả hiểu rõ quan hệ của hai người, bằng không với người luôn ngốc nghếch trong chuyện tình cảm như Lạc Khả Khả, hai người bọn họ không phải tốn rất nhiều thời gian sao?

“Đúng vậy, bằng không sao ngươi có thể nghĩ thông suốt được, cả đời chúng ta không phải đều phí thời gian cho loại quan hệ nửa vời như vậy sao? Ta chỉ muốn ngươi mau nghĩ thông suốt một chút thôi.”

Không thể tưởng được Tiệt Thiên Lưu lại đáng giận như thế, thế nhưng lại diễn trò với y, tưởng tượng đến tra tấn cùng mất ngủ trong một tháng này, liền cả cơm y thích ăn nhất cũng ăn không vào, hắn thiếu y rất nhiều!

“Người... Người có biết ta nghĩ nhiều đến mức đầu cũng sắp nứt thành hai nửa, hơn nữa còn nghĩ đến sau này có thể người sẽ không để ý đến ta, hại ta chui vào chăn bông khóc rất lâu.”

Trong mâu quang của Tiệt Thiên Lưu lóe lên một loại kinh hỉ cùng nhiệt tình.

“Người vì ta mà lén khóc sao?”

“Ngô ngô... ngô...”

Chuyện mắt thể diện như thế, Lạc Khả Khả không mong chính miệng mình thừa nhận.

Dáng vẻ méo máo của y vô cùng khả ái, Tiệt Thiên Lưu xoay mặt y lại, hôn lên môi y, nhưng Lạc Khả Khả tức giận cự tuyệt hẳn.

Y quay mặt qua, tức giận nói: “Không hôn, không cho người hôn!”

“Khả Khả, người tức giận sao?”

“Không tức giận, ta chỉ muốn làm cho người hối hận.”

Lạc Khả Khả cười gian đưa tờ cam kết kia ra, nhìn chăm chú những dòng chữ phía trên.

“Đại vương, thành tín là một nguyên tắc cơ bản nhất của con người, bây giờ Khả Khả muốn người tin thủ thừa nặc, đổi ta tiến vào, người nhận.”

Trong đôi mắt Tiệt Thiên Lưu xoẹt qua một loại quang mang cao thâm khó đoán, không biết đang nghĩ cái gì.

Lạc Khả Khả cười vô cùng vui vẻ, lần này tuyệt đối bảo đảm an toàn, cho dù y có lại khờ dại đến thế nào, dù đã có hai lần kinh nghiệm, hôm nay còn phải tiến hành lần thứ ba, rốt cuộc Tiệt Thiên Lưu cũng không lừa y được nữa.

“Được rồi.”

Lạc Khả Khả dùng nụ hôn chặn miệng Tiệt Thiên Lưu, thuận tiện còn bỏ thêm vài câu nói hung dữ.

“Hừ hừ, ai bảo người chọc tức ta, ta vốn còn nghĩ cho dù người không làm theo đúng cam kết cũng không sao, tóm lại chỉ cần chúng ta ở cùng nhau là tốt rồi, nhưng người lại chọc giận ta, ta sẽ cho người trả giá, ai bảo người cũng dám lừa gạt ta.”

Nguyên bản là Lạc Khả Khả chủ động hôn hẳn, nhưng lúc Tiệt Thiên Lưu cũng vươn lưỡi quấn lấy đầu lưỡi của y, một hồi run rẩy đánh thẳng vào sau lưng Lạc Khả Khả.

Hừ, lần này y sẽ không để cho Tiệt Thiên Lưu hài lòng như ý!

Lạc Khả Khả không nhận thua, sờ loạn trên thân thể trần trụi của Tiệt Thiên Lưu.

Tiệt Thiên Lưu nhẹ cắn môi dưới căng mọng của Lạc Khả Khả, hai bàn tay lại quay về vuốt ve tấm lưng trắng nõn non mềm của y.

Cảm giác được tay của Tiệt Thiên Lưu ở phía sau lưng y chậm rãi trượt xuống, y không khỏi đoán hay là Tiệt Thiên Lưu tưởng tượng như lần trước, trộm tiến vào giữa mông y, vuốt ve cho y thần hồn câu tút, làm cho y chủ động để Tiệt Thiên Lưu tiến nhập vào thể nội của y.

Lạc Khả Khả vội vàng lắc lắc lưng, trùng mắt với hắn. “Lần này người đừng mơ thực hiện được.”

Tiệt Thiên Lưu giống như muốn cười ra, nhưng vẫn nhịn xuống.

Lạc Khả Khả túm lấy cánh tay hắn, “Không cho phép sờ lưng cùng mông của ta, bàn tay bỏ ra, chỉ có thể sờ phía trước của ta, ta sẽ không lại bị lừa đơn giản như vậy.”

“Khả Khả...”

Không để ý đến tiếng gọi ôn tình của hắn, Lạc Khả Khả lại trùng mắt với hắn, tóm lại hôm nay y phải là người chủ động.

Không biết cái tròng mắt của y hữu hiệu, hay là Tiết Thiên Lưu thật sự bỏ cuộc, hắn không sờ phía sau của y nữa, nhưng hai bàn tay hắn lại ôm lấy xoa nắn hồng điểm trước ngực của y, không ngừng kích thích, sau khi hút, lại nhẹ cắn.

Thoải mái cùng khoái cảm chậm rãi lan ra toàn thân, hai bàn tay Lạc Khả Khả ôm lấy lưng Tiết Thiên Lưu, hô hấp dần dập.

Tiết Thiên Lưu càng hôn càng đi xuống, rồi bàn tay to của hắn vươn ra, chế trụ phân thân của Lạc Khả Khả.

“Ngô a...”

Hạ thân của Lạc Khả Khả dưới vuốt ve của Tiết Thiên Lưu bắt đầu thức tỉnh, toàn thân y run rẩy, hai má đỏ ửng, thân mình cũng run rẩy không ngừng được.

“Này, bảo người nằm phía dưới, để ta tiến vào, người đồng ý rồi.”

Thanh âm Lạc Khả Khả run rẩy, nếu không tiến hành các bước tiếp theo, nhất định y sẽ bị Tiết Thiên Lưu kích động đến thần hồn điên đảo, hướng hồ dục vọng y tràn đầy mật dịch, lại dính lại ướt, chỗ tư mật cũng vừa nóng vừa ngứa, dường như đang hoài niệm cảm giác bị nhồi chặt.

Đúng là Tiết Thiên Lưu không có vuốt ve mật huyết của y, thân thể y còn nhớ kỹ từng khoái cảm khi bị Tiết Thiên Lưu xỏ xuyên qua, lại bị hắn vuốt ve nữa, y nhất định sẽ khí giới đầu hàng, cho nên y phải tốc chiến tốc thắng. (được mới lạ =))))))))~)

Bởi vì từ trong ánh mắt có vẻ muốn cười không cười của Tiết Thiên Lưu, Lạc Khả Khả nhìn ra được hắn đang đợi y khí giới đầu hàng, mà y đánh cuộc vào khẩu khí này, tuyệt đối sẽ không nhận thua.

Tiết Thiên Lưu động cũng không động, theo cái đầu cổ áp y xuống.

Lạc Khả Khả so từng tự cứ mà nói: “Chữ này chính là người viết, chúng ta rõ ràng đã thỏa thuận, người không thể đổi ý.”

“Hiện tại không phải ta không làm cái gì sao, người gấp cái gì?”

Mặc dù hắn nói như vậy, nhưng Lạc Khả Khả nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng là một khuôn mặt không muốn làm, bằng không làm gì còn áp ở trên người y?

Không thể tưởng được mặt Tiết Thiên Lưu lại dần đi xuống, làm cho y cảm thấy có điểm quái dị.

Bởi vì hai bàn tay của hắn liên tục xoa nắn hạ thân của y, mà mặt của hắn càng dựa vào gần, gần đến mức môi hắn sắp đụng đến phân thân của y.

“Người làm gì?”

Lạc Khả Khả thiếu chút nữa kêu thất thanh, bởi vì Tiết Thiên Lưu lại... lại ngậm phân thân của y vào bên trong, làm cho y bị dọa nhảy dựng lên.

Hai bàn tay Tiết Thiên Lưu xoa nhẹ ở hệ rễ của y, đầu lưỡi qua lại khiêu khích đỉnh của y, đâm trái đâm phải, khoái cảm mãnh liệt làm cho Lạc Khả Khả cong lưng, nước mắt cũng tràn ra hốc mắt.

“Người... Người làm gì?”

Y không ngừng thở dốc, gần như nói không nên lời, Tiết Thiên Lưu hết liếm lại mút, thân thể y trở nên mềm nhũn, y túm lấy gối trên giường, không ngừng lắc lắc khuôn mặt dính đầy mồ hôi.

“Ngô ngô... Ân...”

Lạc Khả Khả mím chặt hai môi vẫn không nhìn được phát ra tiếng rên rỉ, một bàn tay đang xoa nắn phân thân chuyển hướng ra phía sau y, thâm nhập vào chỗ tư mật đã sớm ẩm ướt của y.

“Không được... không được... rút ra... Người như vậy là làm bừa...”

Dưới công kích trước sau của Tiết Thiên Lưu, trong đầu Lạc Khả Khả không ngừng tuôn ra hỏa hoa, nếu không phải không muốn cho Tiết Thiên Lưu thực hiện được, y đã sớm mở hai đùi, hoan nghênh Tiết Thiên Lưu tiến vào.

“Chính là thực thoải mái đúng không?”

Chính là thoải mái muốn chết, Tiết Thiên Lưu ngoáy loạn bên trong y, khiêu khích điểm mẫn cảm của y, đau đớn rất nhẹ lúc đầu nhanh chóng biến thành khoái cảm, cuốn trôi thể xác và tinh thần của y.

“Rõ ràng trên tự cứ... Ừ... A... A...”

Tiết Thiên Lưu hôn một cái lên hạ thân khả ái của y, bày tỏ không cho Lạc Khả Khả phản bác.

“Nơi này của ngươi không phải đang tiến vào sao? Ta không phải đang nhận sao?”

Lạc Khả Khả trợn tròn mắt, nhìn Tiết Thiên Lưu cười đến vô cùng gian tà, y tức muốn chết, chính là tay của Tiết Thiên Lưu bắt đầu trườn động trong mật huyết của y, làm cho y kêu to ra tiếng, dục vọng khổng lồ không được sắp phun ra.

“Đồ bại hoại... Thật xấu...”

“Ta đều chiếu theo tự cứ làm, ngươi cũng dám nói ta bại hoại...”

“Ngô ân... A... A a... A...”

Lạc Khả Khả lần thứ hai hét to lên, toàn thân đỏ ửng, thất lực y không ngừng lắc lư, không phải muốn thoát khỏi ngón tay kịch liệt của Tiết Thiên Lưu, mà lúc hần tiến nhập liền cùng chuyển động.

Hơn nữa tốc độ của Tiết Thiên Lưu càng lúc càng nhanh, ngay lúc y sắp chịu không nổi, Tiết Thiên Lưu đột nhiên rút ngón tay ra, rời khỏi nửa người dưới của y.

“Ngươi... Ngươi làm gì?”

Dục hỏa đốt người làm cho Lạc Khả Khả sắp phát cuồng, cái gì cái cớ, tuyệt không nhận thua, hiện đã sớm thành khối tiêu vân tán.

Tóm lại, y hiện là một nam nhân không có cốt khí, trừ bỏ muốn Tiết Thiên Lưu, rốt cuộc không thể nghĩ được cái gì; nếu muốn báo thù, chờ qua cửa này hãy nói lại.

Tiết Thiên Lưu kéo hai đùi hư nhuyển của y ra, chậm rãi đâm phân thân đứng thẳng của hần vào, Lạc Khả Khả ôm lấy hông của hần cào loạn, tranh thủ báo thù; nhưng mà lúc Tiết Thiên Lưu vận động trở nên nhanh hơn, tay đang cào của Lạc Khả Khả đã sớm túm lấy giường, khí giới đầu hàng kiêu ngâm không ngừng.

Lúc hai người lần thứ hai chạm môi thì, Lạc Khả Khả đã sắp bị hần đỉnh đến hôn mê.

~~oOo

~~“Ngô ân...” Lạc Khả Khả khẽ mở hai mắt nhập nhèm, hơi thanh tỉnh lại.

Hai người còn nằm trên giường, chẳng qua giường rất nhỏ, cho nên Tiết Thiên Lưu phải ôm lấy y, để cho y nằm ở trên người mình, để tránh cho y ngã xuống.

“Hừ! Không cần ngươi ôm.”

Sau khi Lạc Khả Khả thanh tỉnh, sẽ tính trưởng cũ, ai bảo Tiết Thiên Lưu luôn đùa giỡn y.

“Lại thế nào? Khả khả.”

“Đại vương, ngươi lại lừa ta, chuyện vừa nãy rõ ràng không giống với chuyện chúng ta đã nói lúc trước.”

Tươi cười của Tiết Thiên Lưu không thay đổi, “Chính là làm như vậy cũng không sai a, ta đích xác thực hiện ước định của ta, huống hồ khi ấy Khả Khả cũng vô cùng thoải mái.”

“Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là ngươi rất bại hoại.” Lạc Khả Khả hung hăng trừng mắt nhìn hần.

Tiết Thiên Lưu cảm thấy lúc Lạc Khả Khả trừng người thì mặt thái vô cùng, một bàn tay to lại bắt đầu không an phận, dao động trên lưng y.

Lạc Khả Khả ném mạnh tay hất ra, một bộ dáng tuyệt không cho hắn thực hiện được. “Nếu Đại vương mỗi lần đều muốn ta, ta đây không bao giờ... muốn cho Đại vương bế nữa.”

Nhìn y hình như là nghiêm túc, cuối cùng Tiết Thiên Lưu cũng nghiêm chỉnh lại.

Gặp được một thanh long không sợ quyền uy của hắn, hơn nữa cũng rất thông minh, hắn sẽ thuận theo cách làm của y, sau khi... chính là gặp chiêu sách chiêu la (hàm ý là thiên la địa võng/ mắt thấy quăng lưới nhưng né không được).

“Vậy người muốn thế nào?”

“Lại viết một tờ tự cứ nữa, hơn nữa lần này phải chú thích rõ ràng tuyệt đối không thể ra vẻ, bằng không ta sẽ không bao giờ... cho Đại vương chạm nữa.”

Hình dáng tuyệt không thỏa hiệp kia của y, làm cho Tiết Thiên Lưu thở dài, hắn cũng quay lại nói, làm cho Lạc Khả Khả không có lời nào biện giải.

“Mỗi lần tự cứ đều là người viết ta kí, ta không hề thiết kế hại người, là tự cứ của người không minh bạch, người có thể trách ai?”

Lạc Khả Khả tức đến cắn răng cắn lợi, chính là Tiết Thiên Lưu nói không hề sai.

Nhưng vừa mới làm xong một lần, hơn nữa lần này còn siêu lâu, làm cho xương sống thất lưng của y đau, mặc dù không đau bằng hai lần trước, nhưng vẫn rất đau a, y không muốn lại đau một lần nữa.

“Mặc kệ, tóm lại Đại vương kí vào tự cứ này liền đúng...”

“Được rồi, ta kí, ta kí xong, chúng ta đến cung điện của người lại làm một lần.”

Bị nổi khổ tương tự nhiều tháng, một lần vừa xong làm Lạc Khả Khả cũng cảm thấy ý do mệt mỏi, chính là y cố ý muốn tra tấn Tiết Thiên Lưu, làm cho hắn biết mình không phải là người dễ lừa như thế.

“Không được, thất lưng của ta rất mỏi, lưng đau quá, nơi bị người “bắt nạt” lại càng đau.”

Tiết Thiên Lưu lại giống như lúc trước giúp y xoa bóp, đau đón lại giống như thường ngày bay đi, huống chi lần này cũng không đau giống như hai lần trước.

Lạc Khả Khả ghé vào trên người Tiết Thiên Lưu, mặc bàn tay của hắn di chuyển toàn thân y, chỉ là lần này tay Tiết Thiên Lưu không quá trung thực, dường như cũng biết lần này y không quá đau.

Ở dưới ôn nhu mát xa, có dấu điểm vuốt ve.

Hơi thở của Lạc Khả Khả trở nên dồn dập, đến đôi mắt cũng tỏa ra xuân ý, phân thân chậm rãi đứng thẳng, nhất là Tiết Thiên Lưu không ngừng mát xa cái mông của y, mỗi lần đều tới gần bộ vị trọng điểm, làm cho y xuân tâm ám động.

“Đại... Đại vương...” Y phát ra tiếng kêu giống như mèo phát xuân.

Tiết Thiên Lưu ở bên tai y liếm mát, “Chúng ta quay về cung điện của người đi!”

Chỉ là nghe Tiết Thiên Lưu thầm thì tư mật, liền làm cho toàn thân Lạc Khả Khả sắp nổ mạnh, y gật gật đầu, ngay cả khí lực mặc quần áo cũng không có, còn phải để Tiết Thiên Lưu giúp y mặc quần áo.

“Tiết... Tiết khổ chưa mặc...”

Tiết Thiên Lưu tập trung giúp y khoác áo, lại bỏ qua bộ vị trọng yếu nhất, làm cho Lạc Khả Khả nhìn không được nhắc nhở hắn.

“Không mặc, chờ một hồi ta sẽ trực tiếp công hãm thành trì.”

Hắn thật sự rất gợi tình, làm cho toàn thân Lạc Khả Khả run rẩy, trong não giống như hiện ra họa diện mà Tiết Thiên Lưu nói, trên khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

Nhưng phải nói, y tuyệt đối sẽ không quên. “Đại vương vừa mới lập tự cứ, lần này đổi ta công hãm thành trì Đại vương, cho nên ta phải mặc tiết khổ.”

Tiết Thiên Lưu giống như muốn trợn trắng mắt, nhưng vẫn nhẫn xuống.

Lạc Khả Khả vươn hai đùi, Tiết Thiên Lưu không tình nguyện giúp y mặc khổ, lúc này y mới hỉ thượng đuôi lông mày.

Y ở bên tai Tiết Thiên Lưu nói nhỏ: “Ta xem Đại vương không cần mặc khổ tử, như vậy ta mới có thể nhanh chóng công hãm thành trì.”

Y nói giống như đồ tể đang mài dao hướng đến sơn dương, làm cho Tiết Thiên Lưu nhìn không được cười to, thiếu chút nữa cười đến không thở nổi, hẩn nhẹ ôm Lạc Khả Khả, đi vào cung điện của y.

~~o0o

~~Đuối cung nhân hầu hạ ra, hai người lập tức ôm nhau ngã lên giường, như là nệm không đủ hương vị của đối phương, nuốt lấy mật tân trong miệng của nhau.

Cởi đai áo, một lỏng tay của Tiết Thiên Lưu liền kéo tiết khổ của Lạc Khả Khả xuống; Lạc Khả Khả không cam lòng yếu thế, cũng một tay liền lột khổ tử của hẩn xuống.

“Đại vương, nguyên tắc làm người cơ bản nhất chính là hai chữ thành tín, mời người ngoan ngoãn nằm trên giường, để cho ta hầu hạ người đi.”

Nhìn biểu tình mừng rỡ trên khuôn mặt của y, Tiết Thiên Lưu nhẹ than thở: “Người nhất định phải tính toán chi li như thế sao?”

“Đại vương, ngoan ngoãn nằm là được rồi.”

Lạc Khả Khả không đồng tình với hẩn, đúng là vừa rồi đã không quá đau, hơn nữa còn làm cho y hưởng thụ cao trào vui thích hơn hai lần trước, nhưng cũng không đại biểu y không có nguyên tắc.

“Được rồi.” Tiết Thiên Lưu nghe lời nằm ở trên giường.

Lúc này Lạc Khả Khả mới vui vẻ hôn hẩn, mà Tiết Thiên Lưu cũng bắt đầu làm càn hôn y.

Nụ hôn lần này của Tiết Thiên Lưu còn kịch liệt hơn so với những lần trước, làm cho Lạc Khả Khả quay cuồng, trừ bỏ vội vàng thở dốc thì đã quên hết thấy, chính là ngón tay của Tiết Thiên Lưu bắt đầu trêu chọc trong thể nội chặt chẽ của y.

Không biết có phải là y đã dần quen với việc bị xâm nhập không, cái mộng của y không tự giác xoay xoay, khoái cảm như thủy triều đánh vào lý trí của y, làm cho y cuồng loạn không thôi, hận không thể để Tiết Thiên Lưu ngay lập tức tiến vào thân y.

“Đại... Đại vương, người lại... lại lừa... A... Ân a... A...”

Không chờ y nói xong, ngón tay Tiết Thiên Lưu vừa kéo, làm cho toàn thân y run rẩy, kêu vô cùng lớn.

“Người nói cái gì?”

Trong mắt Lạc Khả Khả tràn đầy nước mắt khoái cảm, “Ta nói Đại vương người lừa... lừa...”

Ngón tay Tiết Thiên Lưu lại tham nhập vào chỗ sâu nhất, Lạc Khả Khả đến thở cũng thở không nổi, huống chi là nói chuyện.

Tiết Thiên Lưu khí định thần nhàn nói: “Người vừa nói cái gì?”

“Người lừa... lừa... A...”

Tiết Thiên Lưu xâm nhập rất nông, trêu chọc làm cho Lạc Khả Khả sắp hôn mê, y liền linh tự chuyển cái mộng qua phân thân đứng thẳng của Tiết Thiên Lưu, bắt đầu ma sát.

“Người vừa mới nói cái gì? Nói lại một lần.”

Lạc Khả Khả tức giận trừng mắt, nhất định sẽ có một ngày y có thể báo thù, nhưng không phải hiện tại, bởi vì nếu không có Tiết Thiên Lưu, y cũng sắp muốn điên.

Y hạ eo xuống, tiến nhập của Tiết Thiên Lưu làm cho y hỉ duyệt đến phát run, cái mộng tùy theo luật động lên xuống của Tiết Thiên Lưu, cái tốt đẹp chính là cảm giác làm cho y ham muốn không thôi.

Ô ô ô... Dù sao y chỉ là một thanh long không chỉ không dùng được, còn không có cốt khí, lần này y đầu hàng!

Bất quá, tiếp theo nhất định y sẽ đòi về công đạo.

Đại khái, có thể, phải biết... Ai bảo y là một thanh long lười biếng, chỉ có thể bị bạch hổ uy phong lẫm lẫm áp bên dưới.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nhan>